

Saksanseisoja-Kerhon

10-VUOTISJULKAISU

SAKSANSEISOJA-KERHO r.y:n JULKAISUJA N:o 3

SAKSANSEISOJA-KERHON
10-VUOTISJULKAISU

Saksanseisoja-Kerhon 10-vuotisjulkaisu

Toimituskunta:

A. H. Virkkunen, O. Kanerva, A. Liuksiala,
Veikko Väisänen

SSK:n 10-VUOTISJULKAISU (1953)

Tämän kirja on Ossi Kanervan jäämistöstä ja sen on Saksanseisojakerholle lahjoittanut Aili Kanerva kesällä 1997.

Kirja on luovutettu ulkomuototoimikunnan käyttöön 17.5.1998 ja sen säilyttämisestä vastaa toistaiseksi Raija Tammelin.

Seppo Takamaa

ERKKI AHMO:

Olen iloinen, että sain olla
alussa mukana.

Valok. Aino Kostamus

Vahingosta viisastuu on tunnustettava muistellessani Saksanseisoja-Kerhon alkuvaiheita, jolloin allekirjoittaneesta todella vahingossa tuli kerhon ensimmäinen puheenjohtaja.

Tuohon siunattuun alkuun, juuri perustavan kokouksen kynnyksellä, liittyy kiinteästi ensimmäiset koirien harjoituspäivät Seinäjoella, jotka koko kerho-ajatuksen sielu, rouva Aino Kostamus oli organisoinut tunnetulla taidollaan. Olisi elämisen arvoista nähdä ja ennen kaikkea kuulla tuo kaikki uudelleen. Miten Tiiaisen Jaakko juosta läähätti sarkaa ylös toista alas, ääni käheänä karjuen komentoja maailman iloisimmalle koiralleen. Miten Masalin hillityn arvokkaana koetti ottaa oppia „vanhoista tekijöistä” ja saada Caloolansa haku-kuvion mallikelpoiseksi, ilman lehmänkäännöksiä. Rauhallisin joukossa oli Vähämaan Paavo, laiskan notkoselkänsä kanssa, joka oli ainoa, joka todella ja vain seiso. Voi sitä vihellysten, fanfaarien ja ärräpäiden suloista sekamelskaa, jonka vain sähköinen seisonta kykeni hetkeksi katkaisemaan, mutta vain hetkeksi, sillä tavallisesti seuraavassa hetkessä koirat entistä iloisempina kirmasivat kohteittensa perässä.

Ja me olimme kaikki aivan vihreitä saksanseisojamiehiä, mutta täynnä intoa ja kirjaviisautta.

Kun muutaman päivän kuluttua sitten siirryimme Kauhavalle trimmattujen koiriemme kanssa kokeisiin ja kerhoa perustamaan, niin olemukseemme oli tarttunut määrättyä arvokkuutta ja tuskin saksanseisojien käyttöön metsästyksessä liittyi yhtään niin visaista kysymystä, joka ei olisi tullut ratkaistua, noin vaan „piippu suussa”. Nyt, 10 vuoden kuluttua, tuntuu allekirjoittaneesta, että tuo opintie olisi aloitettava uudelleen alusta ja uskon, että se nyt Saksanseisoja-Kerhon ansiosta olisi paljon helpompaa.

Saksanseisoja-Kerhon nousu ja elinvoimaisuus näiden 10 vuoden aikana kelpaa esimerkiksi kenneltoimintamme eri harrastuspiireille. Olen iloinen, että sain alussa olla mukana.

HENRY BUTTENHOFF:

Jatkuvaa
menestystä.

Ensimmäinen kosketukseni saksanseisajan kanssa oli siksi huvittava, että minun täytyy siitä kertoa. Viipurilainen pankinjohtaja S. tilasi ennen ensimmäistä maailmansotaa „valmiiksi koulutetun” saksanseisajan saksalaisesta koirakaupasta Cesar & Mincka. Koira saapui sopivasti metsästysajaksi perille ja suurin toivein lähdimme, joukko ajokoiramiehiä, tätä erikoista mielenkiintoa herättävää saksanseisajaa kokeilemaan. No niin, koira laskettiin irti ja herra S. otti taskustaan paperin, missä oli Cesar & Minckan antamat ohjeet ja komentosanat. Viimeksi mainituista ei koira kuitenkaan näyttänyt paljontaan välittävän. Se käveli rauhallisesti pensaasta pensaaseen, kunnes yhtäkkiä kuului hirmuinen ulvonta. Rusakka hyppäsi ojasta, koira perässä, ja sitten seurasi kaunis ajo. Ensin kierros pienessä metsikössä ja sitten pitkin pellon laitaa, kunnes kiihkeä haukku vähitellen hävisi kaukaiseen tuntemattomuuteen — ja sen mukana myös koira. Koko teatteri kesti ehkä puolisen tuntia ja

sen koommin ei koirasta kuulunut mitään. Se hävisi kuin maan alle, suureksi harmiksi meille ajokoiramiehille.

Muutamia vuosia tämän jälkeen katsoin olevani kypsä hankkimaan itselleni lintukoiran. Saadakseni neuvoja asiassa käännysin tunnetun kennelmiehen Henry Hackmanin puoleen. Hänellä oli itsellään englannin seisojia, mutta sanoi kuulleensa niin paljon hyvää saksanseisojista, että hän katsoi olevan syytä kokeilla sellaista. Samana päivänä soitin vielä eläinlääkäri Johan Brüningille. Hänellä oli pentuja ollut, mutta valitettavasti oli ne jo kaikki sijoitettu. Lyhyen keskustelun jälkeen hän kuitenkin lupasi puhua erään apteekkarin kanssa, joka oli saanut häneltä kauniin uroksen. Tämä oli kuitenkin hänen mielestään jo mennyt pahasti piloille, koska mainittu henkilö ei lainkaan osannut koiraa käsitellä. Sitä ei muka saatu uloskaan kuin kantamalla. Olin sillä välin jo asiaan siinä määrin innostunut, että olin valmis ottamaan tämänkin pennun, jos hän vaan voisi sen minulle järjestää.

Asia ratkesi suotuisasti ja seuraavana aamuna saapui „Boy” Viipurin asemalle. Ainakaan ensi näkemältä ei se lainkaan vaikuttanut mahdottomalta. Se seurasi minua kiltisti, katsoi rauhallisesti silmiini, hyppäsi iloisesti kiesiin ja sitten aiettiin kotiini noin 10 km Viipurista. Ja niin Boy valloitti meidät heti ja täysin. Se oli niin opinhaluinen ja oppi myös niin nopeasti, että sen vertaista en ole senjälkeen nähnyt. — Noin pari viikkoa Boyn saapumisesta läksin viemään koiraa kaupunkiin eläinlääkäri Bruunille rokottamista varten. Hän asui Torkkelinkadun päässä. Jätin Boyn tohtorin rengille, jonka piti viedä se koiratarhaan ja menin tohtorin asunnolle. Sen jälkeen nousin taas kärrtiin ja ajoin noin puoli km Torkkelinkatua pitkin ja sitten n. 100 metriä Aleksanterinkatua (Karialankatua), minne jätin hevoseni. Sieltä kävelin n. 200 metriä konttoriini. Oleskeltuani siellä ehkä tunnin verran tulee Boy kaikessa rauhassa huoneeseeni ja käy nukkumaan kirjoituspöytäni alle. Sain sitten kuulla, mitä Bruunilla oli tapahtunut. Boy oli purrut koirankopin laudat rikki, odottanut aikansa sen oven ulko-

*Boy von Jonien SKK 213 XI. Kuva
lainattu tri Brüningin kirjasta
„Koiran kasvatus ja opetus”.*

puolella, mistä olin mennyt sisään, ja sitten vähitellen lähtenyt juoksemaan portista ulos. Kukaan ei hirvinnyt sitä koskea, koska „sen parta oli niin uhkaavasti vapissut.” Boylla oli silloin ikää 7 kk ja tämä oli sen ensimmäinen kaupunginmatka.

Boysta kehittyi sitten mainio metsästyskoira, jolta jo ensimmäisenä syksynä ammuttiin paljon lintuja. Toinen sesonki sattui silloin kun saksalaiset ensimmäisen maailmansodan loppuvaiheessa olivat Viipurissa. Eräällä niistä, yliluutnantti H:lla, oli lyhytkarvainen saksanseisoja, joka oli „besonders scharf auf Hasen” — erikoistunut jäniksille. Hänen kanssaan lähdimme eräänä kauniina syyspäivänä kokeilemaan metsästysonneamme. Nyt kuuluu asiaan, että minä tähän saakka en ollut ampunut jäniksiä Boylta, koska katsoin, että haku voi siitä kärsiä. Se kyllä niitä markkeerasi, mutta tuli käskystä heti pois. Nyt päätin kuitenkin luopua tästä rajoituksesta, ja niin saikin Boy kohta seisonnan, josta huomasin, että jänis oli edessä. Suurikokoinen rusakka pöllähti esiin ja vieras sen ampui. Otuksen sai hänen koiransa noutaa, mistä Boy ei lainkaan pitänyt. Jänis laitettiin piiloon aidan viereen ja sitten metsästettiin vaihtelevalla onnella koko päivä, kunnes illan suussa

tulimme siihen paikkaan, mistä tie kääntyi metsän kautta kotiin pois pellolta. Juuri silloin muistin, että jänis oli jäänyt pellon toiseen laitaan, jonne oli matkaa n. 800 metriä. Mainitsin tästä toverilleni ja kun me samalla vilkaisimme Boyta oli se jo täydessä vauhdissa menossa jänistä hakemaan. Kauniisti se toi jäniksen yli koko pellon ja sen ilo oli rajaton, kun se siitä tunnustuksen sai. Sanokaa sitten, ettei koira osaa ajatella! — Boyta käytettiin myöhemmin paljon siitokseen ja on se monen nykyisen hyvän saksanseisojan kantaisä.

Suurin osa omistamistani saksanseisojista ovat osoittaneet hyvää älyä ja niitten kouluttaminen on sujunut suuremmatta vaivatta. Mutta ne vaativat rakkautta ja hyvää hoitoa. Ystävyyks on saatava niin lujaksi, että se kestää vaikeimmatkin koetukset ja se työ, minkä ensimmäisenä vuonna koiraansa uhraa, tuottaa tulevaisuudessa runsaasti iloa omistajalleen. Olen sitä mieltä, ettei hakua toimita opettaa ennenkuin „muodollinen koulutus” on täysin selvä. Sillä vasta silloin kun koira varmasti tottelee, voi sille kentällä antaa sen vapauden, minkä se ehdottomasti vaatii voidakseen kehittää synnynnäisiä vaitojaan ja vähitellen kehittyä laajahakuiseksi ja itsenäisesti toimivaksi. Koira on luonnollisesti ohjattava niin, että haku saadaan säännölliseksi, mutta sitä ei pitäisi alituisesti panna maahan ja kutsua luokseen siinä pelossa, että nyt se lähti.

Kokeistamme muutama sana. Katson että sattumanvaraisuus olisi kokonaan poistettava erikoiskokeista. Ohjelma on laaja ja monipuolinen, minkä vuoksi olen sitä mieltä, että koira olisi kokeiltava loppuun saakka lintutvöissä sattuneesta kommelluksesta huolimatta. Vähemmän miellyttävät lurjukset voidaan sulkea pois kokeista ilman omantunnontuskia, mutta ei lupaavaa koiraakaan, vaikka säännöt siihen oikeuttaisivatkin.

Toivotan yhdistyksellemme jatkuvaa menestystä.

Menneisyys,
nykyisyys,
tulevaisuus.

Valok. E. E. Grönlund.

Jotensakin kaikilla aloilla on nykymaailman aikana havaittavissa, että kun kehitys on saavuttanut määrätyn tason, tuo se ajan mittaan mukanaan yhä pitemmälle ja pitemmälle ulotuvan erikoistumisen tarpeen ja vaatimuksen.

Tätä taustaa vastaan on syytä tarkastella Saksanseisoja-Kerhonkin perustamista syksyllä 1943. Järjestöllisesti aktiivisesti vaikuttaneitten kanakoiranharrastajien valtaosa maassamme oli ollut pointteri- ja setterimiehiä ja erikoisyhdistysten päähuomio oli silloin luonnollisesti kohdistunut ensisijaisesti näihin rotuihin. Silti oli Suomen Kanakoirakerhon tunnustusta ansaitsevasta aloitteesta järjestetty ensimmäiset saksanseisojien metsästyskokeet syksyllä 1937 ja tätä toimintaa jatkettu syksyjen 1938 ja 1940 saksanseisjakokeilla. Mutta ilmeisesti ei saksanseisojaväki sittenkään tuntenut saavansa tarpeellista tukea harrastukselleen entisissä piireissä, vaan he lähtivät kulkemaan omaa tietänsä. Tähän antoi pontta ja uskallusta myöskin se, että heidän rotujensa suosijain joukko oli suuresti lisääntynyt ja lisääntymässä — olihan saksanseisoja meillä viimeisinä sota- ja sen jälkeisinä vuosina tavallaan muotikoira.

Täysin ilman kohua ei uuden erikoiskerhon perustaminen sujunut. SKL:n julkaisun numeroissa vuoden 1943 lopulla ja vuoden 1944 alkupuoliskolla käytiin polemiikkia siitä, oliko perustettu kerho tarpeellinen vaiko ei. Tarpeettomuuden kannalla olleet katsoivat, että suppean harrastusalan kysymyksessä ollen oli kahtiajakaantuminen valitettavaa voimien hajoittamista. Kerhon tarpeellisuutta puolustaneissa kirjoituksissa taas tuotiin esiin näkökohta, että saksanseisijat ja niitten monipuolisuus pääsevät metsästäjiemme keskuudessa oikeuksiinsa vasta silloin, kun niitten kehitystä viedään erikoiskerhon piirissä eteenpäin keskeisessä eikä toisarvoisessa tai rinnakkaisessaakaan asemassa.

Kun asioita tarkastellaan sen valossa, mitä tänään tiedämme, lienemme yksimielisiä siitä, että Saksanseisija-Kerhon perustaminen on oleellisesti edistänyt sen edustamien rotujen asiaa. Saksanseisojien monipuolisuudelle on kyetty tekemään oikeutta — vaikkeikaan vielä tarpeeksi — ja oman kerhon ajaessa niitten kehittämistä on harrastusta näitten koirien käyttöön kyetty huomionarvoisesti lisäämään. Mutta myöskin muiten kanakoirarotujen harrastajat ovat Saksanseisija-Kerhossa virinneestä vilkkaasta toiminnasta hyötäneet sen niitten riveihin liittyneen merkittävän kouluttajavoiman muodossa, joka alkujaan on kouliintunut kerhomme piirissä.

Saksanseisija-Kerhon alkuaikoina oli verraten yleinen se käsitys, että saksanseisija melkein kuin itsestään oli koulutettavissa jonkinlaiseksi kaiken riistan yleiskoiraksi, ja joskus vieläkin voi kuulla niin luultavan. Tämän käsityksen omaksuneet ovat kuitenkin kokeneet ja tulevat kokemaan pettymyksen. Jos yleisesti ajattelemme koiriemme käyttöä tällä hetkellä, niin voimmme todeta, että olemme kenneet saamaan saksanseisijasta peltopyykoiran, sorsakoiran ja ehkäpä myöskin metsälintukoiran. Noutaja ja haavoittuneen riistan etsijä meillä on. Ja kissantappaja — mikäli tuota taipumusta muodossa taikka toisessa ei koulutuksella ole kahlittu.

Kuitenkaan eivät edelläolevat saavutukset ole eivätkä saa

olla lopullisia. Käyttömme nykyisessä vaiheessa ovat saksanseisijat tosin jo monipuolisempia kuin muut kanakoirarodut. Mutta, vaikkapa koiristamme ei yleiskoiraa koskaan kehitykään, loppuun saakka ei silti niitten asteikkoa vielä ole hyväksikäytetty. Metsälintutyöskentelyssä on varmasti vielä paljonkin kohentamisen varaa. Petoeläintyö on itse asiassa vielä tykkäänään aloittamatta. Mahdollisuudet saksanseisojain käyttöön hirvijahdissa ovat tutkimatta. Ja kokeilematta on sekin, voisiko ja miten koiristamme olla apua jänismetsästyksessä ilman, että se häiritsee lintutyöskentelyä.

Lopulliseen päämaaliin pääseminen on — sanoisin oleellisesti — koulutuksen edistymisen varassa Kerhon kannalta se tietää entisestäänkin tehostettua työtä kouluttajataidon edistämiseksi ja kouluttajien kehittämiseksi. Toisaalta se vaatii entistä tarkemmin kohdistamaan huomiota jalostuskysymyksiin. Monipuolisuuden kehittämiseksi — ulkomuotoarvoja silti unohtamatta — on ehkä tarkistettava koko jalostuksen ja siihen käytetyn materiaalin suuntaa. Silloin on myös koetoiminta luonnollisesti saatettava palvelemaan koirien laajennettujen käyttövaatimusten ja niihin kytkeytyvän jalostuksen päämääriä.

Tässä on tulevaisuudennäköaloja kerhon seuraavalle 10-vuotistaipaleelle. Niille henkilöille, jotka kerhon tulevaisuudesta vastaavat, ne tulevat antamaan paljon henkistä ajattelua ja hikistä työtä. Ja heillä tulee olemaan suuri vastuu niitten perilleviemisessä, jotteivät tähänastiset ja ennenkaikkea ensimmäisen 5-vuotiskauden saavutukset valuisi hiekkaan.

10-vuotishistoriikki.

Tämän historiikin kirjoittaja sai tosin koulutyttönä historian opettajaltaan yleensä tyydyttävän arvosanan 8. Mutta sittenkin vanha opettajani kääntyisi varmasti haudassaan kuullessaan, että tuosta oppilaastaan nyt on tullut suuri historioitsija. Eikä silti, tuolillani käännyn minäkin ja äkäisesti käännynikin kuullessani Saksanseisoja-Kerhon 10-vuotisjulkaisun toimituskunnalta, että sihteerin virkaan kuuluu 10-vuotishistoriikin kirjoittaminen.

Onneksi sattui tielleni henkilö, joka tiesi kirjailemisesta hieman enemmän kuin minä. Hän sanoi, ettei kirjallisessa tuotteessa tarvitse olla muuta hyvää kuin alku ja loppu — sille välille saa sitten kirjoittaa mitä hyvänsä ja sen saa kaiken alun ja lopun kustannuksella anteeksi. Antoipa hän vielä minulle mainion alkulauseenkin erästä suurmiehestä kirjoitetusta elämäkerrasta. Se kuului näin:

„Kun aika on kypsynyt jonkin historiallisen tehtävän suorittamiseen, ilmaantuu aina henkilöitä, jotka mahtavasti herättävät aikalaisissaan tajunnan siitä, mitä hetki vaatii, ja ottavat hartioillensa tehtävän työn kuorman ja vastuun, käyden rivien etupäässä, kestäen parjaukset ja taistelut, iskut ja haavat.”

Tästähän on helppo jatkaa!

Kun aika oli kypsynyt Saksanseisoja-Kerhon perustamiseen, ilmaantui Aino Kostamus, joka — kuten kerhon 5-vuotistoimintakertomuksessa sanotaan — „oli saanut innostuksen lietsotuksi siihen määrään, että päätettiin pitää kerhon perustava kokous syksyllä metsästyskokeiden yhteydessä”.

Tämä tapahtui, kun Porissa keväällä 1943 pidettiin koiranäyttely. Siellä tuo karkeakarvaista rotua maassamme jo 20-luvun loppupuolelta eteenpäin vienyt „kaikkien saksanseisojien Mummeli”, kuten hän itse tapaa itseään nimittää, keräsi yhteiseen neuvonpitoon Hotelli Otavaan 23. 5. 43 13 asialle lämmennyttä henkilöä. Tuloksena päädyttiin edellä mainittuun ja valittiin perustavaa kokousta valmistelleeseen toimikuntaan maisteri V. I. Mikkonen, hammaslääkäri Yrjö Parrukoski, johtaja Toivo Gröndahl, laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki ja tietysti myöskin herätteen antaja itse, rouva Aino Kostamus.

Toimikunta kehittikin tuloksellisesti asiaa edelleen. 1.—2. 10. 43 pidettiin Kauhavalla Suomen Kennel-Liiton saksanseisojien metsästyskokeet, jotka Kauhavan Metsästysseuraa oli pyydetty järjestämään sen johdosta, ettei suunnitteilla ollut kerho voinut sellaisia omissa nimissään anoa. Itse asiassa voidaan näitä kokeita kuitenkin jo pitää ensimmäisinä Saksanseisoja-Kerhon toimesta järjestettyinä, olletikin, kun käytännöllisistä tehtävistä huolehti mekanikko Antti Anttila, kanakoiramiehenä siihen aikaan puhdasverinen saksanseisoja-mies, jonka sydän myöhempinäkin vuosina on lämpimästi sykkinyt rodulle. Näitten kokeitten yhteydessä pidettiin perustava kokous Kauhavalla Kahvila Lottalassa 2 p:nä lokakuuta 1943. Valmistelevalle toimikunta oli kerännyt ennakkomerkinnsä perustettavalle kerholle 27 jäsentä, joten sen saamasta kannatuksesta voitiin jo vakuuttautua. Varsinaisessa perustavassa kokouksessa oli siinäkin läsnä jälleen 13 henkilöä, jotka tarkastaja, kapteeni Erkki Ahmon puheenjohtolla päättivät yksimielisesti perustaa yhdistyksen, jonka nimeksi hyväksyttiin Saksanseisoja-Kerho r.y. kotipaikkana Pori. Maisteri V. I. Mikkonen, valmistelevalle toimikunnan jäsen, oli laatinut kerholle sääntöehdotuksen, joka vähäisin muutoksin hyväksyttiin.

On mielenkiintoista tarkastella, ketkä kerhon perustamisessa mukana olleista henkilöistä ovat pysyneet koko 10-vuotiskauden uskollisina kerholle ja nähdään vieläkin jäsenluettelossa. Asiaa voi havainnollistaa seuraavanlaisella taulukolla:

Suunnitteleva kokous	Perustava kokous
	mekanikko Antti Anttila
	rouva Aino Kostamus
	maisteri V. I. Mikkonen
kirkonisännöits. Verner Labbart	tarkastaja Erkki Ahmo
	urkuri Yrjö Ketola
	kauppaedust. Jaakko Tiainen
	sähköasentaja Paavo Vähämäa

Suunnittelevan ja perustavan kokouksen osanottajista on lisäksi kuoleman kautta kerhon jäsenyydestä poistunut vuonna 1949 laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki ja suunnittelevan kokouksen osanottajista vuonna 1950 hammaslääkäri Yrjö Parrukoski.

Vuoden 1943 jäsenluettelossa esiintyvät edellisten lisäksi seuraavat nimet, jotka edelleenkin löydetään jäsenluettelostamme:

neiti Anna-Liisa Arvela	maisteri Tauno Mäki
kartanonomistaja E. E. Grönlund	lääkintöneuvos Artturi Nyysönen
varatuomari Julius Lagus	majuri evp. A. H. Virkkunen

TOIMINNAN ALKU JA SUUNTAVIIJOJEN LUOMINEN

Näin oli päästy alkuun!

Ensimmäinen johtokunta, johon oli valittu tarkastaja E. Ahmo puheenjohtajana, laivauspäälikkö Solmu Lapinjoki varapuheenjohtajana, rouva Aino Kostamus sihteerinä ja rahastonhoitajana, kauppaedustaja Jaakko Tiainen jäsenenä sekä johtaja Yrjö Honkanen ja rautatiekirjuri Väinö Piha varajäseninä, sai suppean perustavan kokouksen pöytäkirjan mukaan vain „evästykseksi järjestää saksanseisojien kenttäkokeet ensivuonna”. Mutta tuo, samoin kuin sitä seurannut johtokunta, ryhtyi nuoruuden innolla ja voimalla toimeen, ja niin luotiin heti alussa ne suuntaviivat, joita noudattaen kerho on sittemmin osoittanut elinvoimaisuutensa ja saavuttanut nykyisen tunnetun asemansa. Vain aniharvoja ovat ne piirteet, jotka on omaksettua noitten ensimmäisten voimaperäisten vuosien jälkeen. Mentiinpä silloin jo hyvin tuloksin sellaisillekin alueille, joitten suositeltavuudesta ollaan yksimielisiä, mutta joitten toteuttamiseen kerhon voimat myöhemmin eivät ole riittäneet.

Jos haluaa eritellä, mitä noina ensimmäisinä vuosina tehtiin, voi niitten aikuisista kerhon pöytäkirjoista poimia seuraavat toimenpiteet:

1. Jäsenkeräys ja organisation kehittäminen.
2. Ohjaajien ja koirien koulutustoiminta.
3. Koetoiminta ja koesääntöjen kehittäminen.
4. Näyttelytoiminta.
5. Tuomarien kouluttaminen.
6. Harjoitusmaitten vuokraus jäseniä ja kerhon omia tarkoituksia varten.
7. Kerhon talouden vakiinnuttaminen.

Mielenkiintoisena yksityiskohtana voidaan mainita, että kerhon ensimmäisen vuoden jäsenet ostivat ja lahjoittivat opaskoirakoululle karkeakarvaisen saksanseisojan Tommy von Bär'in SKL 4699/V, joka opaskoirakoulussa koulutettiin ja luovutettiin sittemmin maaliskuussa 1944 opaskoiraksi Salmista kotoisin olleelle sotasokea Juho Markoffille (sittemmin Rajakoivu).

Saksanseisoja-Kerho oli siten perustettu ja sen taipaleelle lähtö oli tapahtunut tarmokkaissa ja alaa voittavissa menestyksellisissä merkeissä. Aivan oikein, oli siis ilmaantunut henkilöitä, jotka „olivat ottaneet hartioillensa tehtävän työn kuorman ja vastuun”. Taisivat he saada jonkun parjauksenkin osakseen eikä ilman taistelua koskaan saavuteta asemaa auringossa. Mutta iskulta ja haavoilta he toki sentään lienevät välttyneet!

Jottei kuitenkaan tästä historiikistämme muodostuisi pelkkää luo-

jäsenluettelosta. Sittemmin on ilmeinen noususuunta jälleen havaittavissa, mitä vuoden 1952 lukujen ohessa todistavat myöskin luvut vuodelta 1953, jotka eivät vielä tilastossa esiinny.

Jäsenvärväys tapahtui alkuvuosina johtokuntaan kuuluneitten ja muittenkin jäsenten henkilökohtaisella vaikutuksella. Erittäin arvokasta ja tulokSELLISTA työtä ovat tässä suhteessa tehneet huomatuimmat kasvattajamme, jotka pentuja sijoittaessaan ovat samalla kytkeneet ostajat kerhoon. Vuonna 1949 lähetettiin johtokunnan toimesta jäsenvärväyskirje 90:lle tiedossa olleelle saksanseisajan omistajalle, jotka eivät kuuluneet kerhoon. Tulos oli kuitenkin perin heikko. Sensijaan on huomattavasti paremman tuloksen tuottanut painettu jäsenkäsikirja, joka vuodesta 1952 lähtien on näyttelyiden järjestäjien välityksellä jaettu saksanseisajain näyttelylepanijoille koiranäyttelyissämme ja kasvattajien välityksellä toimitettu pentujen ostajille.

Kerhon jäsenistöstä on kunniajäseniä 2, nim. ruotsalaiset majuri E. E. Malmgren ja siviili-insinööri Eskil W. Bärnin, joitten ansiot kerhon toiminnassa tulevat eri yhteyksissä esille ja jotka niitten johdosta vuosikokouksessa 21. 4. 50 päätettiin kutsua kerhon ensimmäisiksi kunniajäseniksi. Kirjeenvaihtajajäseniä on 3, nimittäin johtokunnan kokouksessa 8. 6. 47 kutsuttu Svenska Vorstehhundklubben'in silloinen puheenjohtaja, majuri Henning Johnson, ruotsalainen apteekkari H. F. Schiller, joka vuonna 1948 lahjoitti kerholla siitoskoiriksi kaksi lyhytkarvaisen saksanseisajan urospentua ja kutsuttiin kirjeenvaihtajajäseneksi vuosikokouksen päätöksen perusteella 21. 4. 50, sekä valtion metsästyksenvalvoja, maisteri Tauno V. Mäki, jonka kirjeenvaihtajajäseneksi kutsu perustuu 16. 6. 51 pidetyn vuosikokouksen päätökseen.

Kerhoon oli vuosien kuluessa liittynyt jäseniksi suuri osa Suomen Kennel-Liiton tai Suomen Kennel-Keskusliiton Kennel-Liiton ehdotuksesta valtuuttamista saksanseisajien ulkomuoto- ja koetuomareista, mutta eivät kaikki. Sensijaan Suomen Kennelklubin piirissä toimineista vastaavista tuomareista vain muutama harva oli kerhossa jäsenenä. Tämä oli ilmeinen epäkohta, josta koitui saksanseisajarotujen kehitykselle maassa suurta haittaa. Tuomarit eivät sen johdosta pysyneet niitten virtausten tasalla, joita kerhon piirissä kulloinkin rotujen kehittämistä silmälläpitäen ajettiin. Jotta siitä päästäisiin, muutettiin kerhon sääntöjä vuoden 1950 alussa siten, että kerhon johtokunta saattoi kutsua kerhon tuomarijäseneksi jokaisen maassamme saksanseisajien ulkomuototuomari tai kanakoirien erikoiskokeitten koetuomariksi valtuutetun henkilön. Tätä oikeuttaan on johtokunta käyttänyt siten hyväkseen, että vuoden 1950 alkupuolelta lähtien on jokainen tuomarinvaltuudet omaava ollut kerhossa jäsenenä.

Kerhoon kuuluminen on koko sen toiminta-aikana niin paljossa kuin mahdollista pyritty järjestämään sillä pohjalla, ettei se taloudellisesti koidu jäsenille ylivoimaiseksi. Niinpä onkin jäsenistö tasaisesti edustanut kaikkia kansalais- ja yhteiskuntapiirejä asentajasta insinööriin, työmiehestä vuorineuvokseen, konstaapelista poliisimestariin ja kansakoulun oppimäärän suorittaneesta yliopiston professoriin. Heidät kaikki on kerhon piiriin ja toisiinsa liittänyt harvinaisen vahvoinsitein yhteinen 'kärpäsensä', saksanseisoja-koira.

KERHON JOHTO

Kerhon johtokuntaan eri vuosina kuuluneet henkilöt ilmenevät allaolevasta taulukosta:

N i m i	1943	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953
Ahmo, Erkki, tarkastaja, Imatra	P	P	P	J	—	—	—	—	—	—	—
Anttila, Antti, mekanikko, Kauhava	—	VJ	VJ	—	—	—	—	—	—	—	—
Arvela, Anna-Liisa, neiti, Helsinki	—	—	—	—	—	—	—	—	—	S	S
Autio, G., päätoimittaja, Helsinki	—	—	—	J	—	—	—	—	—	—	—
Brüning, Birger, koirakoulun johtaja, Helsinki	—	VJ	VJ	J	—	—	—	—	—	—	—
Buttenhoff, Henry, johtaja, Imatra	—	—	—	P	P	P	J	—	—	—	—
Honkanen, Yrjö, johtaja, Pori	VJ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kaarlas, Erkki, kapteeniluutnantti evp., Helsinki	—	—	—	—	—	—	—	—	S ¹⁾	—	—
Kanerva, Ossi, maisteri, Pori	—	—	—	—	—	J	R	R	R	R	R
Ketola, Heikki, luutn. evp., Lapua	—	—	VJ	J	J	VP	VP	J	J	—	—
Ketonen, T. K., metsänhoit., Lieksa	—	—	—	—	—	—	—	J	J ¹⁾	—	—
Kingelin, Birger, aaroloqi, Lemmälä	—	—	—	—	J	J	—	—	—	—	—
Koponen, Timo, majuri, Pori—Toivala	—	—	—	—	—	—	VJ	—	J	—	—
Kotamus, Aino, rouva, Pori	S-R	S	S	S	J	J	J	J	J	J	J
Lapinjoki, Solmu, laivauspäälikkö, Vaasa	VP	VP	J	VP	—	—	—	—	—	—	—
Mäki, Tauno, maisteri, Helsinki	—	J	VP	—	—	—	—	—	—	—	—
Parrukoski, Yrjö, hammaslääkäri, Hämeeenlinna	—	J	J	J	J	J	—	—	—	—	—
Piha, Väinö, rautatiekirjuri, Laihia	VJ	VJ	—	—	VP	—	—	—	—	—	—
Ramsav, Anita, rouva, Kulloby	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	J
Renvall, G. R., majuri evp., Vaasa	—	—	—	—	J	J	VJ	J	J	J	J
Salonen, A. J., kapt. evp., Helsinki	—	—	—	—	R	R	—	—	—	—	—
Sarparanta, Heikki, yliluutnantti, Oulu—Helsinki	—	—	—	—	—	—	—	—	—	J	J
Silander, Seth, dipl.insinööri, Koskenkorva	—	—	—	—	—	—	—	—	—	J	J
Söderström, O. W., ekonomi, Helsinki	—	—	—	—	—	—	S	J	—	—	—
Tilainen, Jaakko, kauppaedustaja, Helsinki	J	R	R	R	S	S	VJ	VP	VP	VP	VP
Vasunta, Yrjö, hammaslääkäri, Hyvinkää	—	—	—	—	—	—	—	J	J	J	—
Virkkunen, A. H., majuri evp., Helsinki—Turku	—	—	—	—	—	—	P	P	P	P	P

Johtokunnan ulkopuolelta valittuna sihteerinä toimi v. 1950 Nuorttila, O. T., luutn. evp., Helsinki

P = puheenjohtaja
 VP = varapuheenjohtaja
 S = sihteeri
 R = rahastonhoitaja
 J = jäsen
 VJ = varajäsen

¹⁾ Kapteeniluutnantti Kaarlaksen siirryttyä loppuvuodesta ulkomaille täydennettiin johtokuntaa valitsemalla siihen seuraavaan vuosikokoukseen saakka metsänh. Ketonen.

Johtokunnan jäsenenä, kuten ylläolevasta ilmenee, ovat koko kerhon toiminta-ajan olleet rouva Aino Kostamus ja kauppaedustaja Jaakko Tiainen. Se sama intomieli, jota rouva Kostamus lietsoi ympäristöönsä kerhon perustamisvaiheissa, on myöhempinäkin vuosina leimannut hänen toimintaansa kerhon hyväksi. Sen paremmin henkilökohtaisia vaijoja kuin taloudellisia uhrauksiaan väistämättä on hän aina ollut ensimmäisenä mukana, missä kerhon piirissä on merkeissä tai toisissa kokoonnuttu, antanut ideoita ja tehnyt aloitteita ja sysännyt kerhon miehiä (ja naisia) kylkeen ja jopa selkäpuolellekin silloin, kun näissä on laiskuus ja mukavuudenrakkaus tahtonut saada sijaa. Kauppaedustaja Tiainen taas on vuoroin rahastonhoitajan, vuoroin sihteerin ja vuoroin varapuheenjohtajan virkaa hoitaen ja vuoroin näitä ja muita tehtäviä vielä yhdistäen ollut jatkuvasti remmissä eräänlaisena kerhon Helsinkiin akkreditoituna „täysivaltaisena suurlähettiläänä” muitten virkailijoiden ja ennenkaikkea puheenjohtajien oltua valtaosalta maaseutulaisia.

Virkaiässä seuraavina ovat majuri evp. G. R. Renvall, kerhon siitosneuvoston alkuunpanijoita ja sielu sen toiminta-aikana, joka sen ohessa on voimakkaasti korostanut rodun käyttökoiraominaisuuksia ja koetoimintaa, sekä luutnantti evp. Heikki Ketola, joka menestysellisen kanakoiramiesuransa saksanseisojamiehenä aloitettuaan on sittemmin löytänyt „suuren rakkautensa” toisesta rodusta, silti — mitä esim. hänen altis tuomaritoimintansa osoittaa — nuoruudenihastustaan-kaan aivan kokonaan unohtamatta.

Kuusi vuotta eli yli puolet kerhon toiminta-ajasta on kerhoa johtokunnassa palvellut maisteri Ossi Kanerva, mm. pitkäaikainen „valtiovarainministerimme”, joka maisteri Mikkosen jälkeen on varmasti enemmän kuin kukaan muu maassamme syventynyt saksanseisojarotujen historiaan ja rakenteeseen niin muualla kuin täälläkin ja täten anastanut itselleen rotujen „teoreetikon” paikan kerhossa.

ORGANISATIO JA SÄÄNNÖT

Perustavassa kokouksessa 2. 10. 43 hyväksytyt, maisteri V. I. Mikkosen käsialaa olevat säännöt ovat koko 10-vuotisajan muodostaneet sen pohjan, jolla kerhon pääasiallinen toiminta on tapahtunut. Vain nari tärkeämpää muutosta niihin on vuosien kuluessa tehty, ennenkaikkea siitosneuvostoa ja tuomarijäseniä koskevat. Lisäksi niitä on „puoskaroitu” eri aikoina eräillä vähäisemmillä muutoksilla. Huvittavaa on kerhon vanhoista ja uudemmistakin pöytäkirjoista panna merkille, milloin sääntöihin tehtiin muutos, milloin toinen. Mutta aina vain tahtoi niitä koskevissa kokouspäätöksissä olla jokin pieni muodo-

linen virhe, joka aiheutti sen, etteivät yhdistysrekisteriviranomaiset niitä hyväksyneet. Niinpä kerhon nykyiset säännöt, jotka julkaistaan kokonaisuudessaan toisaalla ja jotka hyväksyttiin ja saatettiin lopulliseen muotoonsa vuosikokouksessa 21. 4. 50, saatiin oikeusministeriön yhdistysrekisteritoimistossa hyväksytyiksi vasta 27. 2. 52. Pöytäkirjoissa ei löydy asioista täysin selviä merkintöjä, mutta vain hieman liioitellen luulee historiankirjoittaja voivansa melkoisella syyllä epäillä, tokko muut sääntömuutokset koskaan ovat virallisesti voimassa olleetkaan. Ehkäpä tämäkin „pihtisynnytyks”, jolla vain sääntöjä on saatu muutetuksi, osoittaa, että alkuperäiset säännöt olivat hyvät ja laittamattomat eivätkä mitään puoskaroimisia olisi tarvinneetkaan!

Kerhon toimintaa johti alkuperäisten sääntöjen mukaan 6-jäsenen johtokunta, joista 2 oli varajäseniä. Jo vuosikokouksessa 17. 5. 44 (ja yhdistysrekisteriviranomaisten takia uudelleen 20. 5. 46!) nostettiin johtokunnan jäsenluku 9:ään siten, että varsinaisia jäseniä lisättiin 2:lla ja varajäseniä 1:llä. Tässä vahvuudessa on johtokunta sittemmin toiminut tähän saakka, joskin varajäsen-asemasta on luovuttu ja siirrytty siihen, että johtokuntaan kuuluu vain varsinaisia jäseniä. Nyt voimassa oleva järjestelmä edellyttää, että johtokunnan jäsenet tarpeellisen jatkuvuuden takaamiseksi valitaan 3-vuotiskausiksi, jolloin kolmasosa johtokuntaa on vuosittain erovuorossa. Niinikään kerhon puheenjohtaja valitaan 3 vuodeksi kerrallaan. Jotta ne vaikeudet, jotka oli todettu johtokunnan saamisessa päätösvaltaisena koolle, olisi eliminoitu, on voimassa säännös, jonka mukaan jäsenistä 4:n tulee olla kotoisin Helsingistä tai sen lähiympäristöstä.

Johtuen siitä, että ajatus kerhon perustamisesta oli lähtöisin Porista ja sen innokkain ajaja, josta tuli kerhon ensimmäinen sihteeri ja rahastonhoitaja, oli sieltä kotoisin, oli koko kerhon alkuperäisenä kotipaikkana Pori. Vuosien kuluessa siirtyi toiminta kuitenkin jo melko aikaisessa vaiheessa pääkaupunkiin, vaikka Helsinkiä kotipaikkana koskeva virallinen merkintä säännöissä päätettiin sekin vasta vuonna 1950.

Vuosikokouksessa 2. 5. 47 (ja yhdistysrekisteriviranomaisten takia taas uudelleen vuosikokouksessa 2. 4. 48!) hyväksyttiin sääntöihin muutos, jonka mukaan kerhoon voi kuulua henkilöjäsenten ohessa jäsenenä myöskin „alaosastoja” eli nykyisten sääntöjen mukaan rekisteröityjä yhdistyksiä. Tämä aiheutui siitä, että 23. 3. 47 oli Tampereella perustettu Saksanseisoja-Kerho r.y:n Tampereen Seudun Alaosasto-niminen seura, joka kuukautta myöhemmin omaksui itselleen nimeksi Hämeen—Satakunnan Saksanseisoja Harrastajat. Puuhassa olivat kärjessä agrologi Birger Kingelin, herra Veikko Ahman

sekä johtajat Gunnar Artkoski ja Mauri Ahmavuori. Vuoden vireän toiminnan jälkeen yhdistys kuitenkin valitettavasti nukahti.

Jo aikaisemmin mainittu tuomarijäseniä koskeva kohta otettiin sääntöihin 21. 4. 50.

Alkuvuosina asetti kerhon johtokunta ja vuosikokous erilaisia tehtäviä varten erikoistoimikuntia. Tällaisista tapaa vuosina 1944—45 pöytäkirjoissa useitakin mainintoja. On määrätty henkilöitä riistanhoitotoimikuntaan, riistanhoitajien koulutuskurssia suunnitelleeseen toimikuntaan, „kurikoulutustoimikuntaan” sekä sääntöehdotus-, ohjaus- ohje- ja komentosanastotoimikuntaan. Niinikään on joko toteutettu ja taikka suunniteltuja julkaisuja varten asetettu toimikuntia. Myöhemminä vuosina on tällaisten toimikuntien tehtäväpiiri hoidettu johtokunnassa. Ainoa toimikunta, joka johtokunnan rinnalle on syntynyt, ja se pysyväisesti, on vuosikokouksessa 2. 5. 47 päätetty siitosneuvosto, jota koskeva kohta säännöissä on vuodelta 1950. Erillinen toimikunta on myöskin huolehtinut käsillä olevan 10-vuotisjulkaisun toimittamisesta ja taloudesta.

HARJOITUSMAAT

Ensimmäisiä ajatuksia, joita kerhon ensimmäinen johtokunta lähti toteuttamaan, oli omien harjoitus- ja metsästysmaitten vuokraaminen kerholle. Johtokunnan tammikuun alussa 1944 pitämästä kokouksesta sanotaan pöytäkirjassa lyhyesti: „Päätettiin vuokrata metsästysmaat Pohjanmaalta.”

Syksyyn mennessä oli asiaa kehitetty edelleen niin pitkälle, että eräitten Alahärmän pitäjän Huhtamäen kylässä asuvien maanomistajien kanssa saatiin aikaan sopimus, jonka mukaan kerho sai vuokra- maikseen 1.000 ha:n alueen 10 vuoden vuokrasopimuksella vuoden 1945 alusta lukien. Vuokraa maksetaan vuodessa 1:— hehtaarilta. Alue osoittautui kuitenkin ajanmittaan pieneksi ja epäkohta korjattiin sillä, että syksyllä 1946 saatiin Oravaisten-Alahärmän Metsästysyhdistyksen kanssa aikaan sopimus, jonka mukaan kerho sai yhdistykselle kuuluvia edellisiin liittyviä maita vuokralle 2.000 ha niinikään 1:— vuokra- maksua vastaan hehtaarilta vuodessa. Näitäkin maita koskeva vuokra- aika oli 10 vuotta. Vuonna 1950 aluetta saatiin lisätyksi vielä 500 ha:lla, mutta tätä palstaa koskeva vuosivuokra on 4:— hehtaarilta. Sopimuk- seen liittyy ehto, jonka mukaan kerhon jäsenet käyttäessään näitä maita koirien harjoitusmaastona saavat ampu ainoastaan peltopyitä. Vain Oravaisten-Alahärmän Metsästysyhdistyksen jäsenillä on oikeus ampu a metsälintuja ja jäniksiä. Vuokranantajyhdistys on sitoutunut harjoittamaan mailla riistanhoitoa.

Kysymyksessä olevat „Voltin maat”, joita on täten ruvettu nimitämään senjohdosta, että rautatieyhteys sinne kulkee Voltin aseman kautta, sijaitsevat Alahärmän ja Oravaisten pitäjän rajoilla ja rajoittuvat ne lisäksi Munsalan pitäjään. Aikaisempina vuosina peltopyykantaan niillä saattoi pitää runsaana ja ajoittain se oli jopa hyvinkin runsas, mutta talvi 1950—51 teki pahaa jälkeä lintujen keskuudessa ja siitä lähtien on kanta ollut suhteellisen heikko. Esim. syksyllä 1952 voitiin varmuudella todeta vain 6—7 parvea eikä näissäkään keskimääräinen lintuluku ollut erikoisemman suuri. Alue käsittää sekä laajoja että verrattain rajoitettuja aukeita. Riistatilannetta haittaa vielä se seikka, että jäljellejääneet parvet ovat jälkimmäisillä aukeilla ja lintu niitä häiritessä lymyävät nopeasti metsään.

„Vollti” oli etenkin aikaisempina vuosina kerhon jäsenten vilkaassa ja runsaassa käytössä. Vuonna 1945 harjoitti koiriaan mailla kymmenkunta jäsentä ja vuosikertomus kertoo kokemuksena, että „aika todella muodostui virkistäväksi ja antoisaksi hetkeksi, mieli oli reipas ja elämykset opettavaiset ja jättivät jälkeen mieluisan muiston Huhtamäestä”. Vuoden 1946 vuosikertomus mainitsee, että alkuperäiset 1.000 ha:n maat „eivät enää tahtoneet riittää sille miesmäärälle, mikä Voltissa syksyllä kävi. Paljon hyötyä on Voltin harjoitusmaastosta jo ollut, mutta kun muonitus- ja majoitusoloihin vielä saadaan parannuksia aikaan, muodostuu siitä varmasti saksanseisoharrastajien todellinen kokoontumispaikka. Syksyllä oli siellä vieraanamme liittomme toiminnanjohtaja, maisteri Mikkonen, joka piti innostuneelle kuulijakunnalle mielenkiintoisen esitelmän koirankasvatuksen psykologiasta.” Vuoden 1947 syksystä taas „aikakirjat” sanovat, että „harjoitusmaita käytettiin entiseen tapaan halukkaasti, vaikka riistakanta olikin heikohko. Osanottajia oli parisenkymmentä.” Vuonna 1948 ei aikaisemman mallisia harjoituspäiviä voitu Voltissa pitää syystä, että kerho toimeenpani siellä silloin kokeensa ja maat haluttiin pitää rauhoitettuinä näitä varten. Myöhempinä vuosina jäseniä ei ole syksyisin oleskellut Voltissa sellaisia määriä, joita voitaisiin rinnastaa edellisiin. Tähän on ehkä vaikuttanut sekin, että kerhon kokeet on sittemmin pidetty etelä-Suomessa ja että useat ovat todennäköisesti vuosien kuluessa saaneet kotipaikkakunnillaan tai lähempänä niitä järjesty-mään itselleen tarpeelliset maat ja riistakannan. Ehkä alueen heikenneellä pyykannallakin voi tähän olla osuutensa. Mutta kuitenkin kaikitenkin on yksi ja toinen Volttiinkin saakka suunnistanut syksyisin kulkunsa, ja esim. syksyllä 1952 siellä harjoitti koiriaan viikon päivät 5 kerhon jäsentä.

Harjoitusalueella on kerholle ja sen jäsenistölle ollut uskomattoman suuri merkitys eikä kylliksi voi kiittää kerhon ensimmäisiä johto-

henkilöitä siitä kaukonäköisyydestä, joka ohjasi heidät vuokraamaan kerholle nämä omat maat. Sinne on syksyisin kokoontunut koiria kouluttamaan, vaihtamaan ajatuksia ja mielipiteitä koulutuksesta ja käytetyistä meneteltävistä, näkemään toisten saavuttamia tuloksia ja viettämään 'Härnän aukeilla' ja etelä-pohjalaisissa talonpoikaistaloissa niitten perunannostokiiireitten keskellä hyvien toverien ja jalojen koirien parissa muistissa pysyvä tovi kaukana pahasta maailmasta. Tosin on uskollisten voltinkävijöitten luku viime vuosina vähentynyt eikä nykyinen riistakanta siellä kykene tarjoamaan samoja mahdollisuuksia kuin muutama vuosi sitten. Mutta olosuhteet tulevat jälleen varmasti muuttumaan ja Alahärnän puolella Huhtamäen ja Vakkurin kylien ja Oravaisten puolella Saunamäen, Väliatalon ja Kuopan kylien pypparvet nekin taas nousemaan kukoistukseensa.

KURSSI- JA KOULUTUSTOIMINTA

Kuten edelläolevasta voi päätellä, ovat Voltin syksyiset harjoituskaudet myöskin siinä mielessä olleet merkityksellisiä, että aloitteluvilla jäsenillä on silloin ollut tilaisuus seurata kehittyneempien kouluttajien toimintaa ja saada näiltä oppia ja vaikutteita. Varsinaista opetustoimintaakin on niihin kytketty, kuten osoittaa esim. mainittu maisteri Mikkosen niillä vuonna 1946 pitämä esitelmä. Jäsentensä kouluttaminen saksanseisojien käyttöön onkin alusta pitäen ollut kerhon ohjelmassa ja erikoiset kurssit, joilla tätä kouluttajatoimintaa on pyritty opastamaan ja kehittämään, ovat jopa olleet varsin keskeisessä asemassa kerhon toiminnassa.

Ensimmäiset kurssit pidettiin kerhon vaikutettua vasta muutama kuukauden ajan. Ne järjestettiin Porin lähistöllä Hiilimäessä 3.—17. 5. 44. Huomiota ansaitsee, mitenkä pitkä aika kurseja varten oli varattu, ja niitten herättämää innostusta osoittaa, että oppilaiksi niille oli saatu kokonaista 25 jäsentä, joilla oli mukanaan 22 koiraa. Mutta niinpii olikin kurssien pitäjäksi kenraalievcersti Dietl'in asiaa kohtaan osoittaman suopeuden perusteella onnistuttu saamaan paras mahdollinen asiantuntija, saksalainen vääpeli Ernst Hugel, joka palveli Suomessa silloin olleissa saksalaisissa joukoissa. Osoittaen erittäin suurta koirien käsittelytaitoa ja taitavuutta ja tähdentäen meidän oloissamme silloin ennennäkemättömällä tavalla saksanseisojien monipuolisuutta vääpeli Hugel teki mukana olleitten keskuudessa erittäin 'hyvää jälkeä'. Kurseilla käsiteltiin saksalaisella perinpohjaisuudella työskentelytavat kanaintujen, vesilintujen, jäniksien, kettujen, hirvien ja haavoittuneen riistan kysymyksessä ollen. Kerhon arkistossa säilytetyssä jäljennöksessä vääpeli Hugel'ille kurssin johtamisesta annetussa todistuksessa

sanotaan, että „hän on taitava opettaja ja mukaansatempaava luennoitsija, joka omaa ilmiömäisen koirapsykologian tuntemuksen”.

Mielenkiintoista on sen valossa, mitä tänä päivänä on tiedossamme, todeta osanottajaluettelosta, ketkä nykyisistä pitkälle päässeistä kouluttajistamme noitten kurssien aikana saivat, joku jopa ensimmäiset arvokkaat oppinsa myöhempää toimintaansa varten. Tässä mielessä luettelomme mukana olleitten nimet: Erkki Ahmo, Antti Anttila, Birger Brüning, E. E. Grönlund, Yrjö Honkanen, Bertta Jokinen, Heikki Ketola, Aino Kostamus, Filip Krokfors, Anni Lehti, Mirjam Lindfors, Saimi Lipsanen, J. E. Masalin, E. G. Melin, Lauri Molander, Tauno Mäki, Väinö Piha, Sigge Sjöblom, Niilo Talvenheimo, Jaakko Tiainen, Aarno Turunen, Veikko Tähkä, V. H. Vainio, Yrjö Vihantola, Paavo Vähämaa.

Seuraavat kurssit toimeenpantiin Helsingissä 17.—18. 11. 45. Mukana oli 24 jäsentä. Kursseilla luennoivat valtion metsästyksenvalvojan silloinen apulainen, maisteri Tauno V. Mäki, opaskoirakoulunjohtaja Birger Brüning, filtohtori Erkki Levanto ja maisteri V. I. Mikkonen. Käytännöllistä koulutustoimintaa esitti hra Brüningin johdolla kaksi Opaskoirakoulun kouluttajaa.

Hämeen-Satakunnan Saksanseisoja Harrastajat järjestivät 24.—25. 5. 47 Lempäälässä Lastuksen kartanossa koulutuskurssin. Opettajana toimi kauppaedustaja Jaakko Tiainen.

Porissa järjestettiin koulutuskurssi 6.—7. 8. 49 Porin lentokentällä, jolla opettajana toimi maisteri Ossi Kanerva. Vanhempien kerhon jäsenten lisäksi oli osanottajina 4 aloittelevaa kouluttajaa nuorine koirineen.

Samana syksynä järjestettiin Sääksmäellä Ritvalan metsästysmajalla Tampereen ja Valkeakosken seuduilla olleita kerhon jäseniä varten koulutuskurssi 27.—28. 8. 49. Täällä oli vanhempien jäsenien ohessa 3 ensikertalaista kouluttajaa nuorine koirineen. Kurssin johti majuri A. H. Virkkunen, minkä lisäksi opetukseen osallistui arvokkaalla panoksella metsästäjä Aarno Ollila.

Jämsäjärvellä pidettiin 17. 10. 52 kokeitten edellä koulutuskurssi, jolla opettajana toimi majuri Virkkunen. Vanhempien jäsenten lisäksi oli tällä kurssilla mukana 8 aloittelevaa kouluttajaa ja näillä 7 nuorta koiraa.

Peipohjassa pidettiin kartanonomistaja E. E. Grönlundin metsästysmajalla Eerikkälässä 25. 5. 53 koulutuskurssi, jolle osallistui 13 jäsentä, näillä 11 koiraa. Nuoria koiria oli mukana 5:llä jäsenellä ja heistä oli 3 sellaista, jotka aikaisemmin eivät lainkaan olleet saaneet käytännöllistä ohjausta koulutustyössä. Opettajana tälläkin kurssilla toimi majuri Virkkunen.

Kirjalliseen koulutustoimintaan puututaan julkaisutoiminnan yhteydessä ja tuomarien kouluttamiseen tuomaristoa koskevassa kohdassa.

Tässä yhteydessä on paikallaan merkitä muistiin, että vuosikokouksessa 2. 5. 47 piti ruotsinmaalainen majuri E. E. Malmgren varjokuvien valaistun erittäin mielenkiintoisen esitelmän saksanseisosta Ruotsissa, niiden ulkomuoto- ja käyttöominaisuuksista sekä niiden metsästyksen käytöstä. Vuosikokouksessa 20. 5. 49 taas näytettiin asiain käsittelyn jälkeen englantilainen kanakoirien koulutusta esittävä opetuselokuva. Seuraavassa vuosikokouksessa 21. 4. 50 esitettiin maisteri O. Kanervan hankittujen tietojen perusteella laatima yhteenvedo saksanseisotarotujen tilanteesta sillä hetkellä niiden emämaassa Saksassa.

Harjoitetusta koulutustoiminnasta on kerhossa yleensä saatu hyviä kokemuksia. Koulutuskurssien osanottajat ovat innostuneesti seuranneet opetusta ja monia hyviä herätteitä ne ovat antaneet vanhemmillekin jäsenille, jotka niillä ovat olleet mukana seuraamassa. Hiilimäen kurssin jälkeen pidetyt kurssit ovat kuitenkin olleet lyhyitä ja siitä on ollut itsestään selvänä seurauksena, ettei niillä ole kyetty antamaan perusteellisia oppeja. Niinpä voidaankin sanoa, että niillä vasta-alkajia ajatellen voi olla lähinnä vain harrastusta herättävä merkityksensä. Perusteellinen kouluttajataitonsa on heidän itsensä hankittava asioita kirjallisuudesta tutkimalla, kokeneitten kouluttajien kanssa keskustelemalla ja tietojaan ja taitojaan koiran kanssa käytäntöön soveltaen. Tuloksia tarkatessa on syytä valittaen todeta, miten moni kaunis ja lahjakas nuori koira on jäänyt kouluttamatta senvuoksi, että vain harvalla vasta-alkajalla on ollut niin paljon tarvittavaa sitkeyttä, että he myöhemmin olisivat koulutustyössään päässeet tuloksiin. Kuinka sanoikaan vanha suomalainen sananlaskuntekijä(kö se oli?): Ohdakkeinen on opin tie. Siihen voi lisätä, että erityisen ohdakkeinen se taitaa olla sille, joka kanakoirankoulutuksen merkeissä sitä kulkee. Ja miten yksinkertaista ja selvää se vanhojen tekijöitten mielestä sittenkin peruspäiaatteiltaan kuulemma onkaan!

TOTTELEVAISUUSKOKEET

Koulutustarkoituksia palvelemaan, kiihoittamaan nuorten koirien omistajia aloittamaan pentujensa tottelevaisuuskoulutuksen kyllin varhain, omaksuttiin vuosikokouksen päätöksellä 2. 4. 48 toimintamuodoksi jäsentenväliset tottelevaisuuskokeet. Perusteluja, jotka tätä päätöstä tehtäessä väikkivät mielissä, valajsee ensimmäisten tottelevaisuuskokeitten edellä keväällä 1948 annettu kiertokirje, jossa sanottiin mm.:

„Tottelevaisuuskoulutus on se pohja, jolle metsästyskoulutus rakentuu. Jos peruskoulutus on huolellisesti suoritettu eikä vain niin, että koira tietää, mitä on tehtävä, vaan niin, että se *haluaa* olla isännän mieliksi, on jakokoulutus maastossa leikkiä. Jo peruskoulutuksen aikana on päästävä siihen yhteisymmärrykseen ja kontaktiin koiransa kanssa, joka myöhemmin tekee metsästyksessä esiintyvien hienouksien ja yksityiskohtien opettamisen helpoksi”.

Ajatuksena oli alunperin, että jäsenet olisivat tarpeen ilmaantuessa toimeenpanneet tottelevaisuuskokeita sellaisilla paikkakunnilla ja suppeammilla alueilla, joille tyydyttävä, vaikkapa pienempikin määrä osanottajia olisi saatu kokoon. Palkintotuomarien toimittamisessa olisi kerho antanut apuaan. Näin on kuitenkin tapahtunut vain yhden ainoan kerran, nimittäin Hämeen-Satakunnan Saksanseisoja Harrastajien järjestäessä tottelevaisuuskokeet Tampereella 28. 5. 48. Senjälkeen on kerho vuosittain järjestänyt tottelevaisuuskokeet keväällä tavallisimmin jonkun koiranäyttelyn yhteydessä. Koepaikkana on 2 kertaa ollut Helsinki, kerran Turku ja Hämeenlinna sekä kerran Peipohja, jossa kokeet järjestettiin koulutuskurssin yhteydessä.

Tottelevaisuuskokeitten säännöt on julkaistu kokonaisuudessaan toisaalla tässä julkaisussa. Niitten mukaan kokeessa voi olla kaksi luokkaa: nuorten luokka, käsittäen 10 kk — alle 18 kk olevat koirat, ja avoin luokka, käsittäen 18 kk täyttäneet ja sitä vanhemmat koirat. Seuraavat suoritukset arvostellaan kokeissa tarkoin määritellyin eri tavoin: luoksetulo, seuraaminen, paikoilleen jääminen, istuminen, maa-hanmeno ja nouto.

Tottelevaisuuskokeitten perusajatus, kilpailuvietin hyväksikäyttö metsästyskokeissa esiintyviä huomattavasti helpommin vaatimuksin ja pyrkimys sen avulla koulutustoiminnan kiihoittamiseen, on varmasti erittäin onnistunut. Onkin osoittautunut, että kokeet ovat myöskin käytännössä herättäneet jäsenistössä mielenkiintoa. Toivottavasti vain mahdollisimman pian päästäisiin niin pitkälle, että tottelevaisuuskokeita alkuperäisen ajatuksen mukaan tosiaan järjestetään vuosittain useampia ja eri tahoilla maata.

KOULUTTAJAPALKINNOT

Vuodesta 1945 lähtien on kerhon piirissä pyritty edistämään kouluttajatoimintaa myöskin palkitsemalla vuosittain parhaat kouluttajasuoritukset. Ajatus on kerhomme 10-vuotisen jäsenen ja rotujemme lämpimän ystävän, kartanonomistaja E. E. Grönlundin, ja myöskin käytännössä sen voi sanoa olleen hänen toteuttamansa.

Asia alkoi siitä, että kartanonomistaja Grönlund lahjoitti kerholle vuonna 1945 „Seisojien Kouluttajakannun 1945” kilpailtavaksi koulut-

tajien kesken Saksanseisoja-Kerhon ja Suomen Kennel-Liiton kana-koirakokeissa. Tulos laskettiin siten, että eri kokeitten eri luokissa sai parhaan koiran kouluttaja 10 pistettä, seuraavan 9, sitä seuraavan 8 jne. Suurimman yhteispistemäärän saavuttanut kouluttaja sai palkinnon vuodeksi haltuunsa ja sen kiertoaika oli määrätty 5 vuodeksi. Sen jälkeen sen oli saava omakseen se kouluttaja, joka sen useimmat kerrat oli voittanut tai — jos voittokertoja oli sama määrä — se, joka oli saanut suurimman voittopistemäärän. Maljasta kilpailtiin vuosina 1945—49 ja sen sai, voittajien vaihdeltua kunakin vuonna, omakseen vuoden 1948 voittaja, majuri Timo Koponen, jonka voittoon oikeuttava pistemäärä oli ollut suurin.

Kartanonomistaja Grönlundin tarkoituksena oli, että nimenomaan varattomien koirankouluttajien kannustamiseksi palkintoon liittyen jaettaisiin vuosittain myöskin rahapalkintoja. Näitä saivat, paitsi kiertopalkinnon voittaja, myöskin seuraaviksi sijoittautuneet. Näin meneteltiinkin ensimmäisenä vuotena, jolloin kerho varasi voittajalle mk 5.000:— suuruisen palkinnon, kartanonomistaja Grönlund lahjoitti seuraavalle luovutettavaksi mk 3.000:— ja rouva Aino Kostamus kolmanneksi sijoittuneelle mk 2.000:— suuruiset rahapalkinnot. Näitten jakamista ei sittemmin kuitenkaan ole jatkettu.

Kun tämän „Seisojien Kouluttajakannun 1945” kierto vuonna 1949 oli lakannut, lahjoitti kartanonomistaja Grönlund vuonna 1951 jälleen uuden „Saksanseisojien Kouluttajakannun”, josta kilpailtiin ensi kerran koekautena syksyllä 1951. Tämän kannun kiertoaika on lyhyempi kuin edellisen, nimittäin 3 vuotta, joten sen kierto päättyy vuoden 1953 jälkeen. Pisteet lasketaan nyt kaikissa kunakin koekautena maassa järjestetyissä kanakoirakokeissa saavutetuista sijoituksista, mutta kuitenkin niin, että vain kouluttajan „käsialaa” olevan kunkin koiran paras tulos eri kokeiden kussakin luokassa otetaan huomioon. Pisteitä tulee voittajaluokan 1. palkinnosta 10, 2:sesta 8 ja 3:nnesta 6, avoimen luokan ja nuorten luokan 1. palkinnosta 7, 2:sesta 5 ja 3:nnesta 3. Palkinnon omakseen saaja ratkeaa samoin perustein kuin „Seisojien Kouluttajakannun 1945:kin” omistus ratkaistiin.

Lahjoittaessaan vuonna 1945 ensimmäisen kouluttajakannunsa kartanonomistaja Grönlund toivoi, että siitä tulisi muodostumaan arvokas ja huomattava kilpailun kohde. On tällä hetkellä ilahduttavaa todeta, että tämän pinttyneen saksanseisojamiehen ja niitten jalostuksen ja käytön hartaan edistäjän toivomus on täysin määrin toteutunut. Lähinnä nuoria kouluttajia on koetettu vaalia kurssitoiminnalla, tottelevaisuuskokeilla jne. „Grönan” palkitsemispyrkimyksien kohteena ovat olleet kokeneemmat kouluttajat, joitten keskuudessa hänen toteuttamansa erinomainen ajatus on synnyttänyt huomattavaa mie-

lenkiintoa ja vireää kilpailumieltä. Kouluttajakannun voittaminen on muodostunut kerhon piirissä ikäänkuin kouluttajataidon diplomiksi. Siihen nimensä piirtäneet voivat hyvin oikeutettuina lausua mieliteensä kenen tahansa kouluttajasuorituksista ja heidän kokemuksiin ja ohjeitaan voivat nuoret kouluttajat luottamuksella kuunnella.

KOKEET

Koetoimintahan aloitettiin kerhon piirissä jo oikeastaan ennenkuin kerhoa virallisesti oli perustettukaan. Kun kokeista ja koesääntöjen kehityksestä tullaan tässä julkaisussa esittämään erillinen kirjoitus ja koetulokset julkaisemaan erillisenä luettelona, ei tässä yhteydessä ole laajemmalti aihetta kokeisiin puuttua. Tulkoon vain mainituksi, että koetoiminta on ollut eräs kerhon toiminnan keskeisistä aloista ja on kerhon toimesta joka syksy sen toiminta-aikana järjestetty kanakoirien erikoiskokeet. Myöhemmin vuosina ovat kerhon rinnalla järjestäneet erikoiskokeita myöskin Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus ja Vasa Kennelförening. Näitten sijoitettua kokeensa Pohjanmaalle, on seurauksena ollut, että kerhon kokeet on vuodesta 1949 lähtien pidetty eri paikkakunnilla etelä-Suomessa.

Kokonaiskuvan luomiseksi lienee myöskin paikallaan historiallis-kin lyhyesti mainita, että kokeet aloitettiin vuonna 1937 hyväksyttyjen koesääntöjen pohjalla. Sittenkin on kerhon aloitteesta ja myös tävaikutuksella koesääntöjä jatkuvasti kehitetty nimenomaan saksanseisajarotujen käyttöominaisuuksia silmälläpitäen. Pitkä on askel nykyisiin sääntöihin niistä säännöistä, joita ensimmäisissä kokeissa noudatettiin. Kun kerhon merkitystä halutaan puntaroida, on meillä tässäkin nähtävissä työmaa, jolla saavutetut tulokset ovat olleet perustavaa laatua rotujen kehitystä ja kaikinpuolista hyväksikäyttöä ajatellen.

Aikaisempien saksanseisojien metsästyskokeitten, sittenkin kanakoirien erikoiskokeitten lisäksi, omaksui kerho ulko- ja kotimaisten esikuvien mukaan jäsentenvälisenä kilpailuna myöskin Derbyn, jota johtokunta ryhtyi suunnittelemaan syksyllä 1947 ja jota koskeva lopullinen päätös tehtiin vuosikokouksessa 2. 4. 48. Tällöin myöskin hyväksyttiin Derby-kilpailun säännöt. Kilpailu on tarkoitettu nuorille koirille, jotka ovat täyttäneet 10 kk, mutta eivät koevuoden lokaan 31 päivään mennessä kahta vuotta. Erikoisuutena oli, että koirat oli ilmoitettava kilpailuun ennenkuin ne olivat täyttäneet 5 kk, jolloin samalla oli suoritettava puolet osanottomaksusta. Järjestelmällä pyrittiin kiihoittamaan pentujen ostajia kouluttamaan koiransa. Kilpailussa sovellettiin nuorten luokan koesääntöjä, mutta arvostelu oli tavallaan lievämpää, mm. pistelaskua ei lainkaan suoritettu. Erikoisesti oli pal-

kintotuomarin kiinnitettävä huomiota koiran luontaisiin taipumuksiin ja oma-aloitteisuuteen. Hänen oli todettava, että koira on saanut metsästyskoulutuksen, mutta hän oli oikeutettu antamaan anteeksi sellaiset nuoruuden hairahdukset kuin hyökkäämisen, jäniksen seuraamisen tai ajoittaisen tottelemattomuuden.

Derbyyn oli syksyllä 1948 ilmoitettu kaksi koiraa, joitten koulutus kuitenkin oli vielä niin kesken, ettei kilpailussa saatu tuloksia. Samoin oli asianlaita syksyn 1949 Derbyyn saapuneen koiran suhteen. Sittemmin ei Derbyyn ole ilmaantunut osanottajia — olomme ovat ilmeisesti liian pienet ja vuosittain koulutettavat koirat liian harvaelukuisia tämäntapaista kilpailua silmälläpitäen. Niinpä vuosikokous keväällä 1953 päättikin lopettaa Derby-kilpailun pidon. On jätävä odottamaan parempia aikoja, jolloin useammat kennelit vuosittain toimittavat lukuisasti koiria ja kilvoittelevat niillä paremmuudestaan Derbyssä.

Eräs niinikään „historiaan” jäänyt kilpailumuoto oli Suomen Kanakoirakerhon, Suomen Kennelklubin Kanakoiraosaston ja Saksanseisoja-Kerhon välinen kilpailu kenttäkokeissa kahden koiran joukkuein prof. Erik Beckerin lahjoittamasta kiertopalkinnosta. Tässä kilpailussa oltiin mukana vuosina 1946 ja 1947, mutta huonoin tuloksin, mikä kenttäkoesäännöt huomioonottaen olikin aivan luonnollista. Koko kilpailuun ryhtyminen oli tietysti tarpeetonta. Mutta jokaisellehan sattuu lapsuudessaan nuoruudenhairahduksia!

Kokeitten merkitystä arvosteltaessa on luonnollisesti pidettävä etualalla sitä arvokasta materiaalia, joka niistä saadaan siitostyötä ajatellen samoin kuin niitten yleistä vaikutusta saksanseisojiemme kehitystä silmälläpitäen käyttökoirina. Mutta unohdettava ei ole siinä sivussa sitäkään suurta merkitystä, mikä niillä nimenomaan kerhomme puitteissa on jäsenpiirissämme ollut hyvän toverihengen, voipa useissa tapauksissa sanoa jopa vankan ystävyuden luojana. Pinttynyt koeikäviöjitten joukko porhaltaa uhrauksia ja vaivoja säästämättä syksystä syksyyn onneaan koettamaan joko voitokkaissa merkeissä, mutta lannistumatta lainkaan kokemistaan kolhuistakaan. Jos koira ei ole koekunnossa, tullaan ilman koiraa. Ja ilolla ja riemulla tervehditään jokaista uutta tulokasta ja toivotetaan aloitteleva saksanseisoharrastaja tervetulleeksi pelkkänä seuraajanakin ilman koiraansa mukaan, kun kokeitten aika taas on käsillä. Ja vielä vuosia jälkeenpäin puhutaan, kerrataan, pohditaan ja vatvotaan talvi-iltoina tai hämyisinä kesäöinä yhteensatuttaessa, mitä tapahtui Kauhavan, mitä Lapuan, Härmän, Voltin, Hyvinkään, Kärkölän, Porin ja Jämijärven tai mitä vieraitten toimeenpanemissa Sulvan, Kauhajoen, Munakan, Maalahden ja Ilmajoen kokeissa.

NÄYTTELYTOIMINTA

Samanaikaisesti kun kerho astui suureen julkisuuteen järjestämällään saksalaisen Hügelin johtamalla kurssilla Porissa, samanaikaisesti se myöskin järjesti sen päätteeksi kaikki metsästyskoirarodut käsittäneen valionäyttelyn Kansalliskodin pihamaalla Porissa 18. 5. 44. Näyttely saavutti hyvän menestyksen, onnistui erittäin hyvin ja sillä laskettiin vankka pohja kerhon taloudelle.

Oli koetettu, että saksanseisojia tuomitsemaan olisi Hügelin tapaan saatu tuomari saksalaisista joukoista ja hyviä toiveita siitä olikin. Asianomaisen nimikin oli jo tiedossa, mutta viime tingassa hyvä yritys meni myttyyn. Valitettavaa myöhemmälle jalostuksellemme, jolta siten meni meidän olojamme ajatellen arvokas lausunto silloisesta koirakan-nastamme hukkaan. Sitäkin mielenkiintoisempaa olisi ollut kuulla, mitä saksalainen, rotujen emämaasta oleva tuomari olisi sanonut vuonna 1944 kun edellisen kerran hänen maanmiehensä oli arvostellut koiriamme vuonna 1939.¹⁾

Porin näyttelyä varten teki taiteilija Alf Danning kerholle erit-täin onnistuneen kunniakirjakaavakkeen, jota sittemmin on kunnia-kirjana käytetty kerhon järjestämissä kokeissa.

Porin näyttely jäi näet ainoaksi kerhon näyttelyiden järjestämis-toiminnassa. Kevääksi 1945 tosin suunniteltiin jälleen näyttelyä, tällä kertaa Lappeenrantaan, joka olisi järjestetty yhteistoimin Lappeen-rannan Metsästäjät r.y:n kanssa, mutta asiasta ei tullut mitään.

Sensiiaan on kerho myöhemmin työskennellyt näyttelyalalla huo-mattavaan menestykseen päästen vuonna 1947. Ensimmäisenä käytän-nöllisenä saavutuksena silloisen puheenjohtajan tarmokkaasti aja-masta yhteistoiminnasta skandinaavisten sisarjärjestöjen ja erikoisesti

¹⁾ Vähän edempänä tullaan selostamaan, minkä vaikutuksen sak-sanseisojarame ovat näyttelykehässä tehneet maassamme kerhon toi-minta-aikana tuomareina vierailleisiin ulkomaisiin saksanseisoja-asiantuntijoihin. Tällöin esille tulevien kahden ruotsalaisen lisäksi on ennen kerhon perustamista saksalainen hra Hans Glockner Münche-nistä tuominut saksanseisojat Suomen Kennelklubin 50-vuotisjuhla-näyttelyssä keväällä 1939. Kun hän kolmantena ulkomaalaisena ja lisäksi ainoana rotujemme emämaan edustajana on arvostellut koi-ramme, katsomme olevan kokonaisuuden kannalta paikallaan luetella seuraavassa hänenkin antamansa palkinnot:

	Lyhytkarvaiset urokset nartut		Karkeakarvaiset urokset nartut	
1 al.	2	1	1	4
2 al.	1	—	3	1
3 al.	—	—	—	—
P:ttä	—	—	—	—

Svenska Vorstehundklubben'in kanssa saatiin kerhon aloitteesta ja kustannuksella Suomen Kennel-Liiton kevätnäyttelyyn Helsinkiin tuomariksi ruotsinmaalainen majuri E. E. Malmgren, kotimaassaan ja myöskin Tanskassa erityisen arvossapidetty tuomari. Majuri Malmgren antoi hyvin hyvän kuvan hänen arvosteltavakseen tuodusta ns. vanhasta karkeakarvaiseista kannastamme, kuten seuraavasta taulukosta ilmenevä palkintoluettelo osoittaa:

	Lyhytkarvaiset		Karkeakarvaiset	
	urokset nartut		urokset nartut	
1 al.	2	3	8	5
2 al.	3	3	10	1
3 al.	3	1	—	4
P:tta	—	—	—	—

Lisäksi saivat lyhytkarvaisten kasvattajaluokassa urkuri Yrjö Ketola 1. ja professori Aarno Turunen 2. palkinnon sekä karkeakarvaisten vastaavassa luokassa rouva Aino Kostamus ja kapteeni A. J. Salonen 1. palkinnon.

Tässä yhteydessä voi mainita, että seuraavan kerran oli ulkomaa-lainen saksanseisotarotujen huomattava asiantuntija maassamme saksanseisotia arvostelemassa keväällä 1951, jolloin täällä Pohjoismaisessa Kennelkonferenssissa vierailut ruotsinmaalainen majuri Henning Johnson suoritti arvostelun Suomen Kennel-Liiton ja Suomen Kennelklubin yhteisessä näyttelyssä Helsingissä. Majuri Johnson, jota oman lausuntonsa mukaan pidetään ankarimpana tuomarina Ruotsissa, arvosteli koirakantaamme, jonka hyvinä pidettyjä yksilöjä näyttelyssä oli useita, varsin kovakouraisesti, kuten alempana olevasta taulukosta havaitaan. Huomautukset kohdistuivat nimenomaan koiriemme takarakenteeseen, liikuntaan ja karvan laatuun. Majurien Malmgrenin ja Johnsonin varsin eri suuntiin meneviä arvosteluja tarkatessa on syytä ilmeisestikin pitää mielessä myöskin rodun kehitys ja kehityspyrkimykset välillä olleina vuosina Ruotsissa — majuri Johnson ei pitänyt ruotsalaisten omaakaan koirakantaa erikoisena. Palkintotilasto:

	Lyhytkarvaiset		Karkeakarvaiset	
	urokset nartut		urokset nartut	
1 al.	2	—	1	1
2 al.	—	1	4	1
3 al.	—	1	2	2
P:tta	—	—	—	1
1 nl.	—	1	—	2
2 nl.	1	—	1	—
3 nl.	—	1	—	—
P:tta	—	—	—	1

Karkeakarvaisten kasvattajaluokassa sai rouva Aino Kostamus 2. palkinnon.

Tässä yhteydessä voi todeta, että saksanseisoijamme ovat korkeimman ulkomuotopalkinnon CACIB'in eli kansainväliseen valion-arvoon oikeuttavan todistuksen saaneet vuonna 1939 herra Glocknerilta lk.narttu Roxane av Edanö SKK 14743 XXIV ja kk.uros Sifsjö-Blücher SKK 14501 XXIV, vuonna 1947 majuri Malmgrenilta lk.narttu Vilku SKL 8074/IX ja kk.uros Boy von Wüste SKL 8092/IX sekä vuonna 1951 majuri Johnsonilta kk.narttu Cirra von Westen 188 A.

TUOMARIKUNTA JA TUOMARIKOULUTUS

Kerhon aloittaessa toimintansa oli maassamme 7 saksanseisojien näyttelytuomaria, joista 5 Suomen Kennel-Liiton ja 3 Suomen Kennelklubin valtuuttamia, sekä 2 saksanseisojien erikoiskokeiden tuomaria, kaikki Suomen Kennel-Liiton valtuuttamia. Kun näistäkin tuomareista eivät läheskään kaikki olleet ns. saksanseisojamiehiä, vaan harrastivat ensisijaisesti muita kanakoirarotuja, oli selvää, että yksi ensimmäisiä tehtäviä kerhon piirissä oli ryhtyä luomaan omaa tuomarikuntaa. Siinä saadut tulokset ovat määrättyiltä osiltaan kuitenkin varsin heikkoja. Jos ajatellaan kaikkia pyrintöjä, joita kerho on vuosien kuluessa ajanut, ovat saavutukset ulkomuototuomarien koulutuksen alalla luultavasti heikoimpia kaikista.

Tuomarien lukumäärä tosin on nyt maassamme jopa huomattavan suuri. Suomen Kennel-Keskuselimen luettelossa on tällä hetkellä yhteensä 16 saksanseisojien ulkomuototuomaria, joista kaikkien kanakoirarotujen tuomitsemiseen on pätevyys 8:lla, ja 11 erikoiskokeiden koetuomaria. Edellisistä on kuitenkin 3—4 sellaista, jotka eivät viime vuosina ole osallistuneet arvosteleamiseen lainkaan tai juuri lainkaan, jälkimäisistä vastaavanlaisia 2. Lukumääräisesti ovat tulokset siten kyllä hyviä. Ulkomuototuomareihin nähden ei kerho kuitenkaan voi niitä omaksi ansiokseen lukea.

Taas tuomarien pätevyyttä ja tarkoituksenmukaisuutta ajatellen on tuomarikoulutuksessa koetuomareihin nähden päästy jopa hyviinkin tuloksiin. Sensijaan näyttelytuomarien kohdalla on huomattavana heikkoutena se, että pienistä oloistamme johtuen tuomareina käytetään jotensakin poikkeuksetta sellaisia tuomareita, jotka kykenevät näyttelyissä arvostelemaan kaikki kanakoirarodut. Tällaisten tuomarien joukossa ei ole ainoatakaan, jonka mielenkiinto olisi ensisijaisesti kohdistunut saksanseisoijarotuihin, vaan ovat he joko „pointterimiehiä” tai „setterimiehiä”. On aivan luonnollista, että suuri osa heistä saksanseisojia arvostellessaan pakostakin joutuu tekemään sen tavallaan

kuin sivutyönä eikä voi tuntea rotujamme kohtaan sellaista harrastusta, joka ulkomuoto-ominaisuuksien kehittämisen kannalta olisi tuiki tarpeellista. Kuvaavaa on, että kun ruotsalaiset ottivat käytäntöön uuden rotumääritelmän ja kerhon johtokunta lähetti sen vuonna 1949 lausuntoa varten meikäläisille tuomareille, heistä 11 jätti kokonaan vastauksensa ja 6:n vastauksensa lähettäneen tuomarin lausunnot kulkivat seuraavaa linjaa: 4 suhtautui siihen myönteisesti, 1 huomattavan suurin varauksin ja 1 ei voi sitä lainkaan käsittää. Kun mielenkiinto rotuja kohtaan on sellainen kuin edellä sanottu osoittaa ja käsitykset niin toisistaan poikkeavia, voi ymmärtää, että viime vuosina esim. kolmen karkeakarvaisen nartun näyttelyarvostelut koirien varttuneella iällä ovat vaihdelleet kahdessa tapauksessa 3 al:n ja sertifikaatin välillä ja yhdessä tapauksessa 2 al:n ja sertifikaatin välillä. Voinnee tässä yhteydessä viitata myöskin siihen, ettei tuomarikunnan taholta ole kerhon toiminta-aikana tullut mitään rodun ulkomuodon kehittämistä tarkoittavia aloitteita, samoin kuin siihen, ettei kotimaisista tuomareistamme kukaan ole koskaan nähnyt ainoatakaan rotuihimme kuuluvaa koiraa CACIB'in arvoiseksi.

Kerho on kyllä työskennellyt ulkomuototuomarikunnan luomiseksi sen piiriin. Mm. Suomen Kanakoirakerho ja Saksanseisoja-Kerho järjestivät viimeksimainitun aloitteesta Yliopiston Eläinlääketieteellisessä laitoksessa Helsingissä ulkomuototuomarikurssin 12.—13. 1. 46. Luennoitsijoina toimivat dosentti Valto Klemola sekä vanhat tuomarit, dosentti Erik Becker, professori Aarno Turunen ja maisteri V. I. Mikkonen. Kerhosta osallistui kurssille mm. tarkastaja Erkki Ahmo, kauppaedustaja Jaakko Tiiainen, johtaja G. Autio, urkuri Yrjö Ketola, koirakoulunjohtaja Birger Brüning, varatuomari G. Linkomo, johtaja Aare Vesanto ja toimitusjohtaja Risto Orko. Näistä olivat professori Turunen ja tarkastaja Ahmo jo vuonna 1944 saaneet tuomarivaltuutensa, mutta muista on vain kauppaedustaja Tiiainen jatkanut tuomariksi opiskeluaan ja saanut tuomarivaltuuden. Myöhemmin on kerhon jäseniä ollut mukana Suomen Kennel-Liiton järjestämällä ulkomuototuomarikursseilla, mutta huomattavasti suppeammassa mitassa kuin mitä edellä oli laita. Näistä tuomariksi opiskelijoista on vain kapteeniluutnantti Erkki Kaarlas suorittanut urakkansa loppuun.

Ketkään edellämainituista kerhon toiminta-aikana sen piiristä tuomariksi valtuutetuista eivät kuitenkaan ole päässeet niin pitkälle, että heidät olisi päteväyty muittenkin kanakoirarotujen tuomareiksi, mistä on ollut seurauksena, että heidän toimintansa tuomareina on jäänyt perin toisarvoiseksi. Liekö ainoana syynä tähän ollut sekään, että heiltä olisi puuttunut tarpeellisen opiskelun vaatimaa aikaa ja harrastusta. Ainakin on eri yhteyksissä kerhon piirissä tuotu esiin myös-

kin ajatus tuomaritehtävän korkeasta velvoituksesta ja epäilyt, ettei harrastelija, joka henkilökohtaisesti harrastaa rotua vain kirjallisuuden välityksellä, näyttelytilaisuuksissa ja „kadulla jonkun koiran silloin tällöin vastaantullessa”, voi saavuttaa sellaista tasoa, joka oikeuttaisi hänet sanomaan tuomarikehässä todella painavan sanan rodun kehittämistä silmälläpitäen.

Ulkomuototuomarikysymys on tällä hetkellä kerhossa erityisen ajankohtainen. Vuosikokouksessa keväällä 1953 kiinnittivät kerhon jäsenet johtokunnan huomiota siihen, että samanaikaisesti pidetyssä Helsingin näyttelyssä oli neljä korkeasti palkittua karkeakarvaista saksanseisoojaa, jotka kaikki olivat tyypiltään aivan erilaisia. Johtokunta sai tehtäväkseen ryhtyä toimenpiteisiin, jotta tällaisesta sotkusta ja epätasaisuudesta päästäisiin. Jotta tällöin saavutettaisiin tuloksia, on ilmeistä, että on ryhdyttävä muun ohessa tehostamaan nimenomaan saksanseisoojatuomarien koulutusta ja suunnittelemaan vanhojen tuomarien keskeisiä tuomarineuvotteluja, joiden avulla tultaisiin yhtenäiselle linjalle.

Koetuomareita kouluttaakseen on kerho toisista kokeistaan lähtien toiminut sen hyväksi, että pystyvät ja soveliaat kerhon jäsenet toimisivat kokeissa tuomarikokelaina. Näin onkin tapahtunut, ei tosin kaikissa kokeissa, mutta siinä laajuudessa, että kerholla nyt on käytettävänä, kuten jo edellä mainittiin, pystyvä koetuomarikunta. Voidaan mainita, että kerhon piirissä ovat kouliintuneet tuomareiksi vuonna 1944 hyväksytty mekanikko Antti Anttila, vuonna 1945 hyväksytty laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki, vuonna 1948 hyväksytyt johtaja Henry Buttenhoff, luutnantti Heikki Ketola, majuri G. R. Renvall ja kauppaedustaja Jaakko Tiainen, vuonna 1951 hyväksytyt maisteri Ossi Kanerva ja johtaja Veikko Väisänen ja vuonna 1953 hyväksytty laivauspäällikkö Ukko Lapinjoki.

JULKAISUTOIMINTA

Yhteyttä eri tahoille maata hajaantuneeseen jäsenistöön on kerho ylläpitänyt kiertokirjeillä sekä vuonna 1949 aloitetulla jäsentiedotustoiminnalla. Kiertokirjeissä tiedoitettiin jäsenille lyhyesti kerhon toimintaan liittyvistä käytännöllisistä tapahtumista. Vain oikeastaan yhtä laajempaa rotuun liittyvää kysymystä voi niitä selaillessa havaita vuosien kuluessa käsitellyn. Myöhemmissä melko laajoissa jäsentiedotuksissa sensijaan on edelläolevan lisäksi jäsenistön tietoon saatettu kaikkien maassamme pidettyjen näyttelyiden ja kanakoirakokeiden saksanseisoojia koskevat tuomarikertomukset, astutukset, syntyneet pentueet, maahantuonnit, myönnetty valionarvot, tuomarinimitykset,

vuosikertomukset ja vuosikokousten pöytäkirjat, jäsenluettelot ja vaihtelut jäsenistössä jne. Joku rodun käyttöä koskeva kirjoitelmakin on noissa monistetuissa tiedoituksissa saanut sijansa. Kirjeenvaihdon vilkkautta osoittaa se, että kiertokirjeitä lähetettiin vuonna 1944 2, 1945 1, 1946 3, 1947 5, 1948 4, 1949 2 ja lisäksi 3 jäsentiedoitusta, joita sittemmin vuonna 1950 lähetettiin 5, 1951 2 ja 1952 niinkään 2. Vuonna 1953 tullaan ilmeisestikin taas pääsemään suurempaan lukuun.

Muutakin julkaisutoimintaa on tapahtunut ja vielä runsaammin suunniteltu.

Johtokunnan kokouksen pöytäkirjassa 17. 5. 44 esiintyy ensi ker-
ran maininta, että „suomalaisen komentosanaston sekä uusien sääntöjen aikaansaaminen ja julkaiseminen jäi johtokunnan tehtäväksi”. Kerhon sääntöjen sekä kulloistenkin koesääntöjen julkaisemista on havittu useita kertoja myöhemminkin ja tehty siitä päätöksiä, mutta valmista siitä ei kuitenkaan ole koskaan tullut. Mutta sensijaan se itu, joka yllä esiintyy „komentosanaston” muodossa, versoi kirjaseksi „Saksan seisojan koulutus. Saksanseisoja-Kerho r.y:n julkaisu N:o 1”, joka ilmestyi alussa vuotta 1946. Kirjanen, joka on taskukokoa ja käsittää 16 sivua, sisältää aluksi — varsinaista koulutusta sen paremmin neuvomatta — ne suoritukset, jotka koiralle on tottelevaisuuskoulutuksella opetettava. Niitä seuraavat kohdat „Seisonta ja toiminta kentällä”, „Haavoitetun riistan jälkien seuraaminen”, „Vetokoiratyö”, „Ajokoiratyö”, „Metsälintujen käsittely” ja „Työskentely vedessä”, joissa annetaan lisäksi, tosin suppeasti, koulutusohjeitakin. Näitä seuraa pätevä opetusohjelma kolmea metsästyskautta varten, jossa valaistaan, missä vaiheessa koiraa voidaan mihinkin toimintaan kouluttaa ja käyttää. Lopuksi on kirjasessa luettelo komentosanoista suomeksi, ranskaksi ja englanniksi, käsimerkit ja vihellysmerkit.

Kerhon arkistossa on säilössä eräs arvostelukin tästä kerhon ensimmäisestä kirjallisesta tuotteesta. Vaikkei se sitä suuremmasti ylistäkään, voinee siitä osan tähän painattaa, koska se joka tapauksessa osoittaa sitä mielenkiintoa, jota jäsenet ovat kerhoaan kohtaan osoittaneet sen alkuvaiheista lähtien. Asianomainen jäsen sanoo kirjeessään näin:

„Mitä tulee saksan- y.m. „seisojain” koulutukseen, saanen omana mielipiteenäni lausua, että sellaisia suppeita ohjevihkosia, kuin SS-K:n julkaisu N:o 1, jossa 16 sivulla yritetään selostaa niin monipuolista asiaa kuin seisovan koiran opetusta, ei pitäisi levittää. Ensiksikään koiran oikeata opetusta ei opita kirjoista, joskin niistä varsinkin vastaalkaja saa monta hyvää neuvoa, vaan siihen pystyy ainoastaan erikoisella, sanoisinko koirapedagogisella, älyllä varustettu kokenut metsämies. Kuinka moni hyvä nuori koira onkaan mennyt pilalle jou-
tuessaan vääriin käsiin. Kun ko. oppaassa mainitaan, että sen ohjeet perustuvat Oberländerin antamiin neuvoihin, olisi samalla voinut mai-

nita muitakin tätä alaa käsitteleviä teoksia, kuten esim. yhtä klassilliseksi tulleet C. M. Payn kirjat sekä omasta mielestäni parhaimmin ja hauskimmin kirjoitetun tri A. Raaben „Fuglehunden”. Nämä kirjat antavat käytännön metsämiehelle, kokeneemmallekin, paljon enemmän ajattelemista ja ymmärtämystä kuin raskaasti luettava ja teoreettinen Oberländerin paksu teos. — „Harmaa on kaikki teoriaa ja viheriä elämän puu” —

Tuo arvostelija on tietenkin täysin oikeassa siinä, mitä hän sanoo kirjasen suppeudesta sen käsittämään asiapiiriin verrattuna. Mutta jotain merkitystä varmasti silläkin sentään on monelle vasta-alkajalle ollut, jollei muussa, niin ainakin siinä, että hän on huomannut saavansa lähteä hakemaan lisävalaistusta etsimäänsä tietoon joko kirjallisuudesta tai vanhoilta, kokeneilta „koirapedagogeilta”.

Keskusteltaessa kerhon johtokunnassa puolivälissä vuotta 1949, mitä olisi tehtävä koulutustaidon kohentamiseksi, jottei, kuten yllä sanottiin, niin „moni hyvä nuori koira menisi piloille joutuessaan kokemattomiin käsiin”, maisteri O. Kanerva esitti ajatuksen, että „jos saataisiin aikaan ohjekirjanen, joka sisältäisi vaikka vain tottelevaisuuskokeiden vaatimuksia vastaavan koulutuksen, niin eiköhän silloinkin olisi jotain tehty.” Edellisessä kirjasessahan oli esitetty tottelevaisuuskoulutus pelkkinä päämäärinä. Maisteri Kanervan esittämän ajatuksen pohjalla johtokunta antoi hänelle tehtäväksi ohjekirjasen laatimisen, johon 16:lle taas taskukokoa käsittelevälle sivulle oli tiheimmällä painannalla saatu nämä seikat lyhyenä esityksenä mahtumaan. Tämä kirjanen, nimellä „Saksanseisojan Tottelevaisuuskoulutuksen Opas — Saksanseisoja-Kerhon julkaisuja N:o 2”, ilmestyi seuraavana vuonna eli 1950. Siihenkin nähden pitää tietysti täysin paikkansa se, mitä aikaisempaa opasta koskeneessa arvostelussa sanottiin paljosta ja laajakantoisesta asiasta pienessä tilassa. Mutta ajatellen nähtävästi, kuten maisteri Kanervakin ajatuksen esittäessään ja kerhon johtokunta sen omaksuessaan, että vähäkin on parempi kuin ei mitään, arvosteli nimimerkki V. I. M(ikkonen) opasta SKL:n julkaisussa N:o 10/1950 seuraavasti: -

„Saksanseisoja-Kerho on julkaissut 16-sivuisen „Saksanseisojan tottelevaisuuskoulutuksen oppaan” jäseniään varten. Sen on laatinut maisteri O. Kanerva. Suppeudestaan huolimatta vihkonen antaa aloittelijalle tavallisiin tapauksiin riittävät sekä selkeät ja oikeat ohjeet. Kirjanen on mielestäni niin onnistunut, että pelkästään sen saamisen vuoksi kannattaa jokaisen saksanseisojan hankkineen koiramiehen kerhoon liittyä.”

Oman julkaisun ajatus on ensimmäisen kerran löydetävissä kerhon johtokunnan kokouksen pöytäkirjasta 22. 10. 44. Ajatus on sittemmin jatkuvasti ollut vireillä, mutta koskaan se ei ole päässyt toteutu-

maan. Pisimmällä oltiin asiassa kerhon 5-vuotisen toiminnan täyttymisen alla vuosien vaihteessa 1947—48, jolloin vuosikokous jo asetti toimituskunnankin ja se kääntyi kiertokirjeellä jäsenistön puoleen. Samassa kohussa päätettiin jo kääntyä Ruotsin, Norjan ja Tanskan kerhojen puoleen pyytäen niiltä kultakin saada — ilmeisestikin vasta- vuoroisuuden pohjalla — vuosittain vuosikirjat ja rotukirjat. Mutta tämänkin yrityksen kävi niinkuin yhdistystoiminnassa niin useasti käy — voimaa puuttui. „Olen jo kerran ollut sellaisen opuksen toimituskunnassa — enkä tehnyt mitään, eivätkä muutkaan”, kirjoitti eräs tuon toimituskunnan jäsen myöhemmin vuonna 1949, kun asia silloinkin oli taas esillä.

Nyt käsillä olevasta 10 vuotisjulkaisusta (mahtaakohan siitäkään tulla mitään, vai tekeekö historioitsija-parka vanhoihin kokemuksiin katsoen tässä aivan turhaa työtä?!¹⁾) tehtiin johtokunnan ehdotuksesta päätös vuosikokouksessa keväällä 1952. Toimitusneuvosto asetettiin johtokunnan kokouksessa 17. 10. 52.

SIITOSOHJAUS JA SIITOSNEUVOSTO

Jo johtokunnan kokouksessa 9. 1. 44 keskusteltiin pöytäkirjan mukaan „nykyisestä siitoskoirakannasta” tuloksella, että „kerho katsoo voivansa auttaa jäseniään siitoskoirien valinnassa”. Siitosohjausta hoidettiin täten kerhon johtokunnan jäsenten ja johtohenkilöiden opastuksella aina vuoden 1947 alkupuolelle saakka, jolloin asiassa tapahtui huomattava edistysaskel.

Kerhon silloinen puheenjohtaja, johtaja Henry Buttenhoff ja jäsen, majuri G. R. Renvall olivat noihin aikoihin olleet kirjeenvaihdossa mm. Svenska Vorstehhundklubben'in siitosneuvoston puheenjohtajan, siviili-insinööri Eskil W. Bärnin kanssa. Kirjeenvaihto oli paljastanut meikäläisille saksanseisojaharrastajille hämmästyttävän ilmiön, johon täällä ei aikaisemmin oltu tultu kiinnittäneeksi asianvaatimaa huomiota. Keskusteltaessa sopivista ruotsalaisista siitosuroksista meikäläistä lyhytkarvakantaamme silmälläpitäen kiinnitti insinööri Bärnin huomionsa siihen, että hänelle lähetettyjen lyhytkarvanarttujen sukutauluissa virtasi karkeakarvaista verta.

Kun asiaa riittävän perusteellisesti täällä tutkittiin, havaittiin, ettei Suomessa ollut oikeastaan lainkaan kansainvälisesti hyväksyttyjä lyhytkarvaisia narttuja. Saksassa oli lyhytkarvaisten saksanseisojien rotukirja suljettu jo n. 30 vuotta takaperin ja meillä oli vielä 1930-luvullakin risteytetty lyhytkarvaisia ja karkeakarvaisia koiria vapaasti

¹⁾ — Kyllä tulee! (Latojan huomautus).

keskenään. Rotukirja oli tosin täälläkin suljettu vuonna 1937 ja 1938 siten, että lyhytkarvaisten rotukirjaan saatettiin merkitä vain lyhytkarvaisten rotukirjassa olevista vanhemmista syntyneitä ja — käytännössä „kuolleeksi” jääneenä pykälänä — lyhytkarvaisina näyttelyissä palkinnon saaneita koiria. Mutta rotu oli mitä suurimmassa määrässä epäpuhdasta, sillä koirat oli sitä ennen viety rotukirjaan loppujen lopuksi karvan laadun eikä sukutaulun perusteella. Jos karkeakarvaisista vanhemmista oli syntynyt pentu, joka karvansa puolesta muistutti enemmän lyhytkarvaista kuin karkeakarvaista koiraa, oli se saatettu viedä lyhytkarvaisten rotukirjaan. Siten oli jopa samasta pentueesta yksi koira saatettu merkitä karvansa laadun perusteella karkeakarvaisten rotukirjaan, toinen lyhytkarvaisten. Karkeakarvaisen ja lyhytkarvaisen koiran risteytyksestä syntyneitten pentueitten koirat oli viety joko lyhytkarvaisten rotukirjaan tai saatettu samalla tavoin viedä eri rotukirjoihin. Lopputuloksena tästä kaikesta oli, ettei kotimaisista lyhytkarvaisista koiristamme ainoatakaan enää voitu pitää puhtaana lyhytkarvaisena.

Tämän asiantilan esilletulo saattoi kerhon johdon luonnollisesti mitä pulmallisimman tilanteen eteen, mikä ratkaistiin siten, että toimenpiteet siitostyön saattamiseksi terveille pohjalle oli suunniteltava ja harkittava entistä suppeammassa asiantuntevassa piirissä. Tämän puolesta puhuivat myöskin ulkomaalaiset esikuvat. Niinpä tekikin kerhon vuosikokous johtokunnan esityksestä 2. 5. 47 päätöksen, että kerhoon perustetaan erityinen siitosneuvosto, jonka ensimmäisten jäsenten määrääminen annettiin johtokunnan tehtäväksi. Johtokunnan kokouksessa 24. 9. 47 näiksi valittiin johtaja Henry Buttenhoff puheenjohtajana, majuri G. R. Renvall sihteerinä, tohtori Frkki Levanto jäsenenä sekä neuvoa-antavana jäsenenä maisteri V. I. Mikkonen. Tässä kokoonpanossa siitosneuvosto toimi vuosikokoukseen 21. 4. 50 saakka, jolloin puheenjohtajaksi valittiin majuri G. R. Renvall ja jäseniksi maisteri Ossi Kanerva ja majuri A. H. Virkkunen. Tällaisena siitosneuvosto on sittemmin toiminut tähän saakka sillä lisäyksellä, että innostunut kanakoiramies ja puuhakas kerhon jäsen, johtaja Veikko Väisänen on varsinaisen neuvoston ulkopuolelta kutsuttu vuoden 1952 alusta lähtien sen sihteeriksi.

Tarmokkaasti toimeensa ryhtynyt siitosneuvosto saattoi lyhytkarvarotua koskien esittää ehdotuksensa 2. 4. 48 pidetylle vuosikokoukselle, joka ne hyväksyi. Jalostussuunnitelma oli seuraava: lyhytkarvaiset saksanseisojat jaetaan puhdasrotuisiin A-koiriin ja risteytettyihin B-koiriin, joissa viimeksimainituissa siis virtaa karkeakarvaista verta. B-koirat taas jaetaan kuuteen eri luokkaan, jotka numeroidaan B5, B4, B3, B2, B1 ja B. Karkeakarvaisen ja lyhytkarvaisen ristisiitos on luok-

kaa B5. Pidättymällä kokonaan luokkaa B olevien uroksien käytöstä siitokseen ja käyttämällä sensijaan A-uroksia, päästään „sekaverisyydessä” aina luokkaa alemmaksi. Kun A-koira astuu koiran B5, on jälkeläinen siten luokkaa B4. Näin päästään B-luokissa alemmaksi ja alemmaksi, kunnes tullaan luokkaan B. Kun A-koira astuu luokkaa B olevan koiran, katsotaan, että ollaan jo niin kaukana karkeakarvaisuudesta, että jälkeläinen on A-koira. Jos sensijaan luokkaa B olevia uroksia kaikesta huolimatta käytetään astujina, „sakotetaan” kasvat-
tasia seuraavasti: Jos B4-uros astuu B3-nartun on jälkeläinen B4. Jos taas B2-uros astuu B2-nartun, on jälkeläinen B3. B-merkitöjä ei tehdä Suomen Koirarotukirjaan, mutta kerhon siitosneuvoston kanslia pitää niistä omaa luetteloaan.

Lyhytkarvaisten saksanseisojiemme jalostusta on sittemmin pyritty johtamaan edellä esitetyllä pohjalla. On varsin ymmärrettävää, että lyhytkarvaistemme epäpuhtauden tultua tunnetuksi, se herätti tiettyä katkeruutta vanhoissa lyhytkarvamiehissämme ja rodun hyvällä tolalla ollut kasvatustyö kärsi ikävän taka-askeleen. Aika on kuitenkin parantanut arvet ja nykyisin tunnutaan siitosneuvoston „holhoukseen” tässä suhteessa suhtauduttavan hyvin ja ymmärtämyksellä. Siitosneuvoston toiminta lyhytkarvaisten urosten suosittelemisessa on itse asiassa ollut — valitettavaa kyllä — melko helppoa ja kaavamaista, koska käytettävissä olleitten A-koirien luku on ollut perin pieni. Siitosuroskantamme vahvistamiseksi saatiin kerholle Ruotsista lahioituksena vuonna 1948 kaksi lyhytkarvaista urospentua. Lahjoittajana oli apteekkari H. F. Schiller. Pennuista ei niitten täysikasvuiseksi tultua tosin kehittynyt niin hyviä yksilöitä, mitä niistä odotettiin mutta ioka tapauksessa ne ovat jättäneet hyvää ja jopa hyvinkin hyvää jälkeä lyhytkarvaisten narttujemme jälkeläisiin.

Karkeakarvaisten siitoksessa on urosten valinta ollut huomattavasti vaikeampaa, koska käytettävissä olleitten urosten luku on ollut verraten suuri ja oikeaanosuminen siten vaatinut tarkkaa työtä ja harkintaa. Sekä näytelviden että kokeiden avulla on pyritty naimaan parhaat yksilöt. Oikealla tavalla käytettyyn sukusiitokseen on — tuloksia jatkuvasti tarkkaillen — pyritty, milloin se on katsottu mahdolliseksi. Määrättyjä hyviä ulkolaisia siitoskoiraimporteja on siinä ohessa käytetty.

Siitosneuvoston aloittaessa toimintansa se omaksui yleiseksi periaatteekseen, että nartun omistaja, joka noudattaa siitosneuvoston hänelle antamia ohjeita, saa pentuja kaupaksi tarjotessaan käyttäen sanontaa „Astutus Saksanseisoja-Kerhon siitosneuvoston suosittelema”. Mikäli siitosneuvosto ei halunnut antaa astutettavalle nartulle tätä puoltolausettaan, perusteli se kantansa nartun omistajalle, mutta

ilmoitti silti, jos nartun omistaja tästä huolimatta välttämättä tahtoi narttunsa astuttaa, sille siitosneuvoston käsityksen mukaan sopivan uroksen. Vuodesta 1950 lähtien on tätä jakoa selvennetty siten, että puoltolause „Siitosneuvoston suosittelema astutus” annetaan siten kuin edellä. Jälkimmäisissä tapauksissa, jolloin siitosneuvosto ei siis pidä narttua parhaana mahdollisena siitosnarttuna, mutta siitä kuitenkin otetaan pennut siitosneuvoston ohjeiden mukaan, annetaan puoltolause „Siitosneuvoston opastama astutus”. Samanaikaisesti siitosneuvosto omaksui periaatteen, että puoltolause „Siitosneuvoston suosittelema astutus” annetaan vain nartuille, jotka

- a) sekä näyttelyissä että kokeissa ovat kohonneet voittajaluokkaan,
- b) näyttelyissä ovat sijoittuneet avoimen luokan 2. palkinnolle, mutta kokeissa nousseet voittajaluokkaan,
- c) tapaus tapaukselta arvostellen, jos ovat näyttelyssä kohonneet voittajaluokkaan, mutta kokeissa jääneet avoimen luokan 2. palkinnolle.

Siitosneuvosto on vuosittain päättänyt, mitä uroksia se seuraavina astutuskausina tulisi ehdottamaan siitokseen käytettäväksi. Tuloksia on pyritty tarkoin seuraamaan ja, milloin on nähty epätervettä kehitystä, on uroksen käytöstä luovuttu. Astutuksiin on siitosneuvosto toiminta-aikanaan täten suositellut seuraavia uroksia:

Lyhytkarvaiset: Panther av Edanö SKK 14744 XXIV, Rollo SKK 21687 XXX, Cay 3111 B ja Boy 3323 B.

Karkeakarvaiset: Buster (Tomi) SKL 7972/IX, Kaksoisvalio Karu von Westen SKL 9969/X, Tara SKL 10150/X, Trym SKL 10181/X, Valio Hasse SKL 13337/XI, Kaksoisvalio Jeri 1869 A, Valio Falk 3194 A, Jyry 29/50 C ja Kraemmergaardens Danny 2471/52 F.

Yleisenä siitosneuvoston työskentelyä haittaavana piirteenä koko neuvoston toiminta-aikana on ollut se, että narttujen omistajat vasta astutuspäivien koittaessa kääntyvät valtavalla kiireellä siitosneuvoston puoleen. Siitosneuvostolle ei täten jää sitä harkinta-aikaa, jota se kaipaaisi. Toivottavasti ennenpitkää päästään siihenkin, että narttujen omistajat suunnittelevat pentujen ottoa pitkällä tähtäimellä ja muutamaa kuukautta tai ainakin viikkoja ennen narttunsa kiiman alkua kääntyvät astutussuosituksen kyselyllä siitosneuvoston jäsenten puoleen.

YHTEISTOIMINTA KOTIMAISTEN KENNELJÄRJESTÖJEN KANSSA

Kerho on perustamisestaan lähtien kuulunut jäsenenä Suomen Kennel-Liittoon. Kerhon kohdalla ei jäsenyys ole muodostunut pelkäksi

jäsenmaksujen suorituksiksi sitä seuraavine ns. luonnollisine oikeuksineen, vaan se on saanut toiminnalleen liiton taholta monenlaista tukea. Tälle on muodostanut vahvan pohjan jo sekin, että Suomen Kennel-Liiton toiminnanjohtaja, maisteri Mikkonen, on kenneluransa alkuaikoina pitänyt saksanseisajarotuja pääroituinaan. Tällä pohjalla hänestä kerhon toiminnan alkuvuosina muodostui henkilö, jonka puoleen käännettiin asiantuntija-apua pyytäen ja auliisti saaden silloin, kun omassa piirissä meni sormi kurkkuun. Hän oli hallitseva tuomarihahmo, jonka osuus myöhempien tuomarien koulutuksessa on ollut arvaamattoman suuri. Kun kerho sitten myöhemmin vuosina on kehittänyt omaa jäsenkuntaansa ja johtoaan, ei maisteri Mikkosen puoleen enää ole ollut tarvis kääntyä niin viljalti kuin aikaisemmin. Mutta tähänkin päivään saakka on hänen ehdoton auktoriteettinsa tunnustettu ja painavissa asioissa on pyydetty ja saatu kuulla hänen sanansa, jonka pätevyys ei koskaan ole tuottanut pettymyksiä.

Kerholla on siten ollut erinomainen henkinen tuki Suomen Kennel-Liitossa. Mutta muussakin muodossa on se tukea saanut. Mainittakoon esim. että liitto on auliisti luovuttanut palstatilaa julkaisussaan kerhon käyttöön, jonka piiriin kuuluvia asioita on muutenkin julkaisussa käsitelty. Ruotsinmaalaisen majuri Malmgrenin matkan tuomariksi Helsingin näyttelyyn keväällä 1947 kustansi Saksanseisoja-Kerho. Mutta kun saman henkilön kutsuminen tuomariksi kerhon saman vuoden syksyllä järjestämiin Lapuan erikoiskokeisiin tuli esille, näytti asia kaatuvan rahavarojen niukkuuden vuoksi taloudellisiin seikkoihin. Silloin tuli Kennel-Liitto avuksi ja osallistumalla mk 7.140:— suuruisella avustuksella matkakustannuksiin, saatiin tuomarivierailu toteutetuksi.

Osallistumisesta Suomen Kennel-Liiton hallintoelimiin on kerhon johtokunnan kokouksessa 14. 3. 44 tehdyssä pöytäkirjassa merkintä: „Johtokunta teki sellaisen periaatteellisen päätöksen, että ainakin 1 johtokunnan jäsenistä on aina edustettuna SKL:n edustajistossa.” Tämän päätöksen toteuttamiseen ei kerholla sittemmin kuitenkaan ole ollut voimaa.¹⁾

Myöskin toiseen keskusjärjestöstämme kerholla on ollut toiminnalleen hedelmällisiksi muodostuneita suhteita. Kun kerho on ainoa saksanseisajarotuja maassamme edustava kennelyhdistys, on siitä ollut ilahduttavana seurauksena, että rivien koostuessa myöskin Suomen Kennelklubin piirissä toimivat saksanseisojaharrastajat ovat liittyneet

¹⁾ Sihteeri-historioitsijan huonomman minän huomautus: Vahinko! Jospa se olisi auttanut, että näyttely- ja koekertomukset saataisiin liitosta helpommin kerhon käyttöön.

kerhoon. Kennelkeskusjärjestöjemme piirissä esiintyvät kiistakysymykset eivät ole ulottuneet kerhon piiriin, vaan toiminta on tapahtunut mitä parhaimmassa yhteisymmärryksessä. Tietävästi on myöskin yhteinen tuomarijäsenistö kerhon piirissä ainutlaatuinen nykyisessä kennelelämässämme.

Suomen Kennelklubiin virallisestikin on kerholla ollut hyvät suhteet. Jäsentiedotustoimintaan liittyvä näyttely- ja koetuomarikertomusten julkaiseminen saattoi muodostua tarkoituksenmukaiseksi vasta, kun se käsitti myöskin Suomen Kennelklubin piirissä pidetyt näyttelyt ja kokeet. Tätä koskeva yhteistoiminta saatiin aikaan vuoden 1949 lopulla ja on se siitä lähtien jatkunut vastapuolen osoittaessa tätä toimintaamme kohtaan erinomaista auliutta.

Kolmas järjestö, joka ansaitsee maininnan puhuttaessa yhteistoiminnasta kotimaisten kenneljärjestöjemme kanssa, on Suomen Kanakoirakerho. Tämä kerho on oikeastaan Saksanseisoja-Kerhomme emäkerho, t.s. se kerho, joka (Suomen Kennelklubin Kanakoiraosaston rinnalla) vaali rotujamme ennen kerhon perustamista ja josta Saksanseisoja-Kerhon perustajat siirtyivät erikoiskerhonsa puitteissa rotujensa asiaa ajamaan. Saksanseisjaharrastajien lähteminen omille teilleen aiheutti, niinkuin aina on laita „eriseuraisten” ilmaantuessa, tiettyä tyytymättömyyttä Kanakoirakerhon piirissä, mutta se vaimeni nopeasti. Sensijaan alkoi hyvä yhteistoiminta kerhojen välillä, joka sai ilmauksensa esim. aikaisemmin puheena olleessa yhteisessä ulkomuototuomarikurssissa, kilpailussa Erik Beckerin kiertopalkinnosta kenttäkokeissa ym. Myöhemminä vuosina on yhteys jatkunut jolloinkin järjestettyinä yhteisinä elokuvaesityksinä, vuosikokousillallisina jne. Mainita voidaan sekin, että Kanakoirakerhon lähinnä edustamiin ns. kuumiin rotuihin kuuluvat koirat ovat useammassakin tapauksessa nousseet Kanakoirakerhon piirissä hyvinkin korkealle Saksanseisoja-Kerhon piiristä lähteneitten miesten kouluttamina ja ohjaamina.

Eräitten muittenkin kennel- ja metsästysyhdistysten kanssa on kerho ollut miellyttävässä yhteistoiminnassa ennenkaikkea kokeita ja koulutuskursseja järjestettäessä. Niinpä on Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus järjestänyt vuonna 1952 kerhon kokeet ja kerho on saanut järjestää kokeitaan kahdesti Kauhavan Metsästysseuran, kahdesti lapualaisen Hellanmaan Metsästysseuran, kerran hyvinkääläisen Kymmenen Miehen Metsästysseuran ja kerran Porin Seudun Eteläisen Metsästysyhdistyksen mailla. Koulutuskursseja on järjestetty Porin Kennelkerhon ja Sääksmäen Metsästysyhdistyksen mailla, minkä lisäksi ensinmainitun jäsenet antoivat aulista apua Porin näyttelyn toimeenpanossa.

YHTEISTOIMINTA ULKOMAISTEN JÄRJESTÖJEN KANSSA

Yhteistoiminta ulkomaisten järjestöjen kanssa sai alkunsa johtaja Buttenhoff'in puheenjohtajakaudella. Hän otti yhteyden Svenska Vorstehhundklubben'iin (sittemmin Svenska Vorstehklubben'iin), Norsk Vorstehhundklubb'iin, Dansk Ruhaar Klub'iin ja niinkään tanskalaiseen Saerklubben'iin for den korthaarede Høsehund. Eläviä ja huomattavaa merkitystä saaneita ilmaismuotoja kehittyi yhteydestä Svenska Vorstehklubben'iin. Sen silloisen puheenjohtajan, sittemmin kunniajäsenen, majuri H. Johnson'in välityksellä saatiin yhteys majuri E. E. Malmgren'iin, joka tuli tuomariksi kevään 1947 Helsingin näyttelyyn sekä samana syksynä pidettyihin erikoiskokeisiin. Yhteyden ja sen ohessa koetuomarivierailun voi sanoa olleen erittäin merkityksellisen meidän koesääntöjämme ajatellen. Toisaalta kirjeenvaihto ja kosketus klubin siitosneuvoston silloisen puheenjohtajan, siviili-insinööri Eskil W. Bärnin'in kanssa johti syvästi luotaaviin toimenpiteisiin lyhytkarvarotumme suhteen. Tätä on jo aikaisemmin selostettu. Eräänä piirteenä tästä kosketuksesta on myöskin se, että Suomessa kerhon aloitteesta vuonna 1948 nimitys „sileäkarvainen saksanseisoja” korvattiin nykyisellä nimityksellä „lyhytkarvainen saksanseisoja”. Majuri Johnson'in ja insinööri Bärnin'in suurta myötävaikutusta on myöskin siinä, että apteekkari Schiller vuonna 1948 lahjoitti aikaisemmin puheena olleet lyhytkarvapennut kerholle. Mainita saat- taan, että suunniteltiin myöskin pohjoismaitten keskeisiä tai Suomen ja Ruotsin välisiä kokeita, mutta tästä suunnitelmasta, jonka aloite oli meidän puolellamme, ei kuitenkaan tullut mitään.

Viime vuosina on yhteistoiminta Svenska Vorstehklubben'in kanssa ollut hiljaisempaa. Yhteys on kuitenkin säilynyt. Muistissa sopii pitää aikaisemmin mainitut kunnia- ja kirjeenvaihtajajäsenkutsut sekä majuri Johnson'in tuomarivierailu vuonna 1951.

Sensijaan on norjalaisiin ja tanskalaisiin oltu enemmän yhteydessä. Edelliseen maahan ei yhteys ole niinkään paljoa tapahtunut kerhon puitteissa kuin yksityisten jäsenten käymän kirjeenvaihdon muodossa. Tanskalaisiin taas on kerhonkin nimissä pidetty yhteyttä eräissä siitoskysymyksissä, minkä lisäksi yksityiset jäsenet ovat olleet kosketuksissa tanskalaisiin saksanseisojaharrastajiin.

Nykyhetkeä ajatellen — vaikkei kosketus olekaan kiinteä — on kerhollamme tanskalaista lyhytkarvakerhoa lukuunottamatta siksi hyviä suhteita kaikkiin pohjoismaisiin sisarjärjestöihin, että niitten puoleen arkailematta voidaan kääntyä rotua ja kerhon toimintaa koskeissa asioissa. Tarpeen vaatiessa saadaan varmasti tanskalaiseen lyhytkarvayhdistykseenkin kosketus. Toivoa sopii, että kerhon 10-

vuotisjuhlaan syksyksi 1953 suunniteltu skandinaavinen edustus tulisi entistään enemmän näitä suhteita edistämään.

Vuosien 1949—50 vaihteessa oltiin erään välittäjän välityksellä kosketuksessa rodun emämaahankin useampiin saksalaisiin saksanseisoyhdistyksiin. Välittömätkin suhteet olisi ollut helppo solmia, mutta tarvittavana hetkenä ei löydetty jäsentä, joka olisi ollut halukas hoitamaan suuritöisen saksankielisen kirjeenvaihdon.

PALKINNOT

Kerhon palkintokokoelma sisältää useita arvokkaita kiertopalkintoja, joita eri henkilöt ovat kerholle lahjoittaneet. Näitten palkintojen säännöt on julkaistu erikseen tässä julkaisussa, joten kokonaisuuden saavuttamiseksi tyydymme vain lyhyesti mainitsemaan kiertopalkinnot luettelomaisesti.

Kerhon Porissa järjestämään näyttelyyn lahjoitti porilainen johtaja Yrjö Honkanen vuonna 1944 kiertopalkinnon karkeakarvaisia uroksia varten kilpailtavaksi vuosittain joko Saksanseisoja-Kerhon taikka Suomen Kennel-Liiton järjestämissä näyttelyissä. Tämä „Johtaja Honkasen kiertopalkinto” kiertää edelleenkin.

Samaan näyttelyyn lahjoitti kokemäkeläinen kartanonomistaja E. E. Grönlund kiertopalkinnon karkeakarvaisten narttujen kesken vastaavalla tavalla kilpailtavaksi. Kiertopalkinto, jonka nimenä on „Nopsa von Westenin muistomalja”, katosi ennen Helsingin kevätnäyttelyä 1950.

Erikoiskokeita varten lahjoitti edellä mainittu johtaja Honkanen niinikään vuonna 1944 palkinnon parhaimmalle koiralle nimellä „Johtaja Y. Honkasen kiertopalkinto”. Vuonna 1951 sen voitti kolmannen kerran ja sai omakseen Kaksoisvalio Karu von Westen SKL 9969/X.

Palkintoa seurasi seuraavana vuonna eli 1952 Vakuutusyhtiö Sammon tarkoitukseen lahjoittama „Parhaimman koiran palkinto”, josta vain kerran on kilpailtu ja joka edelleenkin siis kiertää.

Erikoiskokeitten avoimen luokan parhaalle annettavaksi lahjoitti Kennel von Westenin omistaja, rouva Aino Kostamus vuonna 1950 „Kennel von Westenin kiertopalkinnon”, joka edelleenkin kiertää.

Kartanonomistaja Grönlund, jonka nimi jo edelläkin esiintyi, lahjoitti vuonna 1945 kiertopalkinnon nimellä „Seisojien kouluttajakannu 1945”. Tästä on erikseen aikaisemmin jo puhuttu.

Kun edellisen kouluttajakannun kierto vuonna 1949 oli päättynyt ja majuri Timo Koponen voittanut sen omakseen, lahjoitti kartanonomistaja Grönlund vuonna 1951 jälleen „Saksanseisojien kouluttajakannun”, joka edelleenkin kiertää.

Rouva Aino Kostamuksen täyttäessä 26. 4. 51 50 vuotta olivat kerhon jäsenet hänen nimeään pysyvämällä tavalla kunnioittaakseen keränneet keskuudestaan lahjaksi hänelle upean ja suuren hopeaisen „Mummelin maljan” tarkoituksella, että lahjan saaja luovuttaisi sen kiertopalkinnoksi johonkin häntä lähellä olevaan tarkoitukseen. Rouva Kostamus lahjoitti sittemmin maljan kilpailtavaksi kerhon kokeissa siten, että sen saa vuosittain haltuunsa kulloisenkin parhaan koiran kasvattaja.

Vuonna 1952 lahjoitti vaasalainen johtaja Veikko Väisänen „Tottelevaisuuskokeitten kiertopalkinnon”, jonka vuosittain saa haltuunsa paras koira kerhon järjestämässä tottelevaisuuskokeissa.

Kunniapalkintoja ovat kerhon näyttely- ja koetilaisuuksiin vuosien kuluessa lahjoittaneet ainakin Suomen Kennel-Liitto, Suomen Kanakoirakerho, Luvian Metsästysseura, Rauman Seudun Erämiehet, Tampereen metsämiehet, Satakuntalaiset kennel naiset, Saksanseisojain ystävät, Lapuan Osuuskauppa, kartanonomistaja E. E. Grönlund, pääjohtaja Lauri Haarla, rouva Aino Kostamus ja Kennel von Westen, hammaslääkäri Yrjö Parrukoski, johtaja Urho Perkko, dipl.insinööri E. W. Winberg ym.

JÄSENMERKKI

Ajatus jäsenmerkin laatimisesta on lähtöisin kerhon johtokunnasta vuodelta 1949, jolloin kerhon jäseneltä, metsänhoitaja Aarno Liuksialta pyydettiin luonnos sitä varten. Metsänhoitaja Liuksiala laatikin useita eri ehdotuksia vuosina 1949 ja 1950 sekä vielä vuoden 1951:kin puolella, jolloin asia alkuvuodesta alkoi olla päätösvaiheessa. Merkin valaminen vei sekin huomattavan pitkän ajan, ja niin voitiin merkin ensimmäiset näytekappaleet esittää jäsenille vasta Porin kokeissa syksyllä 1951. Merkin toteuttaminen kesti kauan, mutta siihenkin nähden voi sanoa, että kaikki hyvän tuloksen antava taiteellinen luomistyö on kovien synnytystuskien takana. Merkki näet, joka on oksidoitua hopeaa ja kuvaa kullatusta renkaasta ulospistävää peltopyytä noutavan saksanseisojan päätä, on kaikkialla saanut yksimielisen tunnuksen ja sitä on pidetty harvinaisen onnistuneena kennel-jäsenmerkinä. Merkkiä valmistutettiin 50 kpl, joista kerhon jäsenille on tähän mennessä myyty runsaat puolet.

KERHON TALOUS

Kerhon ensimmäinen johtokunta laski, lähinnä näyttelyllään, vankan pohjan kerhon taloudelle, minkä lisäksi jäsenmaksuistakin kertyi sen ajan rahanarvon huomioonottaen tuntuja summia. Tämä

„peruspääoma” hupeni kuitenkin vuosien mittaan, ja vuodesta 1950 alkavat kerhon „laihat vuodet”. Kerho on saanut pääasialliset tulonsa jäsenmaksuista, jotka on pyritty pitämään mahdollisimman alhaisina, jotteivät ainakaan ne muodostuisi esteeksi kaikkien saksanseisojain omistajain kokoamiselle kerhon riveihin. Samanaikaisesti ovat menot paisuneet ennenkaikkea tehostetun jäsentiedotustoiminnan ansiosta. Myöskin koemaksut on pyritty pitämään mahdollisimman alhaisina huomioonottaen, että kokeisiin osallistuminen muodostuu muutenkin jäsenille usein melkoiseksi tai jopa suureksi taloudelliseksi uhraukseksi. Muita tuloja ei kerholla juuri ole ollutkaan, ellei oteta lukuun eräitä aikaisempina vuosina tehtyjä lahjoituksia sekä jäsenmerkkien myynnistä saatua pientä voittoa. Huomattavimpina menoerinä ovat olleet jäsentiedotustoiminnan, harjoitusmaitten vuokrien sekä toimistonhoidon aiheuttamat kulut. Oman lovensa kerhon kassaan teki vuonna 1946 julkaistu saksanseisojan koulutusta koskeva kirjanen ja vuonna 1950 julkaistu tottelevaisuuskoulutuksen opas, jotka on jaettu vanhoille ja uusille jäsenille ilmaiseksi.

Osoituksena siitä, miten­kään pienillä jäsenmaksuilla kerho on kyennyt toimintansa läpiviemään, voi mielenkiinnolla todeta, että jäsenmaksu oli

vuonna	1943—44	100:—	vuonna	1948	500:—	vuonna	1951	400:—
„	1945	100:—	„	1949	300:—	„	1952	400:—
„	1946	200:—	„	1950	300:—	„	1953	400:—
„	1947	200:—						

Vuodesta 1950 lähtien on kannettu mk 100:— suuruisia liittymismaksua uusilta jäseniltä.

Vaikka johtokunta siis alkuaikojen jälkeen on jatkuvasti tuntenut rahatilanteen „kuolaimissaan”, on kuitenkin toimeen tultu ja tultane edelleenkin. Ratkaisevasti tähän on varmasti vaikuttanut se seikka, että kerhon johto- ja toimihenkilöt — puhumattakaan, että heille koskaan olisi maksettu palkkioita — ovat työskentelensä ohessa taloudellisiakaan uhrauksia nurkumatta ja säästämättä toimineet innolla ja harrastuksella kerhon ja sen jäsenistön sekä edustamien koirarotujen hyväksi.

Historiikin laatija on nyt tullut kertomuksessaan sille kohtaa, jolloin hänen olisi saatava sille hyvä loppu. Surkeudekseen hän ei nyt tavoittanut ketään, joka tästä palkkähästä pelastaisi hänet samalla tavoin kuin se henkilö, joka antoi hänelle „alkulauseen”. On siis turvauduttava vain omiin neuvoihin. Ja kun „historioitsija” muun ohessa on tili-ihminen, kuuluu hänen mielestään asiaan, että lopuksi vedetään

paksu viiva ja sen alle kirjoitetaan „Yhteensä”. Yritetäänpä sitä tässäkin!

Ainakin historioitsijan mielestä edellä esitetty osoittaa, että kerhomme on työtä harrastusalanansa hyväksi tehnyt ja tuloksiakin saanut. Koko kerhon olemassaolon ajan ovat määrättyt toiminnan muodot seuranneet punaisena lankana ja toiminnan voi siten oikeastaan alusta pitäen sanoa noudattaneen vakiintuneita muotoja. Vanhoja arkistoja selatessa voi silti todeta, että pääpaino on erääseen aikaan ollut yhtäällä, toisena aikana toisaalla. Jos näitä aikoja vertaa toisiinsa, vaikuttaa — ja hyvin ymmärrettävästi — siltä, että puheenjohtajat — kaikki varmasti oikeita miehiä oikealla paikalla — ovat omalla tavallaan lyöneet leimansa kerhon kehitykseen. 10 vuoden aikana saavutettu „yhteensä” muodostuisi siten kolmesta osakokonaisuudesta: konttorinjohtaja Ahmon puheenjohtajakaudesta, joka oli kerhon voimakkaan järjestäytymisen ja toimintamuotojen luomisen kautta, johtaja Buttenhoffin puheenjohtajakaudesta, jolloin kiinnitettiin erityistä huomiota jalostuskysymyksiin ja otettiin vaikutteita ulkomailta, ja vihdoin majuri Virkkusen puheenjohtajakaudesta, jota voisi luonnehtia kerhon sisäisen tiivistymisen kaudeksi.

Mikä on sitten kerhon tulevaisuus? Siihen kysymykseen vastataan tässä julkaisussa sihteerin suuta suuremmalla. Arkistonpenkoja toteaa vain, että jos kerhon jäsenistössä edelleenkin riittää innostusta, sitkeyttä ja toimintatarmoa ja ennen kaikkea halua uhrata työtä kerhon ja sen rotujen hyväksi, niiden tulevaisuus on hyvissä käsissä, taattu ja turvattu.

Saksanseisojien vaiheista.

*Suomalaisen kk.jalostuksen al-
kutaipaleelta. Tästä lähti Ken-
nel von Westen. Kantanarttu
DONNA SKK 6229 XV*

Seuraammepa minkä hyvänsä saksanseisojamme sukutaulun alinta linjaa vasemmalta oikealle, siis linjaa e., ee., eee. jne. sanokaamme sitä tästä lähtien vaikka pää-narttulinjaksi, tulemme lopuksi, koska on kysymyksessä ulkomainen rotu, maahan tuotettuun narttuun. Tietenkin tässä useimmiten pitää ottaa rotukirja avuksi, sillä onhan saksanseisojia maassamme ollut jo niin kauan, etteivät sukutaulun korkeintaan viisi polvea riitä vielä viemään kovin pitkälle ajassa taaksepäin. Siitä huolimatta, että maassamme on jo satakunta vuotta metsästetty saksanseisojilla — saksanseisojathan ovat ensimmäisiä maahan tuotettuja seisovia koiria —, pääsemme yllä esitettyä tietä narttuun, joka on tuotettu maahan aikaisintaan v. 1920 tai niillä main. Vaikka saksanseisojia on ollut ainakin koko järjestyneen kenneltoiminnan olemassaoloajan, tarkastelemme tässä niiden vaiheita vain mainitusta vuosiluvusta lähtien.

Molempien saksanseisotarotujen harrastus oli ensimmäisen maailmansodan jälkeisinä vuosina 1920-luvulla vilkasta. Rotukirjassa niiden luettelot täyttävät useita sivuja. Näistä ajoista lähtien n. vuoteen 1940 on tarkoitukseni selostaa saksanseisojiemme vaiheita muutamien sukutaulujen avulla.

Asetelma on oikeastaan sukutaulun alin rivi kirjoitettuna päinvastaiseen järjestykseen, niin että nartun jälkeläiset löytyvät aina

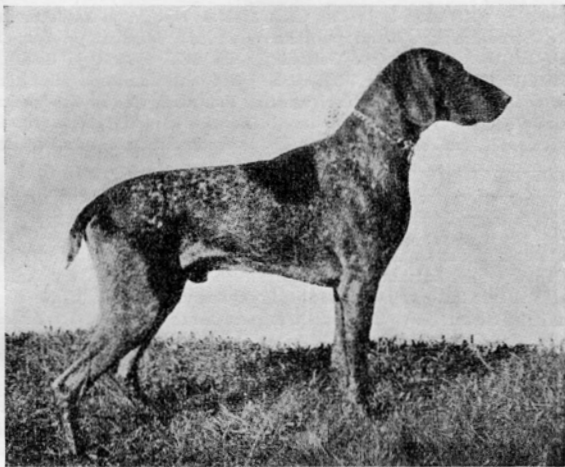
oikealta. Pentueen isän nimi on alimmaisena kirjoitettuna kursiivilla. Esimerkki: Pentueeseen kuuluvat Micke ja Lumpi v. Schwarzhügel, emä on Ria Zierthal ja isä Boy v. Jonien. Koiran nimen jälkeen on viittaus siihen rotukirjaan, josta nimi on löydettävissä. mutta varsinainen koiran numero on tilan vuoksi jätetty pois. Pentueet ovat todellisuudessa olleet suurempia, sillä asetelmiin on otettu vain ne, jotka ovat sukua jatkaneet siten, että se on säilynyt viime vuosiin asti.

Käyttämällä narttulinjasysteemiä voidaan koko saksanseisojakantamme — muutamia lyhytkarvaisia lukuunottamatta — saada neljään sukutauluun. Näitä taulujahan voitaisiin vielä jatkaa, mikäli tilaa olisi. Tauluissa esiintyy muutamia uroksia, joiden kohdalta on selitys tarpeen. Ria Zierthal-linjan alkupuolet esiintyvät Boy, Ebert ja Emir v. Jonien. Näiden esivanhemmat, kk.narttu Dora v. Nordschleswig SKK 13 X, ja kk.urokset Treu v. Oeynhausens SKK 61 IX ja Blixt Garmsson SKK 212 XI tuotiin maahan juuri ennen I maailmansotaa ja sen aikana. Vaikka Doran suorat narttupuoliset jälkeläiset ovatkin loppuneet, on se siis urospuolisten jälkeläistensä kautta vienyt rotua eteenpäin. Lisäksi niissä esiintyvät kk.urokset Czar v.d. Düppelerheide SKK 10375 XIX, tuotettu Saksasta v. 1933, ja Hillesholms Arno SKK 11243 XX. Atta v. Dillgeshof-linjassa oleva Zepp SKK 15582 XXV on Czarin ja Virosta tuotetun Freja'n (ei rotuk.) poika. Wardes Leif SKK 12971 XXII tuotettiin Tanskasta v. 1936, samaan aikaan kuin Sippolas Lotta.

Kuten jo on tullut mainituksi, oli tuona aikana myös lk.rodulla omat harrastajansa. Vv. 1923—24 vaiheilla tuotettiin Saksasta lk.urokset Teck v. Zchipkan SKK 3277 XIII ja Vidu v.d. Goldenen Mark SKK 3278 XIII sekä narttu Wilja v.d. Jungfernheide (ei rotuk.) Vidulla ja Wiljalla oli pentue, Teckia ei luultavasti ole käytetty siitokseen. Pentueessa oli ainakin kaksi narttupentua, jotka elivät täysikäisiksi, mutta siitä huolimatta, että v. 1929 paikkeilla tuotiin maahan uusi lk.uroskin Tell v.d. Rietzer Grenze SKK 6597 XV, ei suku sitä kautta jatkunut. Edellämainitun pentueen urokset Dampen av Skäribo (ei rotuk.) ja P-H. av Skäribo SKK 6595 XV ovat sitten paritettuina kk.narttujen kanssa luoneet maamme omalaatuisen lyhytkarvaisen saksanseisojakannan yhdessä v. 1935 tuotetun lk.uroksen Viltparkens Pampen SKK 12577 XXI kanssa. Tällä tavoin alkaa lyhytkarvainen linja Ria Zierthalin jälkeläisistä Lady ja Liira. Ria Zierthal-linjan Tiina ja Sippolas Lotta-linjan Asta, jotka samoin ovat oman lk.linjansa kantanarttuja, ovat kk.koirien lyhytkarvaisia jälkeläisiä. Alpha v.d. Nordsee-linjan Hellalla on myös ollut lyhytkarvaisia jälkeläisiä, joita on käytetty lk.siitokseen.

Saksanseisojien kohtaloita v:n 1940 jälkeen käsiteltäessä voitaisiin taas avuksi laittaa samanlaiset taulukot kuin edelläkin. Siitostyö on

Atta v. Dillgeshof SKK 6599 XV (tuotettu v. 1928)	<div>Job —</div> <div>Benno v. Dillgeshof SKK XVII</div> <div>Molly v. Hardy Ajax v. Schwarzthügel SKK XIV</div>	<div>Ulla —</div> <div>Dido SKK XXII Czar v.d. Diippelerheide SKK XIX</div>	<div>Rita SKL VII Ilo v. Jonien SKK XXIV</div> <div>Leni v. Riefenstal SKL VIII Zepp SKK XXV</div>	<div>Joy SKL VII Sifsjö-Blücher SKL V</div> <div>Takun Pörri v. Riefenstal SKL V Friidu SKR A Justus —</div>	
Alpha v.d. Nordsee SKK 11513 XX (tuotettu v. 1934)	<div>Hella SKK XXII Czar v.d. Diippelerheide SKK XIX</div>	<div>Sam SKK XXV (lk)</div> <div>Dick — *) Ciccy SKK XXIV Job —</div>	<div>Buster SKK XXVII Rika SKK XXIX Sifsjö-Blücher SKL V</div>	*) i. Tell v.d. Rietzer Grenze, e. Biba (tuotu Virosta)	
Sippolas Lotta SKK 13333 XXII (tuotettu v. 1936)	<div>Tessan SKK XXIV</div> <div>Heta SKL II Wardes Leif SKK XXII</div>	<div>Ilo v. Jonien SKK XXIV Inga v. Jonien SKL VIII Sifsjö-Garm SKK XXIII Tara SKL X Carry SKK XXX Sifsjö-Blücher SKL V Justus — (kk) Asta SKK XXVIII (lk) Uki SKL I</div>			

Tanskalainen v. 1942 syntynyt lk.uros Ch. BOBBY af BJERRINGBRO Dsk. HSB 62446, joka täysin vdstaa saksalaisten kuvaa ihanteellisesta lyhytkarvaisesta saksanseisojasta.

viime aikoina ollut sen verran laajaa, että piirroksiset paisuisivat suuriksi ja niitä olisi ehkä vaikea sijoittaa vuosikirjan sivuille. Ei myöskään olisi vielä helppoa lyhennellä niitä jättämällä „vähemmän tärkeitä” koiria pois. Ehkä sitten 20-vuotisjulkaisuun tehdään nämä taulukot.

Lyhytkarvaisten siitostyö pääsi varsinaisesti käyntiin vasta sodan loputtua. Siitosnartuista on parhaiten menestynyt Jutta SKL 2486/IV, jonka jälkeläisparvi on jo kasvanut laajaksi. „Vanhoista” lk.siitosuroksista ovat tunnetuimpia Touhu SKL 2431/IV ja Jumbo SKK 14001 XXIII. Touhun jälkeläiset ovat menestyneet hyvin kokeissa ja näyttelyissä. Joukossa on kaksi valiota. Jumbo on periyttänyt yleensä hyvää ulkomuotoa. Sittemmin kerho on kokonaan ruvennut suosittamaan „puhdasrotuisten” lk.urosten käyttöä siitoksessa. Ruotsista tuotettu Panther av Edanö SKK 14744 XXIV oli päätöksenteon aikoihin vielä elossa. Sittemmin on samasta maasta saatu kaksi urosta, vel-

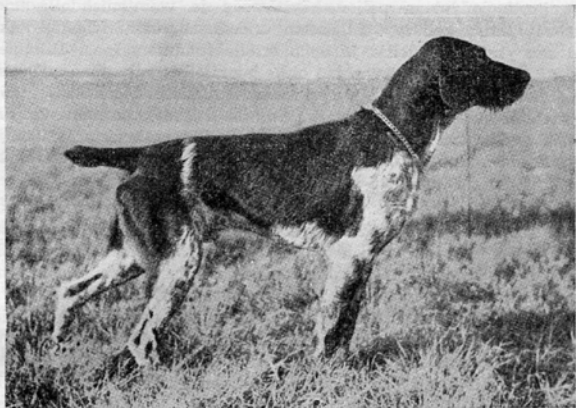
jekset Boy SKR 3323 B ja Cay SKR 3111 B. Nyt on jo käytettävissä myös Suomessa syntyneitä puhtaita lk.uroksia. Maahan on tuotettu kaksi lk.narttua, Tanskasta Gelsteds Stella SKL 9583/X ja Saksasta Christa v. Terheider Moor SKR 89·B, joilla molemmilla on ollut pentuja edellämainittujen urosten kanssa. Pantherin ja Stellan poikaa Rolloa SKK 21687 XXX on jo useita kertoja käytetty menestyksellä siitokseen. Käyttökelpoisia uroksia löytyy vielä varmasti myös Christan tai sen tyttärien jälkeläisistä.

Lyhytkarvainen saksanseisoja ei meillä ole päässyt oikein metsästäjien suosioon, minkä se kuitenkin hyvin ansaitsisi. Se on kaunis ja siistin näköinen koira. Oikein opetettuna se on varnasti myös hyvä seuralainen alkusyksyn sorsanmetsästyksellä, ja seisojana sitä voi käyttää siinä kuin muitakin rotuja niin kauan syksyllä kuin kanakoira-metsästys yleensä on mahdollista. Lyhytkarvainen saksanseisoja on kaunis koira, muttei se silti ansaitse seurakoiran kohtaloa. Jos metsämiehet rupeaisivat enemmän tätä rotua harrastamaan, saataisiin myös kokeisiin enemmän lyhytkarvaisia ja samalla siitostyö vankemmalle pohjalle.

Maahamme tuotettiin 1930-luvun lopussa kaksi karkeakarvaista urosta, Gebrauchssuchen Sieger Blücher vom Geyersteinin pojat Sifsjö-Garm SKK 13910 XXIII ja Sifsjö-Blücher SKL 4606/V, joiden panos kk.siitostyössä on ollut perustavaa laatua. Näiden kahden jälkeläiset erikoissti Nopsa v. Westenin SKL 1366/II kanssa tulivat monet vuodet olemaan kk.siitoksen tukipylväitä maassamme. Näiden jälkeläisten kesken harjoitettiin sitten vielä melkoista sukusiitosta. Blücher astui Garmin tyttäriä ja näistä pentueista vielä eri narttujen jälkeläisiä paritettiin keskenään, taidettiinpa jossakin tapauksessa mennä vieläkin pitemmälle.

Vasta vuonna 1946 saatiin maahan uutta verta. Ruotsista tuotettiin uros Trym SKL 10181/X, joka sitten monet vuodet oli eniten käytetty siitosuros. Trym on periyttänyt jälkeläisiinsä hyvää karvaansa, mutta myös raisua luonnettaan. Vain yksi sen jälkeläisistä on kokeissa paljuttu. Se on sitten kyllä mennyt korkealle. Ehkä asia onkin niin, että Trymin jälkeläiset olisivat vain tarvinneet kokenutta kouluttajaa ohjaajakseen.

Tuntuu siltä, kuin koko siitoshomma olisi parin kolmen viime vuoden aikana ollut jonkinlaista hakuammuntaa sopivien siitosurosten etsimiseksi. Tänä aikana on kokeiltu monia eri uroksia, mutta tulokset eivät ainakaan siitosneuvostoa ole täysin tyydyttäneet. On käytetty m.m. kaksoivalio Karu v. Westeniä SKL 9969/X, kaksoisvalio Jeriä SKR 1869 A, valio Falkia SKR 3194 A, Taraa SKL 10150/X ja sen poikaa Jyryä SKR 29/50 C.

*Kuuluista saksalainen huippukoira, kk.uros CUNO von
SONNENBERG DD 14384 Vbr. 6707, synt. 1940.*

Viime talvena saatiin taas maahan Tanskasta uros Kraemmergaardens Danny SKR 2471/52 F, joka on kotimaansa näyttelyissä korkeasti palkittu. Danny on jo ainakin neljän keväällä otetun pentueen isä. Vielä ei näiden pentueiden laadusta voi sanoa sitä eikä tätä.

Viime vuosina on kokeisiin osaaottavien määrä ollut pieni. Vanhat parrat (ja parrattomat) ovat vielä jaksaneet olla mukana ja voittajaluokka on ollut osanottajamäärältään suurin. Nuorten luokkaan ei parina vuonna riittänyt ollenkaan osanottajia. Viime syksynä oli jo kuitenkin tässäkin luokassa muutamia koiria, joiden ohjaajat olivat ensi kertaa mukana. On aina ilahduttavaa, jos kokeissa nähdään uusia koiria ja ensikertalaisia ohjaajia ja yleensä paljon osanottajia nuorten sekä avoimessa luokassa. Kokeethan ovat ensi sijassa koirien käyttöominaisuuksien kokeilutilaisuuksia ja toissijaisesti, vasta voittajaluokassa, hienoa kilpailua paremmuudesta koirien ja niiden ohjaajien kesken.

Ulkomaisen koirarodun kasvattaminen maassa, jossa sen yksilöiden lukumäärä on verrattain pieni, kohtaa aina vaikeuksia. Kun läheistä

sukusiitosta joudutaan paljon käyttämään ja valintamahdollisuudet ovat rajoitetut, kehittyä tällaisessa eriössä nopeasti virheitä, jotka ovat sen yksilöissä yleisiä ja koko eriolle tunnusomaisia. Tällainen asiain tila asettaa suuren vastuun niille henkilöille, jotka tässä pienessä maassa ovat ottaneet tehtäväkseen rodun vaalimisen. Tämä koskee niin arvostelevia tuomareita, kasvattajia kuin rodun siitosneuvostoakin. Heidän tehtäviinsä kuuluu alituisesti tarkkailla kotimaista kantaa ja verrata sitä rodun kotimaan ja naapurimaiden vastaaviin kantoihin, ja seurata rodun kehitystä siellä.

Ainakin Tanskassa ja Ruotsissa on oltu pakotettuja suunnittelemaan saksanseisojille kokonaan uudet rotumääritelmät. Ruotsissa, missä yksi klubi edustaa molempia rotuja, on määritelmät käytännöllisesti ja varmaan myös tosioloja vastaavasti laadittu siten, että ne sanasta sanaan ovat molempia rotuja varten samanlaiset muissa kohdissaan, paitsi karvapeitteen kuvauksessa. Karkeakarvainen ei siis enää Ruotsissa ainakaan virallisesti ole numeroa liian suuri ja lyhyt-karvainen numeroa liian pieni, kuten joku on joskus sanonut. Muuten on ruvettu erikoisesti painostamaan sitä, ettei saksanseisoja saisi olla raskas ja kömpelöliikkeinen, vaan sopusuhtainen, jalo, mutta kuitenkin voimakas sekä sulavaliikkeinen koira. Nähdäkseni meidän oloihimme sopii samantyyppinen koira, kuin mihin naapurimaissamme pyritään.

Kasvattajan tie on ohdakkeinen. Tarkoitin vaikeuksia siitosvalinnassa. Melko tuoreessa kennelkirjallisuudessa on ollut neuvoja, melkein pä reseptejä siitä, mitä ehtoja paritettavien koirien sukutaulujen tulisi täyttää, että pentue onnistuisi. Neuvotaan, että uroksella ja nartun isällä täytyisi olla sama isä, tai että paritettavien koirien tulisi kuulua samaan narttulinjaan (esim. pennun iee. ja eee. sama koira). Myös helposti huomattavien ulkonaisten merkkien perusteella on pyritty määrittelemään koiran siitoskelpoisuutta. Maamme pointerinjalostuksessa oli joskus vallalla sellainen mielipide, että mustan värisessä pointerissa tiivistyivät erään aikoinaan kuuluisan mustan pointeriuroksen hyvät siitosominaisuudet. Määritelmää „musta veri” käytetään vieläkin, muttei tässä merkityksessä.

Vaikka kasvattajalla täytyykin olla uskoa onnistumiseensa, ei hän kuitenkaan saa kasvatustyössään nojautua sellaisiin pelkkiin uskomuksiin, joilla ei kriittisessä mielessä ole todellisuuspohjaa. Sukusiitoksen arvo tunnustetaan, sen avulla mm. viljanjalostajat ovat saavuttaneet loistavia tuloksia. Mutta se, miten sukulinjat sukutaulussa kulkevat, ei enää auta kasvattajaa. Eivät myöskään ulkonaiset merkit paljasta koiran siitosarvoa, eivät edes koiran kokeissa ja näyttelyissä saavuttamat korkeat palkinnot ole ehdottomia takeita. Näyttelyissä ja

kokeissa esiintyvät koirat antavat vain kuvan vanhempiensa siitosarvosta, ja tässä mielessä olisi jokaisen kasvattajan näitä tilaisuuksia seurattava.

Karkeakarvaisen saksanseisijan karvapeite tuottaa jatkuvasti kasvattajille vaikeuksia. Karvanlaatu on perintötekijöihinsä nähden siinä määrin heterozygootti, että kahden näköjään hyväkarvaisen koiran jälkeläisissä saattaa esiintyä kaikki eri muunnokset pehmeä- ja pitkäkarvaisesta aina lyhytkarvaiseen saakka. On sanottu, että perinnöllisesti homozygoottiin karvaan kyllä vielä päästään, jos noudatetaan tarkkaa siitosvalintaa. Karkea karvanlaatu riippuu siis useammasta perintötekijästä. Tunnettu tiedemies, prof. Winge on sitä mieltä, että karkeakarvaisuuden aiheuttaa vain yksi perintötekijäpari. Luultavasti Winge on kuitenkin liikaa yksinkertaistanut asioita, sillä homozygootin karkean karvan saaminen pitäisi silloin olla melko helppoa. Voi olla myöskin niin, että perinnöllisesti karkean karvapeitteen aikaansaaminen ei tule koskaan onnistumaan. Tämä mahdollisuus on olemassa niin kauan kuin joku pystyy asiassa päinvastaista osoittamaan.

Karkeakarvaisuutta aiheuttavilla perintötekijöillä tunnetaan olevan jonkinlainen dominoiva ominaisuus pitkä- ja lyhytkarvaisuutta aiheuttaviin perintötekijöihin nähden. Tämä merkitsee sitä, että vanhemmilla pitäisi itsellään olla karkea karva, että olisi toivoa karkeakarvaisten jälkeläisten saamisesta. Ei myöskään pitäisi pelkästään karvan takia jättää siitoksessa kokeilematta koiraa, jolla on liian lyhyt, mutta kuitenkin karkea ja ruumiinmukainen karva, vaikka tämä joskus olisi heitetty ulos näyttelykehästä lyhytkarvaisena tyyppinä. Pehmeäkarvaisia koiria ei taas saisi keskenään parittaa, koska koko yhdistelmältä ilmeisesti puuttuu karkeakarvaisuuden perintötekijä, eikä sitä mistään ulkoapäinkään saada jälkeläisiin.

Voi olla, että koko edellinen kappale perustuu niihin uskomuksiin, joista edellä juuri varoitettiin. En sitä tyrkytä kenellekään. Pääasia olisi, jos kysymys herättäisi ainakin kasvattajien mielenkiintoa ja auttaisi heitä lähemminkin perehtymään kysymykseen.

CACIB-KOIRAT

ROXANE
av EDANÖ

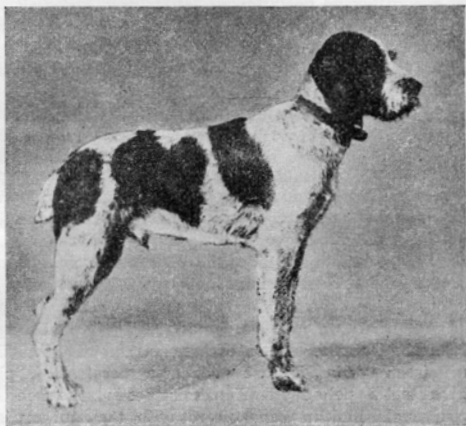
*Lk.narttu Roxane av Edanö
SKK 14743 XXIV. Om. kapt.
L. Lerche. CACIB 1939
Helsingissä hra Hans Glock-
nerilta.*

*Kk.uros Valio Sifsjö-Blücher
SKL 4606/V. Om. laivauspääll.
Solmu Lapinjoki. CACIB 1939
Helsingissä hra Hans Glock-
nerilta.*

*Lk.narttu VILKKU SKL 8074/IX. Om. joht. H.
Buttenhoff. CACIB 1947 Helsingissä majuri E. E.
Malmgrenilta. — Valok. Olli Ylännne.*

CACIB-KOIRAT

*Kk.uros BOY von WÜSTE SKL 8902/IX. Om. ins. C.
G. Wolff. CACIB 1947 H:gissä maj. E. E. Malmgrenilta*

*Kk.narttu CIRRA von WESTEN 188 A. Om. rva
Eva Harju-Jeanty. CACIB 1951 Helsingissä majuri
Henning Johnson'ilta.*

Kokeet ja koesääntöjen kehitys.

Ensimmäiset saksanseisijat tulivat maahamme jo viime vuosisadalla. Yleinen ei rotu tällöin kuitenkaan vielä ollut, vaan mieluumminkin on tuota aikaa ajatellen puhuttava yksilöistä. Jotkut henkilöt olivat tutustuneet Saksassa tähän monipuoliseen käyttökoiraan ja innostuneina näkemästään tuottaneet tai saaneet lahjaksi koiransa joko Saksasta tai meitä lähempää Ruotsista. Metsästys näiden kanssa tapahtui kuitenkin toisin kuin mitä rodun kotimaassa oli laita. Tämä johtui osaksi siitä, että riista on meillä huomattavasti yksipuolisempaa kuin Saksassa, osaksi taas siitä, että koko kanakoirametsästys meillä kulki ns. englantilaiseen tyyliin, lähinnä avoimessa maastossa ja pääasiallisena riistana siellä peltopyyt. Kanakoirametsästyksemme liittyessä valtaosaltaan englantilaisiin kanakoirarotuihin tapahtui myöskin kilpailutoiminta näiden rotujen pohjalla. Niin joutuivat ne harvat saksanseisijat, jotka aikaisemmin maassamme olivat, mikäli niiden omistajat olivat „kilpailuhulluja”, englantilaisten rotujen kilpailusääntöjen mukaan arvosteltaviksi. Tällaisissa kilpailuissa eivät saksanseisijat päässeet oikeuksiinsa, koska niiden vahvin puoli ei ole tyyliässä, vaan siinä monipuolisuudessa, mihin rodun jalostuksella ja sen käyttöominaisuuksien kehittämisenä tähdätään. Mutta käytännöllisessä metsästyksessä nämä saksanseisijayksilöt näyttivät „leijonankyntensä” ja niin rodun yksilöiden ympärille kasvoi vähitellen niiden uskollisia ihailijoita ja kannattajia, jotka riistapoluilla olivat huomanneet niiden muita rotuja monipuolisemmat käyttömahdollisuudet.

Ajanmittaan alkoi luonnollisesti rodun harrastajien keskuudessa herätä ajatus, että, niinkuin muuallakin, myös meillä Suomessa järjestettäisiin erikseen kokeita saksanseisojia varten. Ajatusta kehitettiin Suomen Kanakoirakerhon piirissä ja sen ehdotuksesta Suomen Kennelliitto vahvisti 9. 5. 1937 saksanseisojien metsästyskokeiden säännöt, jotka pääosiltaan tiettävästi olivat maisteri V. I. Mikkosen kokoonpanemat. Näissä säännöissä pyrittiin arvostelemaan koiran eri ominaisuudet ja suoritukset kukin erikseen pistelaskutapaa käyttäen suurin piirtein samalla tavoin kuin ajokoirien työskentely arvostellaan ajokoirakokeissa. Positiiviset pisteet vaihtelivat 1—6 ja virhepisteet

0—6. Palkitakseen erittäin hyviä suorituksia, kuten tiedoittamisen, pitkän ja vaikeissa olosuhteissa tapahtuneen haavoittuneen riistan seuraamisen, seisonnan jänikselle tai sen lyhyen ajon ohjaajan käskystä, maastossa esiintyvän kissan tappamisen (!), noudon vedestä (!) yms. sai palkintotuomari käyttää lisäksi ns. vapaita pisteitä 1—6 harkintansa mukaan. Kilpailuluokkia oli kolme: nuorten luokka, avoin luokka ja voittajaluokka. Molemmissa ensimmäisissä luokissa noudatettiin laatu-arvostelua ja oli määrätty, montako pistettä kilpailijan piti saada mitään palkintoa varten. Voitiin siis antaa useampia nuorten ja avoimen luokan ensimmäisiä, toisia tai kolmansia palkintoja, jos koira vain saavutti palkintoa varten tarpeellisen pistemäärän. Voittajaluokassa noudatettiin, kuten kenttäkokeissa, järjestysarvostelua, ja siinä oli määrätty ainoastaan alin pisteluku, mikä koiran oli saavutettava tulakseen palkituksi.

Näitten sääntöjen mukaan pidettiin ensimmäiset saksanseisojien metsästyskokeet vuosina 1937 ja 1938. Edelliset järjesti Hämeenlinnassa Hämeenlinnan Erämiehet maisteri Mikkosen toimiessa palkintotuomarina ja jälkimäiset Suomen Kanakoirakerho Hyvinkäällä professori E. Beckerin arvostellessa suoritukset. Hämeenlinnan kokeissa oli mukana 4 koira, joista yksi lyhyt- ja yksi karkeakarvainen palkittiin, kumpikin avoimen luokan 2. palkinnolla. Omistajat, rouvat Elle Ryti ja Aino Kostamus, kuuluivat saksanseisojaharrastajiemme kantajoukkoon. Hyvinkään kokeissa taas oli mukana 3 koira, joista kaksi lyhytkarvaista palkittiin avoimessa luokassa, toinen 2., toinen 3. palkinnolla. Kantajoukkoon kuuluvista oli nyt ensi kertaa hammaslääkäri Yrjö Parrukosken koira palkittujen joukossa.

Vuoden 1938 jälkeen kilpailutoiminta keskeytyi kahdeksi vuodeksi. Syksyn 1939 kokeisiin oli ilmoitettu runsaasti koiria, mutta ne jäivät pitämättä, kun koirien isännistä ja emännistä suurin osa oli mukana talvisodan maanpuolustustehtävissä. Mutta sodan päätyttyä syksyllä 1940 pidettiin taas seuraavat kokeet, nyt Porissa Porin Kennel-Kerhon järjestäminä. Näissä kokeissa palkittiin nuorten luokassa kaksi koira, ja avoimessa luokassa kolme, kaikki kolme 1. palkinnolla. Tässä kilpailussa oli „Mummeli”, alias rouva Kostamus, itse ohjaajanakin ensi kerran „tulessa” Nopsa von Westenin SKL 1366/II kanssa saaden 1. palkinnon avoimessa luokassa. Siitä lähtien hän ei ole „hellittänyt”, vaan on joka vuosi ja melkeinpä jokaisessa kilpailussa ollut mukana von Westenin kasvattien kanssa, huolimatta siitä, onko Diana, metsästyksen jumalatar, ollut hänelle suopeana taikka kylmänä.

Kilpailutoiminta keskeytyi taaskin jatkosodan syttyessä ja vasta syksyllä 1943 järjesti Kauhavan Metsästysseura seuraavat kilpailut. Saman vuoden keväällä oli herännyt ajatus saada oma saksanseisoja-

kerho perustetuksi — kantajoukko oli jo kasvanut huomattavasti. Palkintotuomarina toimi maisteri Mikkonen ja osanottajia oli kymmenkunta. Nyt mukana olleista koirista mainittakoon Valio Sifsjö-Blücher SKL 4606/V, jonka laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki oli jo ennen talvisotaa tuottanut Ruotsista. Uros, joka ensi kertaa nyt kilpaili saksanseisojakokeissa täällä, sai 1. palkinnon avoimessa luokassa ja 1. palkinnon voittajaluokassa ja oli ensimmäinen saksanseisojistamme, joka palkittiin voittajaluokassa. Näissä kilpailuissa olivat paitsi laivauspäällikkö Lapinjokea mukana myöskin mekanikko Antti Anttila ja urkuri Yrjö Ketola, joitten nimet useasti myöhemminkin nähtiin sekä palkintoluetteloissa että muissa tehtävissä, joilla tähdättiin saksanseisojarotumme edelleenkehittämiseen.

Vuoden 1944 kokeet pidettiin perustetun Saksanseisoja-Kerhon nimissä Kauhajoella. Palkintotuomarina toimi tohtori Erkki Levanto. Sotatoimet maassa jatkuivat vielä ja lienevät vaikuttaneet osanottajien lukumäärään. Vanhan kantajoukon lisänä nähtiin nyt mukana luutnantti Heikki Ketola kilpailemassa nopean lyhytkarvanartun Veeran SKL 6679/VIII kanssa, mikä narttu myöhemmin ilmiömaisella nopeudellaan niitti useampana vuonna mainetta eri kokeissa ja on ainoa saksanseisojistamme, joka kentäkokeissa on kyennyt nousemaan voittajaluokkaan.

Vuodelta 1944 oli lähtöisin ajatus saada saksanseisojakokeittemme säännöt enemmän samankaltaisiksi Ruotsissa voimassaolleiden kanssa. Pääsyyinä lienee ollut pistelukujen korjaamisen tarve, minkä lisäksi haluttiin saada voittajaluokan arvostelu enemmän vastaamaan ruotsalaisten käyttöluokkaa. Syystalvena 1944—45 Saksanseisoja-Kerhon asettama sääntötoimikunta sai ehdotuksensa uusiksi metsästyskoesäännöiksi valmiiksi ja maisteri Mikkonen esitti nämä ehdotukset 7. 1. 1945 pidetyssä johtokunnan kokouksessa. Johtokunta hyväksyi ne ja ne lähetettiin edelleen Suomen Kennel-Liitolle lopullisesti hyväksyttäväksi.

Lopullisiksi eivät nämäkään säännöt jääneet. Syksyllä 1945 saksanseisojakokeissa Lapualla ne joutuivat käytännössä kokeiltaviksi. Tällöin voitiin todeta, mitä niissä vielä oli korjattavaa, jotta koirien käyttöominaisuudet tulisivat parhaiten arvostelluiksi. Tätä varten asetettuun sääntötoimikuntaan kuuluivat tohtori Levanto, Lapuan kokeitten tuomari, laivauspäällikkö Lapinjoki ja mekanikko Anttila. Kokeissa oli mukana toistakymmentä koiraa. Voittajaluokassa eversti G. Melin'in karkeakarvainen narttu Rolla von Westen SKL 5344/VII peri voiton ja hyvin ansaitun 1. palkinnon pisteillä 108,5, saaden m.m. täydet pisteet tiedoittamisesta.

Vuonna 1946 lähetettiin sääntötoimikunnan muutosehdotus Suo-

men Kennel-Liitolle. Muutos koski pääasiassa yleisen kokeen nuorten ja avointa luokkaa sekä avoimen luokan eri palkintoja varten vaadittavia pistemääriä, joita jonkun verran ehdotettiin laskettaviksi. Liitto hyväksyikin nämä muutokset kuitenkin huomauttaen, että Tukholmassa syyskuussa 1946 pidettävässä pohjoismaisessa kennelkonferenssissa voidaan tehdä päätöksiä, jotka koskevat koevaatimusten yhdenmukaistamista kaikissa pohjoismaissa, jolloin meilläkin saksanseisojien koekysymys saattaa tulla uuteen vaiheeseen. Näinollen koesääntötoimikunnan tehtävä jatkui edelleen ja lähitulevaisuudessa päätettiin ottaa yhteys Svenska Vorstehhundklubbeniin, jotta päästäisiin samankaltaisiin arvosteluperusteisiin kuin naapurimaassa.

Kokeet vuonna 1946, jotka pidettiin laivauspäällikkö Lapinjoen mailla Härmässä, toivat mukanaan paljon uusia tulokkaita koetoimintaan. Innostus oli kasvamistaan kasvanut. Riistan vähyys häiritsi kuitenkin koirien työskentelyä. Kaiken kaikkiaan otti 17 koiraa osaa, nimittäin 7 nuorten luokkaan ja 10 avoimeen luokkaan, ja osanottajat olivat ympäri Suomea aina Kotkaa, Imatraa ja Mikkeliä myöten. Riistan vähyiden vuoksi eivät avoimen luokan koirat päässeet jatkamaan voitajaluokassa.

Syystalvella 1946—47 saatiin yhteys Svenska Vorstehhundklubbeniin ja maaliskuussa kerhon puheenjohtaja, johtaja Henry Buttenhoff antoi johtokunnan kokouksessa selostuksen Ruotsin saksanseisojien metsästyskoesääntöjen sisällöstä. Periaatteessa johtokunta hyväksyi keskustelun jälkeen Ruotsin koesäännöt, mutta halusi kuulla niistä myöskin vuosikokouksen mielipiteen. Ruotsalaisten koesääntöjen sisältöä selostettiin kiertokirjeessä jäsenille ennen vuosikokousta. Jäljennämme tähän kappaleen tuosta tiedonannosta, joka kuului näin:

„Koesäännöissämme ei ole suuria eroavaisuuksia. Nuorten luokassa arvostellaan meillä lintutyö ankarammin. M.m. vaaditaan noutamista, mitä ei tehdä Ruotsissa. Vesityö on molemmilla sama. Meillä arvostellaan erikseen koiran tottelevaisuutta, kun taas Ruotsissa jo tässä luokassa suoritetaan laahausjälkityö. Avoimessa luokassa ovat vaatimukset suurin piirtein samat. Ero on vain siinä, että meillä vaaditaan tiedoittamista, Ruotsissa laahausjälkityötä. Saksanseisojakoe vastaa Ruotsin voittajaluokkaa.

Pistelaskuperusteissa esiintyy kyllä eroavaisuuksia kaikissa luokissa, mutta ne eivät ole suuremmanarvoisia. Suurimmat eroavaisuudet löydetään koetuomariohjeissa. Ruotsissa pidetään nimittäin kokeiden pääasiallisena tarkoituksena löytää ne yksilöt, joita myöhemmin voidaan käyttää siitokseen. Sen takia ei kiinnitetä huomiota koiran tilapäisesti suoritamiin virheisiin, vaan kokonaissuoritukseen.

Tässä yhteydessä on ehkä syytä mainita, että Saksassa samoin kuin kaikissa Pohjoismaissa katsotaan, että saksanseisojan etevyys noutajana ja vesi- ja jälkityön suorittajana asettavat juuri tämän rodun erikoisaseman englantilaisiin koiriin verrattuna. Siitä halutaan saada koira,

joka seuraa isäntäänsä kaikkialla hänen metsästysmatkoillaan suorittaen niillä myös tärkeän tehtävän riistan suojelijana. Nämä vaatimukset esittävät selvästi sitä linjaa, mitä koirien koulutuksessa halutaan kulkea, ja niitä ominaisuuksia, joita kokeiden avulla halutaan koirissa kehittää."

Edellä on lyhyesti selostettu sääntöjen eroavaisuudet. Kerhon vuosikokouksessa 2. 5. 1947 hyväksyttiin periaatteessa ruotsalaiset säännöt, mutta silti päätettiin toistaiseksi pitää entiset voimassa. Tämä johtunee siitä, että haluttiin, ennenkuin säännöt jälleen muutettaisiin, saada käytännössä kokemusta ruotsalaisten tuomitsemismenetelmistä. Samanaikaisesti vuosikokouksen kanssa oli Helsingissä Suomen Kennelliiton suuren kevätnäyttelyn yhteydessä saksanseisojien „pääkatselmus" sen johdosta, että kautta pohjoismaiden tunnettu ruotsalainen ulkomuoto- ja koetuomari, majuri E. E. Malmgren oli tuomarina arvostelemassa näyttelyssä meidän saksanseisojiamme. Koesäännöistä hänen kanssaan keskusteltaessa hän hyvin mielellään olisi halunnut nähdä koiriemme työskentelyä maastossa ennenkuin olisi sanonut painavan sanansa muutosehdotuksista. Tämän johdosta johtokunta sai tehtäväkseen pyytää ruotsalaista tuomaria syksyn saksanseisojakokeisiin ja kääntyä asiassa Svenska Vorstehhundklubbenin puoleen. Vm. suostui mielellään sille esitettyyn tuomaripyyntöön ja ilmoitti, että se lähettäisi syksyn kokeisiin tuomariksi juuri meille tutun erittäin sympaattisen majuri Malmgrenin.

Voitiin siis joka suhteessa odottaa, että tulevat kokeet tulisivat olemaan hyvin arvokkaat meille ja ehkä monessa suhteessa ratkaisivat meidän tulevalle koetoiminnallemme.

Nämä kokeet olivat sitten 23.—25. 9. 1947 Lapualla ja niihin osallistui yhteensä 16 koiraa. Tuomareina toimivat majuri Malmgrenin lisäksi maisteri Mikkonen ja tohtori Levanto. Kokeet onnistuivat joka suhteessa ja kokeneen ulkomaisen tuomarin arvostelut olivat meille erittäin arvokkaat. Sääntötoimikunnalla, johon nyt kuuluivat laivauspäällikkö Lapinjoki, mekanikko Anttila ja luutnantti Heikki Ketola, oli tämän jälkeen varma pohja laatia lopulliset muutosehdotuksensa. Kokeissa olivat sekä lyhytkarvaiset että karkeakarvaiset koirat edustettuina. Osanottajien innostus ja mielenkiinto kokeita kohtaan oli ilahduttava. Saatiin nähdä hienon hienoja suorituksia, jotka osoittivat, että sekä kouluttajiemme että koiriemme taso oli samaa luokkaa kuin muualla pohjoismaissa. Ruotsalaisen tuomarin arvostelun mukaan heikkäläiset koirat ja ohjaajat tuskin olisivat saavuttaneet parempia tuloksia kuin meidän parhaat koiramme. Tämä kansainvälisen kokeneen ja paljon nähneen tuomarin meikkäläisille antama tunnustus oli varmasti omiaan kannustamaan vielä parempiin tuloksiin tulevaisuudessa.

Talven aikana sai sääntötoimikunta valmiiksi muutosehdotuksensa, jonka vuosikokous 2. 4. 1948 ja sittemmin Suomen Kennel-Liitto hyväksyi. Uusien sääntöjen mukaan noudatettiin pistelaskussa Ruotsissa käytettyä taulukkoa, jossa pisteasteikko liikkui 0—7. Ominaisuusarvosteluja muutettiin yksityiskohtaisemmiksi. Kilpailuluokkiin tuli se muutos, että entinen saksanseisoja-koe muuttui voittajaluokaksi. Uusien sääntöjen mukaan ei voittajaluokassa enää käytetä järjestysarvostelua, vaan laatuarvostelua, ts. saavutettu pistemäärä ratkaisee palkinnon. Täten tuli arvostelu voittajaluokassa yksityistä koiraa ajatellen oikeudenmukaisemmaksi. Samassa kilpailussahan saattaa esiintyä useampia suunnilleen samanarvoisia suorituksia ja mukana olevista koirista voivat useammatkin olla voittajaluokan ensi palkinnon veroisia ja siis käyttövalioiksi päteviä. Järjestysarvostelua käytettäessä vain paras koira sai tässä mielessä oikeutta kyvyilleen.

Uudet koesäännöt saivat sitten kasteensa Voltin kokeissa syksyllä 1948. Tuomarina toimi maisteri Mikkonen apunaan luutnantti Heikki Ketola, johtaja Buttenhoff ja kauppaedustaja Jaakko Tiiainen. Kaikkiaan otti osaa 19 koiraa. Niistä palkittiin 1 nuorten luokassa, 10 avoimessa luokassa ja 4 voittajaluokassa. Kun uusia sääntöjä käytännössä tarkasteltiin, oli tuomarikunta yksimielinen siitä, että nuorten luokassa eri palkinnoille oikeuttavat pistemäärät olivat liian ankarat, mutta että avoimessa ja voittajaluokassa oli niihin nähden sensijaan kiristämisen varaa. Niinpä sääntötoimikunta ehdottikin pistelukuja muutettavaksi siten, että nuorten ja avoimessa luokassa oikeuttaisi 75 % suurimmasta mahdollisesta pistemäärästä 1. palkinnolle, 60 % 2. palkinnolle ja 50 % 3. palkinnolle ja voittajaluokassa taas 85 % 1. palkinnolle, 80 % 2. ja 75 % 3. palkinnolle. Näitä koskevat muutokset hyväksyttiin keväällä 1949.

Aikaisempiin saksanseisoja-kokeisiin saivat vain saksanseisojat ottaa osaa. Erikoiskokeisiin on pääsy vapaa kaikilla kanakoiraroduilla. Kun kuitenkin eri roduille asetetut vaatimukset poikkeavat suuresti toisistaan, on voimassa Suomen Kennel-Keskuselimen päätös, että englantilaisten rotujen (pointterit, englanninsetterit, irlanninsetterit, gordonsetterit) saavuttamat palkinnot kanakoirien erikoiskokeissa oikeuttavat ne näyttelyissä kilpailemaan käyttöluokassa ja jatkamaan kilpailua näyttelyn voittajaluokassa sertifikaatin kerran saatuaan, mutta että niitä sensijaan ei oteta huomioon valionarvoja myönnettäessä.

Sääntöjä, jotka ovat Suomen Kennel-Liiton piirissä syntyneet ja Kennel-Liiton hyväksymät, on sittemmin myöskin Suomen Kennelklubi ilmoittanut järjestämissään erikoiskokeissa noudattavansa.

Innostuksen kasvamista kanakoirien erikoiskokeisiin osoittaa, että

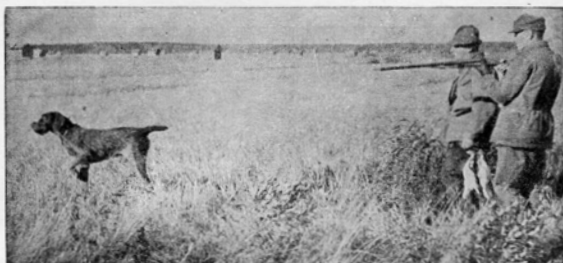
myöhemmin ovat eräät paikalliset kennelyhdistykset, nimittäin Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus ja Vasa Kennelförening, ryhtyneet järjestämään sellaisia omilla toiminta-alueillaan. Täten on saksanseisojain omistajille tarjoutunut useampia tilaisuuksia kilpailemiseen samana vuonna.

Vuosien aikana ovat saksanseisijat kokeissa saavuttaneet hyvinkin huomattavia tuloksia. Mainittakoon näistä m.m., että vuonna 1948 voitti luutnantti Heikki Ketolan omistama ja ohjaama lk.narttu Raila SKK 21260 XXX, erikoisen arvokkaan Suomen Kultamallan lyöden samalla kaikki kilpailuun osaaottaneet parhaat nuoret englantilaiset kanakoiramme. Vuonna 1949 saavutti maisteri Ossi Kanervan omistama ja ohjaama kk.uros Karu von Westen SKL 9969/X kaksoisvalion arvon, v. 1950 maanviljelijäin Hj. & F. Krokforsin ja majuri G. R. Renvallin omistama ja F. Krokforsin kokeissa ohjaama kk.narttu Carry SKK 22288/XXX käyttövalion arvon ja vuonna 1952 majuri A. H. Virkkusen omistama ja ohjaama kk.uros Jeri SKR 1869 A kaksoisvalion arvon. Yhtä kokeitten voittajaluokan ensi palkintoa vaille tullakseen kaksoisvalioksi jäi laivauspäällikkö Solmu Lapinjoen omistama ja ohjaama Valio Sifsjö-Blücher SKL 4606/V ja samalla tasolla on vielä kilpailevista koiristamme nyt metsänhoitaja T. K. Ketosen omistama ja ohjaama kk.narttu Valio Friidu SKR 1243 A.

Koetoiminnan takana kuluneitten 10 vuoden aikana on ollut innokas kantajoukko, johon kuuluvat ovat vaivojaan katsomatta vuosi vuodelta ututterasti olleet mukana ja ottaneet osaa. Näin he ovat oleellisesti vaikuttaneet kilpailujen aikaansaamiseen ja koesääntöjen ja tuomariohjeiden kehittämiseen ja levittäneet vasta-aloittaviin sitä intoa ja uhrautuvaisuutta, mitä saksanseisojain kannattajilta meillä vaaditaan. Ei liene poissa paikaltaan — muitakaan silti unohtamatta — mainita tässä mies, joka alusta lähtien tarmokkaasti, vaivojaan ja varojaan säästämättä uhrasi paljon saksanseisojakokeittemme aikaansaamiseksi ja niiden sääntöjen kehittämiseksi. Tarkoiton laivauspäällikkö Solmu Lapinjokea, joka suoraluontoinen, rehti lakeuden mies sai myös ilon nähdä tuloksia omastaan ja muitten ututterasta työstä kerhon toiminnan hyväksi ennenkuin Tuonen viikatemies riisti hänet pois v. 1949.

Voimme luottamuksella todeta, että kilpailu- ja koetoiminta, sellaisena kuin se nyt esiintyy, on terveellä pohjalla. Se on luotu kokemusten perusteella ja se palvelee sellaisten yksilöitten esilletuomista, jotka omaavat niitä ominaisuuksia, mitä saksanseisojalta vaaditaan kentällä, metsässä ja riistapoluilla erämiehen uskollisena ja luotettavana toverina, joka selviytyy vaikeimmistakin tehtävistä.

KOEVOITTAJAT

Kauhava 1943, Kauhava 1944. Kk.uros VALIO SIFSJÖ-
BLÜCHER SKL 4606/V. Om. ja ohj. laivauspääll. Solmu
Lapinjoki (linnut kädessä).

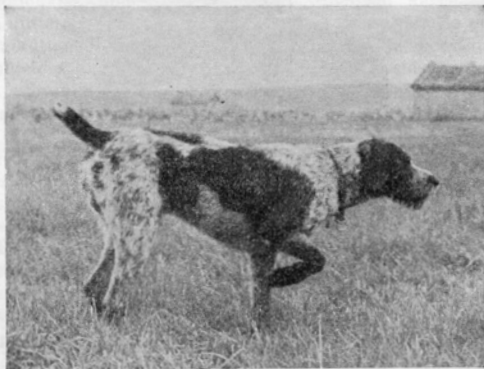

Lapua 1945. Kk.narttu ROLLA von
WESTEN SKL 5344/VII. Om. ja
ohj. ev. G. Melin.

KOEVOITTAJAT

*Härmä 1946. Lk.narttu VEKKU SKL 7877/IX.
Om. maj. V. Bremer, ohj. joht. H. Buttenhoff.*

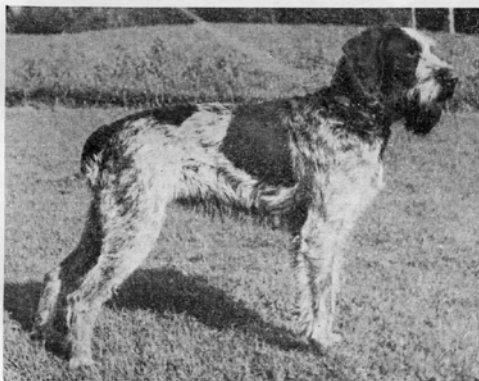

*Lapua 1947, Voltti 1948, Pori 1951. Kk.uros KAK-
SOISVALIO KARU von WESTEN SKL 9969/X.
Om. ja ohj. maist. O. Kanerva.*

KOEVOITTAJAT

*Hyvinkää 1949, Jämsijärvi 1952. KAKSOISVALIO
JERI 1869 A. Om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen.*

*Kärkölä 1950. Kk.narttu VEERA SKL 10541/X.
Om. sahatekn. A. J. Hiipakka, sittemmin kontt.
Pentti Luhtala, ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka.*

KULTAMALJAN VOITTAJA

Lk.narttu SUOMEN KULTAMALJAN VOITTAJA
1948 RAILA SKK 21260 XXX. Om. luutn. Heikki
Ketola, sittemmin pääjoht. Olavi Talas, ohj. luutn.
Heikki Ketola. Kuva otettu heti kilpailun
päätyttyä.

SAKSAN- SEISOJA

(Omistettu
Aino Kostamukselle)

Aino Kostamus ja Nopsa von Westen
SKL 1366/II

Minä kiitelen pitkin sarkoja,
olen nopsa kuin salama ikään!
Kun käskyn saan: minä värähdän!
Ei pidellä voi mua mikään!

Olen saksanseisoja,
katsokaa!
Miten saatan ma
sarkoja rakastaa!

On vereni kuuma ja kuohuva,
on rotuni oiva ja jalo!
Veren käskyä vain minä noudatan,
on suonissa polttava palo!

Olen saksanseisoja,
katsokaa!
Miten saatan ma
sarkoja rakastaa!

Minä ihmistä tahdon vain palvella,
olen uskollinen kuin kulta.
Minä vien hänet luonnon hurmahan,
minä teen, mitä pyydät sä multa!

Olen saksanseisoja,
katsokaa!
Miten saatan ma
sarkoja rakastaa!

Porissa käymäsiltään 13. 12. 1943.
Lassi Utsjoki

Kaksoisvalio
Karu von
Westen.

Maaliskuussa 1945 elettiin Aino Kostamuksen Kennel von Westenissä jännittäviä hetkiä. Sifsjö-Blücherin ja Reima von Westenin yhteinen pentue oli tulossa maailmaan. Tuo maailmantulo tapahtui kuitenkin sillä kertaa onnettomissa merkeissä. Omistajan taitavasta avusta huolimatta jäi pennuista eloon vain kaksi. Toinen niistä oli Karu von Westen SKL 9969/X, jonka elämän parantumaton tauti, sarkooma, nyt on kaksi kuukautta sitten katkaissut.

Karu on eräs niitä pienen saksanseisojakantamme yksilöitä, joille on suotu kaksoisvalion arvo. Se sai sen vieläpä ensimmäisenä kanakoirana SKL:n piirissä ja vain yksi ainoa kanakoiria koko maassamme oli sitä ennen päässyt yhtä pitkälle, nim. englanninsetterinarttu Glory av Wanantaka. Karun nousu kaksoisvalioksi ei varmastikaan ollut sattumanvarainen tapahtuma. Karu oli jo syntyperältään onnellisen määrätietoisesti ja taitavasti viedyn jalostuksen tulos. Isä oli, kuten sanottu, ruotsalaisperäinen Valio Sifsjö-Blücher SKL 4606/V, jossa hyvään ulkomuotoon liittyivät niin erinomaiset käyttöominaisuudet, että jo se tavoitteli kaksoisvalion arvoa. Emä, Reima von Westen SKL 3710/V, taas oli pienehkö, erittäin tiivistekoinen narttu, jossa ei ollut muuta olennaista muistutettavaa kuin lyhyenlainen karva. Emältään, von Westen-kennelin kantanartulta Nopsa von Westeniltä SKL 1366/II, Reima oli perinyt kenttätöskentelyynsä tulisuutta ja vauhtia. Kun Reiman isä oli Sifsjö-Blücherin pentueveli Sifsjö-Garm SKK 13910

XXIII ja Nopsankin isä Ruotsissa kasvatettu Hillesholms Arno SKK 11243 XX, oli Karu valtaosaltaan ruotsalaisia karkeakarvaisia seisojia, joita maassamme on onnistuneesti yhdistelty.

Vuonna 1947, Karun suuren nousun alettua, arvosteli prof. Becker sen toukokuun alussa Rauman näyttelyssä voittajaluokan ensi palkinnolle ja lausui siitä: „Kaunisnäköinen, vähän paksukaularainen, hyväruumiinen, -selkäinen ja -raajainen, ryhdikäs, kookas ja hyväkarvainen uros, josta en löydä sanottavia vikoja. Saisi olla jalompi.” Kuukautta myöhemmin, kesäkuun alussa, sanoi maist. V. I. Mikkonen siitä Seinäjoen näyttelyssä saman palkinnon antaessaan: „Hyvää tyyppiä, mutta voisi olla hivenen jalompi. Kaunis pää ja kaula. Ruumis hyväsuhtainen ja voimakastekoinen, risti kuitenkin voisi mielestäni olla hivenen pitempi. Karva pitkähäkö.” Muotovalion arvon Karu sai 1947 2½ vuotiaana.

Käyttövalion arvoon vaaditut voittajaluokan ensi palkinnot Karu sai vuosina 1947, 1948 ja 1949. 1947 sen arvosteli Lapuan kokeissa ruotsalainen maj. E. E. Malmgren, joka lausui siitä: „Erinomaisen hyvä koira. Matala-asentoinen, risteilevä haku. Vaikuttaa väsymättömältä. Osoitti erittäin hyvää vainua. Löysi hyvässä tuulella kolme juoksevaa peltopyytä, jotka „naulasi”. Kiinteä seisonta ja rauhallinen lentoonlähden aikana. Eteni halukkaasti ja on sangen tarkka jäljellä. Koira ohjattiin erikoisen hyvin. Ensiluokkainen käyttökoira, joka noutaa hyvin.” Seuraavana syksynä Voltin kokeissa Karun arvosteli maist. V. I. Mikkonen ja sai se silloin 178 pist. Syksyllä 1949 se otti osaa Vasa Kennelföreningin kokeisiin Sulvalla, jossa voittajaluokan arvosteli — kuten tuomarikertomuskin osoittaa — intohimoinen saksanseisojarodun ystävä laivauspääll. Solmu Lapinjoki. Hän kirjoitti kertomukseensa: „Laajahakuinen, kookas koira, jolla on erittäin hyvä vauhti, pitkä laukka, menon silti vaikuttamatta raskaalta. Hakukuvio säännöllinen. Oli todella ihailtavaa nähdä vauhtia ja voimaa uhoavaa menoa, olisipa totisesti tässä kyydissä joku „pitkähäntä” tarennut. Vainu erittäin hyvä, seisoi kauniisti ja varmasti sekä oli rauhallinen laukauksen aikana. Noutaminen maastossa ei täysin mallikelpoista, kun taas vesityön aikana mitä parhainta. Tottelevaisuus täysipitoinen. Tuli pois seisonnalta (tiedoittamaan) vihellyksellä. Laahausjälkityö hyvä samoin kuin paikalleen jääminen ja vartiointikin. Kokeilin Karua yli 2 tunnin ajan ja seisoi se useita kertoja sekä parvelle että yksinäisille linnuille toimien koko ajan yhtä vuoreнварmana. Kestävyys hyvä. Ohjaus oli korkeata luokkaa ja yhteistoiminta isännän ja Karun välillä oli esimerkittä. Suoritus kokonaisuudessaan suurenmoinen.” Tässä kokeessa Karu niitti pisteitä kokonaista 205 eli enemmän kuin mihin yksikään saksanseisostamme on kokeissa koskaan pystynyt. Tämän

kokeen jälkeen se syksyllä 1949 sai kaksoivalion arvonsa 4½ vuotiaana. Karun venyväisyyttä ja korkeata tasoa kilpailukoirana osoittaa se, että se vielä tämänkin jälkeen Porin kokeissa 1951 mek. A. Anttilan tuomitsemana kohosi voittajaluokan ensi palkinnolle kilpaillessaan johtaja Yrjö Honkasen kiertopalkinnosta, johon sillä entuudestaan oli kaksi kiinnitystä ja jonka se silloinkin kilpailun parhaana koirana voitti omakseen.

Karun saavutettua kaksoisvalion arvonsa kirjoitti siitä maist. V. I. Mikkonen SKL:n julkaisussa m.m.: „— koiran luonnonlahjat on vain se aines, jota omistaja, kouluttaja, käyttäjä muovailee. Karu joutui pentuna porilaisen maisteri O. Kanervan koiraksi, ja kävi niin, että Karu teki omistajastaan kanakoiramiehen ja omistaja Karusta tähden, joka loistaa nyt yli koko karkeakarvaisten seisojiemme jalostuksen. Nousu huipulle on maist. Kanervalta vaatinut innostusta, sitkeyttä ja koiran käsittelytaitoa. Minulla on ollut ilo nähdä Karu sekä näyttelyissä että kokeissa, ja aina se on tehnyt erittäin luotettavan vaikutuksen. Muistan erikoisesti Lapuan kokeet 1947, jolloin Karu suorastaan häikäisi mukana olleen kokeneen ruotsalaisen palkintotuomarin majuri E. E. Malmgrenin nopeudellaan, väsymättömyydellään, erinomaisella vainullaan, rauhallisilla ja varmoilla linnutoillaan sekä yhteistyöllään taitavan omistaja-ohjaajansa kanssa.”

Maist. Mikkonen jatkaa vielä: „— tähtiluokkaan nouseminen edellyttää lahjojen lisäksi onneakin, etenkin kokeissa, missä yhtäkkiä saattaa syntyä mitä yllättävimpiä tilanteita. — huippu-urheilijakaan ei tietenkään aina voi pysyä loistokunnossa. Mutta silloin, kun Karu von Westen on ollut parhaassa vedossaan, se on tarjonnut palkintotuomarille sitä vauhdin iloa, tulisuuden ja rauhallisuuden vaihtelua ja niitä sähköisen nopeita reaktioita, jotka ovat loistavalahjaisen kanakoiran tuntomerkit.”

Näihin Karua kilpailuissa kriittisellä silmällä tarkanneitten asiantuntijoitien lausuntoihin sallittakoon käytännön metsämiehen, joka on Karua läheltä seurannut sekä kotona että riistapolulla, lisätä:

On sanottu, ettei maailmassa ole virheetöntä koiraa. Parhaallakin yksilöllä on omat heikkoutensa ja moni erinomainen koira on taitamattomalla käsittelyllä pilattu. Mutta se, joka on nähnyt Karun sen parhaina päivinä, silloin kun sen ruumiillinen kunto oli paras ja koulutus viimeistelty, lienee valmis myöntämään, ettei meidän riistamailamme ole monasti nähty koiraa, joka olisi niin lähellä metsästäjän ihannekoiraa kuin Karu von Westen. Karu oli kotioloissa tyyni, miltei jöröltä vaikuttava, hyväntahtoinen koira, joka oli erikoisesti kiintynyt lapsiin ja suorastaan liikuttavasti isäntäänsä, jonka hoidossa se oli kuuden viikon ikäisestä pallerosta aina kuolemaansa saakka. Mutta

kun siirryttiin maastoon ja sen nenässä alkoi tuntua riistan haju, silloin oli jöröys kaukana, vauhtia riitti, haku oli laajaa ja innokasta, seisona varma. Myöhempinä vuosina liittyi tähän kaikkeen vielä luke-mattomien metsästysten antama horjumaton varmuus.

Kun tämä koiriemme valio nyt on poissa, toivoisi, että Karun antama opetus siitä, mikä hyvästä koirasta voi tulla hyvän isännän käsissä, innostaisi saksanseisojaväkeä niin, etteivät meidän seisojamme olisi vain seurakoiria, vaan todellisia käyttökoiria, joiden jäljillä metsästäjän on nautinto edetä.

S A T U T T E K O T I E T Ä M Ä Ä N ,

että Saksanseisoja-Kerhollamme on maassamme ollut edelläkävijäkin. Vuonna 1918, marraskuun 14 p:nä, kokoontuivat Viipurissa herrat Hackman, Buttenhoff, Schulze, Relander, Wiik, v. Fieandt ja Brüning perustamaan Suomen Kennelklubin Vorsteher-Osastoa. Yhdistys lähetti seuraavana vuonna SKK:lle vuosikertomuksensa, jossa se mm. ilmoitti, että siihen edellämainittujen lisäksi oli vuoden aikana liittynyt 14 jäsentä ja oli näitten lisäksi vielä 20 uuden jäsenen jäsenhakemus odottamassa hyväksymistä. Myöhemmin ei yhdistyksestä ole julkisuudessa näkynyt tietoja.

G. R. RENVALL:

Käyttöch.
Carry.

Karkeakarvainen saksanseisojanarttu Carry SKK 22288 XXX on syntynyt 17. 6. 45 vapaaherra C. A. Palménin kennelissä. Sen isä oli laivauspäällikkö Solmu Lapinjoen Ruotsista tuoma kuuluisa Ch. Sifsjö-Blücher ja emä tulisen tulinen ruskea narttu Heta. Molemmat vanhemmat olivat erittäin hyviä käyttökoiria. Luonteensa Carry on perinyt emältään, sillä se on kuin elohopealla täytetty. Tarkastellessamme sen sukutaulua huomaamme, että sen suonissa virtaa sekä Ruotsin, Tanskan että Saksan kuuluisien siitoskoirien verta, etenkin saksalaisen Saarforst-kennelin kasvattien.

Isänisä oli suuri Gebrauchssuchensieger Blücher vom Geyerstein. Isänemän, Sifsjö-Tonin, veressä huomaamme, paitsi Saarforstin sukuperää, hyvin tunnetun ja siitosarvoltaan korkeasti arvostetun Wespe von der Fuchsburgin perintöä. Sitä esiintyy myös Carryn emän puolelta, sen emänisänisän, Sifsjö-Barkas'in kautta. Carryn emänisä oli tanskalainen Vardes Leif, jonka emässä, tunnetussa Pyntens Arabellassa, myöskin yhdistyy ruotsalaisen Sifsjö-kennelin ja saksalaisen Saarforst-kennelin veret. Emänemän puolella kiintyy huomio tämän isään, Ch. Pyntens Rapp'iin, jonka emänä näemme Pyntens Arabellan emän, Sifsjö-Disan, nyt yhdistelmänä Alko vom Saarforstin kanssa.

Sifsjö- Blücher	{ Blücher v. Geyerstein	{ Harras Bigge	{ Lump. v. Sauer- länder-Bergwald Cora Westick
		{ Annie v. Krofdorf	{ Odin v. Saarforst Hella v. Krofdorf
	{ Sifsjö-Toni	{ Alko v. Saarforst	{ Hallo v. Stoppelsberg Tanna v. Saarforst
		{ Wespe v.d. Fuchsburg	{ Flott v. Schwalgenberg Hexe v.d. Fuchsburg
Heta	{ Vardes Leif	{ Sifsjö-Barkas	{ Alko v. Saarforst Wespe v.d. Fuchsburg
		{ Pyntens Arabella	{ Harras v. Saarforst Sifsjö-Disa
	{ Sippolas Lotta	{ Ch. Pyntens Rapp	{ Alko v. Saarforst Sifsjö-Disa
		{ Essels Dorrit	{ Eckart Peter Flottweg Lita av Vevelsta

Jos haluaisimme antaa ylimalkaisen kuvan siitä, mitä verta eniten virtaa Carryn suonissa, voisimme sanoa, että se on Saarforstien — Sauerländerien — Fuchsburgien yhdistelmä. Näiden keskuudessa esiintyy Carryn suvussa 13 saksalaista „Sieger”- tai „Meisterin”-koiraa ja 4 pohjoismaista championia.

Sukuperintönsä puolesta Carryllä oli siis kaikki edellytykset niittää mainetta. Mutta mikään ei tule ilmaiseksi, ja Carryn nuoruus ja tulin luonne tuottivat sen kouluttajalle ja ohjaajalle aikanaan monta karvasta palaa ja pettymystä.

Carry tuli omistajilleen, Hj. ja F. Krokforsille ja G. R. Renvall'ille, n. 7 viikon vanhana ja se sijoitettiin kasvamaan taitavan kouluttajansa ja ohjaajansa F. Krokforsin kotitaloon Kruununkylään. Siellä se on viettänyt suurimman osan elämästään.

Luonteeltaan Carry on, kuten sanottu, tulinen, ja tämä ominaisuus tulee näkyviin myös sen liikkeissä kentällä. Nopeutta sillä on niin, että englantilaisillakin kanakoirilla on täysi työ pysyä sen kintereillä. Rakenteeltaan se on kevyenpuoleinen, ja sen liitävä, nopea laukka korkeine päänasentoineen on mieleenpainuva. Liikkeittensä johdosta se on saanut mm. ruotsalaisen tuomarin E. E. Malmgrenin ihastuneen tunnustuksen v:n 1947 kokeissa. Vaikka Carryn luonteessa on kovuutakin, on siinä myöskin taipuisuutta. Alussa sen tottelevaisuus pyrki olemaan vähän sitä ja tätä — tulisuus tahtoi ottaa ylitteen. Mutta ajanmittaan tämä puute parani. Älykkyys ja kokemus yhdistyneinä

koulutukseen vaikuttivat sen, että Carry vihdoin pääsi kilpailemaan voittajaluokkaan ja saavutti 5 vuotiaana, ensimmäisenä narttuna Suomessa, käyttöchampionin arvon v. 1950.

Rakenteeltaan Carry, kuten sanottu, on kevyt. Virheitä siinä on hyvinkin paljon, mutta vastapainona runsaasti myöskin hyviä puolia. V. 1947 se sai Kokkolan näyttelyssä 3 al:n (Brüning). V. 1948 se niinikään Kokkolassa palkittiin 1 al, 2 vl, 1 kl (Becker). V. 1949 se arvoستeltiin taaskin Kokkolassa 2 al, 1 kl (Schauman). V. 1950 olivat näyttelytulokset 2 al, 1 kl Pietarsaassa (Stormåns) ja 1 al, 1 vl, 1 kl Vaasassa (Schauman). V. 1951 sai Carry Kokkolan näyttelyssä 1 al:n, 1 vl:n, sert:n ja 1 kl:n (Mikkonen) ja Vaasassa 1 al:n, 1 vl:n ja 1 kl:n (Erik Anttinen). V. 1952 Carry osallistui Pietarsaaren näyttelyyn, jossa se sai 2 al:n ja 1 kl:n (Stormåns) ja v. 1953 Kokkolan näyttelyyn saaden 1 al:n, 2 vl:n ja 1 kl:n (Lindblad). Palkinnot ovat siis vaihdelleet eri vuosina riippuen koiran kunnosta, esiintymisestä ja tuomarin näkemyksestä. Suurimpana rakennevirheenä on ehkä risti, joka saisi olla pitempi eikä niin jyrkkä. Häntä on myöskin liian paljon typistetty, mikä seikka vaikuttaa ulkonäköön. Pää ja kaula ovat kauniit ja ryhti on Carryllä hyvä.

Kentällä Carry on elementissään. On kuitenkin heti sanottava, että ellei kohtalo olisi ollut Carrylle suopea ja antanut sille kouluttajaksi taitavaa ja innokasta metsästäjää ja ampujaa Filip Krokforsia, ei siitä olisi tullut sitä, miksi tämä erämies ja riistanvalvoja sen sai kehittymään. Tiukka, kova tottelevaisuuskoulutus ja jokapäiväinen samoilu riistapoluilla ja kentillä tekivät Carrystä käyttökoiran, työvälineen riistanvalvonnassa ja kissojen verivihollisen. Nämä maaliskuuniltojen naukuvat trubaduurit, linnunpesien ja -poikasten hävittäjät, saivat Carrystä säälimättömän vastustajan, jonka ennätys yhtenä vuotena ylitti kuusikymmentä kuollutta kissaa.

Ensi kerran Carry esiintyi kilpailussa nuorten luokassa Härmässä syksyllä 1946, tuomarina V. I. Mikkonen. Carry ei ennättänyt saada paljoakaan aikaan ennenkuin kohtalo asettui sitä vastaan. Se sai alamäki-seisannon jokitörmässä. Kun linnut nousivat siiville, tempasi tulinen luonto sen mukaan ja niin Carryä vietiin kielloista huolimatta auttamattomasti. Ensiesiintyminen jokitörmässä oli päättynyt ja Carry hylätty.

Seuraavana vuonna se kilpaili Lapualla ruotsalaisen E. E. Malmgrenin tuomitsemana. Avoimen luokan 10 koirasta jatkoi kaksi ns. saksanseisajakokeessa ja Carry, joka oli saanut 1 al:n 129 pisteellä, oli toinen näistä, ja sen tuleva aviomies Karu von Westen oli toinen. Tässä yhteenotossa kumpikin saavutti 1. palkinnon ja niin jatkui kampaipailu voittajaluokassa, jossa Karu peri voiton ja Carry tuli toiseksi.

Muistan hyvin näistä kilpailuista erään yksityiskohdan, jolloin sydän melkein seisahtui rinnassani. Maastossa oli huomattavan paljon jäniksiä, joita useat koirat olivat langenneet ajamaan sillä seurauksella tietysti, että putosivat pois pelistä. Carry oli parasta aikaa haussa ja häipyi pajuja kasvavan kumpareen taakse. Silloin syöksyi iso rusakojänis liikkeelle koiran peloittamana. Malmgren jo surkutteli, että taas joutuu yksi koira kytkeyseeseen, ja minun sydämeni oli kurkussa odottaessamme, että Carry tulisi täyttää laukkaa pakenevan pitkäsäären perässä. Aika kului, sekunnit olivat kuin tunteja. Juoksimme sen minkä pääsimme paikalle tilannetta toteamaan. Matkaa oli melkein $\frac{1}{2}$ km. Kun saavuimme lähettäen perille, näimme Carryn seisovan patsaan lailla ojanpientareella, missä jänis oli maannut. Tottelevaisuuskoulutus oli tuottanut hyvän tuloksen ja koira pysyi paikalla, kunnes ohjaaja käski sen hakuun. — Samana vuonna SKL:n kenttäkokeissa Lapualla Carry sai 2 al:n V. I. Mikkoselta.

1948 saavutti Carry Voltissa 1 vl:n 160 pisteellä (Mikkonen) ja SKK:n metsäkokeissa Kokkolan seutuvilla 2 al:n. Se oli sinä vuonna loukannut eturaajansa lavan hypätessään rajusti metsästysmatkalla kiviaidan yli. Toiset eläinlääkärit olivat hyvinkin pessimistisiä sen paranemisesta, mutta tunnetun koiraspesialistin Agnes Sjöbergin hoitomenetelmien ansiosta Carry parani. Samana vuonna se oli synnyttänyt ensimmäisen pentueensa Karu von Westenin kanssa, minkä jäljiltä narttu oli vielä „maidossa”, kun se kilpaili.

V. 1949 saavutti Carry Sulvalla S. Lapinjoen tuomitsemana toisen kerran 1 vl:n pisteillä 185.

Tulemme sitten armon vuoteen 1950. Carry otti silloin osaa Sulvan kokeisiin, jotka tuomitsi H. Buttenhoff. Se oli tuolloin mielestäni elämänsä huippukunnossa ja sen saavuttama tulos, kolmas 1 vl pisteillä 189, oli sen ja näitten kokeitten paras saavutus. Tällä kilpailulla se myöskin kruunasi käyttöchampionin arvonsa. Muistan kauniin näyn, kun Carry noutamansa lintu suussaan uljaasti seisoi lymyävälle parvelle, mikä sekini todistaa sen äärettömän hyvää vainuamiskykyä.

Carryllä on hyvinkin laaja ja nopea haku, sen pää on korkealla ja kuono kohotettuna se kevyesti ja nopeasti laukaten jättää sarat toistensa jälkeen. Sen vainu on aina ollut äärimmäisen hieno ja varma sekä parvelle että yksinäisille linnuille. Vesityö on ollut sen miellyttöä. Noutaessaan se kyllä joskus tahtoo pureskella lintua, luovuttaminen on tapahtunut sekä hyvin että virhein. Vartioimisessa ja tottelemisessa Carry on aina saanut täydet pisteet. Laahausjälkityö on ollut sen hermoille käypää, sillä Carryn mielestä kai on nopein tapa hakea piiloitettu riista suorinta tietä ilmavainua käyttäen ja siis jäljiltä oikaisemalla. Käytännöllisessä metsästyksessä ja riistanvalvon-

tatehtävissä sekä salametsästäjien jäljille pääsemisessä se kuitenkin on osoittanut suoriutuvansa loistavasti sen eteen tulleista vaikeistakin tehtävistä.

V:n 1950 jälkeen ei Carry enää ole kilpaillut, vaan se on siirtynyt toiseen hyvälle nartulle sopivaan tehtävään, nimittäin siitostyöhön. V. 1948 se astutettiin kaksoisvalio Karu v. Westenillä ja synnytti pentueen 6 + 3. Onnettomuudet ja penikkatauti tappoivat ne melkein kaikki ja elossa lienee tätä kirjoitettaessa enää vain kaksi koiraa, joista kumpainenkaan ei ole esiintynyt kilpailussa. Yksi uros tästä pentueesta. Rudis Napoleon, jolla oli äärettömän hieno vainu, saavutti ensiesiintymisellään Sulvassa 1949 1 nl:n pisteillä 99. Tämä hyvin lupaava joht. A. Lindemanin omistama uros jäi samana vuonna auton alle ja kuoli heti. V. 1951 Carry teki pitkän ja vaivaloisen häämatkan aina etelä-Ruotsiin asti kuuluisan Ch. Gonner v. Saarforstin luo, jonka tullikamreeri Dahlkvist omistaa. Liekö matka Haaparannasta läpi Svean valtakunnan ollut liian rasittava, kun Carry sen tuloksena synnytti vain kaksi pentua, nartut Röija av Ödmarkin ja Prinsessan av Ödmarkin. Nämä kaksi sisarusta olivat mukana Maalahden kokeissa v. 1952, jolloin kumpikin saavutti 1 nl:n. Röija av Ödmark on lisäksi saanut jo näyttelyssä 1 vl:n ja sertifikaatin, joten se on lupaava alku. Kun nämä kaksi pentua olivat ominaisuuksiltaan ja luonteiltaan onnistuneita päättivät omistajat ottaa uuden pentueen Gonner v. Saarforstin kanssa. Täten pyrittiin saamaan myöskin uutta saksanseisojaverta maahamme. Carry kävikin sitten uudella häämatkalla Gävlessä, jonne Gonner oli siirretty. Ja kevättalvella tänä vuonna syntyi komea pentue 6 + 3, joten tulos oli siis satoisa. Eloon jätettiin 5 urosta ja 2 narttua, jotka toivon mukaan saadaan tulevaisuudessa nähdä kentällä.

Carryn siitosarvosta narttuna on vielä liian aikaista puhua. Kolme pentuetta siitä on otettu, mutta kahdesta kilpailuiässä olleesta pentueesta on ainoastaan kolme yksilöä koulutettu ja kilpaillut vasta nuorten luokassa. Kaikki kolme ovat kuitenkin saaneet kokeissaan 1. palkinnon ja näistä yksi näyttelyssä sertifikaatin. Jos ensimmäinen pentue olisi jäänyt eloon, olisi nartun siitosarvon arvosteleminen ollut helpompaa.

Carry omaa niitä kenttäkoiran lahjoja ja ominaisuuksia, joita ehdottomasti kannattaa ottaa talteen. Sen tulevaisuuden tehtäviä, mikäli ikää ja terveyttä riittää, on synnyttää uusia pentuja ja sillä tavalla puolestaan palvella siitosnarttuna saksanseisojarotua maasamme.

Kaksoisvalio

Jeri.

Jeri 1869 A syntyi Tampereella 23 p:nä lokakuuta 1947 dipl.ins. E. W. Winberg-vainajan kasvattina. Isä oli Aino Kostamuksen Ruotista tuottama Trym, äiti hänen kasvattinsa Asta von Westen ja siitosyhdistelmäkin oli tiettävästi hänen suunnittelemansa. Molemmilla vanhemmilla oli näyttelyssä 1. palkinto voittajaluokassa. Koetulosta ei ollut kummallakaan.

Seuraavalla sivulla olevat otteet Jerin sukutaulusta osoittavat sitä perintöä, joka koiran suonissa virtaa.

Jerin periytymistä tutkiessa kiintyy huomio erityisesti taulussa alleviivattuihin koiriin. Me näemme, että koirassa on hyvin voimakkaasti emän, mutta myöskin isän puolella kolmannessa ja neljännessä polvessa kuuluisan Sifsjö-pentuesisarussarjan Blücherin, Friggan ja Garmin verta. Isän puolella taas havaitaan kolmannessa polvessa voimakas Wodan von der Elisabethhöhen vaikutus. Sekä noitten sukutaulussa esiintyvien alleviivattujen Sifsjö-koirien että Wodanin kautta tullaan neljännessä ja viidennessä polvessa seitsemää tietä kuuluisaan Blücher vom Geyersteiniin. Omista vanhoista arvossapidetyistä koiristamme toteamme emän puolella Nopsa von Westenin esiintymisen kolmasti neljännessä polvessa.

Trym	Kaj I	Wodan von der Elisabethhöhe	Junker vom Geyerstein	Blücher vom Geyerstein
			Perle von der Elisabethhöhe	Hexe vom Westerwaldforst
	Matcha	Wodan von der Elisabethhöhe	Lerbäcks Appel	Arnim vom Seeburg
			Bessie	Lissy vom Freikorps
Asta von Westen	Pelteri von Westen	Sifsjö-Blücher	Junker vom Geyerstein	Blücher vom Geyerstein
			Perle von der Elisabethhöhe	Hexe vom Westerwaldforst
		Reima von Westen	Sifsjö-Arco II	Arnim vom Seeburg
			Sifsjö-Frigga	Lissy vom Freikorps
	Arla von Westen	Karma von Westen	Sifsjö-Blücher	Blücher vom Geyerstein
				Sifsjö-Toni
		Lumpi von Westen	Sifsjö-Garm	Blücher vom Geyerstein
				Sifsjö-Toni
		Nopsa von Westen	Sifsjö-Blücher	Blücher vom Geyerstein
				Sifsjö-Toni
		Nopsa von Westen	Sifsjö-Garm	Blücher vom Geyerstein
				Sifsjö-Toni

Jeri siirtyi kasvattajalta omistukseeni 6 kk. ikäisenä. Pakollisen, useampivuotisen toimettomuuden jälkeen syyhyivät isännän sormet päästäkseen koiraan käsiksi ja se taas oli parhaassa iässä koulutuksen aloittamiseen. Se rajuus ja into, joka Jerille on ollut ominaista sen varttuneina päivinä, tuli tuona ikäkautena esiin voimakkaana vilkkautena ja suurena malttamattomuutena. Vaikka koira on Trymiltä perinyt rajuutensa, on sen luonteessa toisaalta — niinkuin väittäisin Trymissäkin olleen — myöskin aimo annos nöyryyttä. Jeriä ei ole paljoa väkivallalla koulutettu. Mutta se oli miellyttävä koulutettava siinä mielessä, että siinä oli siis nöyryyttä, mutta sen valtava into saattoi sen nopeasti unohtamaan kurituksen silloin, kun sitä oli käytettävä. Ei Jeri pienistä kolhuista piitannut!

Kesäkuussa 1948 Jeri sairasti lievän penikkataudin, josta se heti hoitoon päästyään nopeasti toipui. Saman vuoden heinäkuussa sattui sille vaurio, jota se poti vuoden ajan. Maalla ollessa se hyppäsi rajulla loikalla metsästä maantielle, kompastui ja pyörähti ympäri ja aristi sen jälkeen hieman vasenta etujalkaansa. Parin viikon kuluttua tohtori Boreniukselle vietyä hän totesi lapalihaksessa kroonillisen jännetulehduksen. Koira hoidettiin lastoilla ja hauteilla tuloksetta kuukausimää-

riä. Viimeisenä hoitokeinonaan Borenus ryhtyi polttohoitoon, joka tepsi, ja elokuusta 1949 lähtien jalka on ollut kunnossa. Lavat kuitenkin jäivät lievästi löysiksi sairausajan toimeettomuuden ja liikunnan puutteen johdosta ja ihme on, että koirasta on lainkaan voinut kehittyä laistansa menijää, kun ottaa huomioon, mitä kehittymisen mahdollisuuksia siltä tuon vuoden aikana otettiin pois.

Jerissä on ulkomuotovirheitä, jopa pahojakin. Mutta sen yleisvaikutus on erittäin edullinen ja juuri se on käsittääkseni vaikuttanut, että se tuomareitten silmissä on „saanut sijansa auringossa”. Itse arvostelin Jerin ulkomuodon seuraavasti:

Komea, ryhdikäs ja silmäänpistävä uros, mutta ylisuuri. Tyyppi oikea, karva hyvä lukuunottamatta lievää Griffon-vaikutusta reisien alaosassa ja eturinnassa. Kaunis pää, jossa älykkäät, tummat silmät. Pitkä, kaareva kaula. Selkä lyhyt ja vahva. Rinta saisi olla syvempi. Lavoissa lievää löysyyttä ja siitä ehkä johtuu, että etenkin vasemmassa etujalassa on toisinaan havaittavissa lievää ulkokierteisyyttä. Raajat muuten vankat ja käpälät hyvät. Risti on lyhyt ja jyrkkä, takajalat suorat. Liikkeet siitä huolimatta hyvät.

Näyttelyissä ovat Jerin sen nousuvaiheissa arvostelleet keväällä 1949 Erik Becker (1 al, 2 vl, kunniapalkinto) ja Aarno Turunen (1 al, 2 vl, kunniapalkinto), syksyllä 1949 Petrik Stackelberg (1 al, 1 vl, kunniapalkinto), keväällä 1950 Erik Anttinen (1 al, 1 vl, sertifikaatti) sekä keväällä ja kesällä 1951 ruotsinmaalaiset Carl von Leuhusen (1 al, 1 vl, sertifikaatti) ja Henning Johnson (1 al, 1 vl, sertifikaatti).

Käyttöominaisuuksiltaan on koira pellolla yleensä hyvä. Saksanseisojaksi se on nopea koira, vaikka vauhti vanhemmiten onkin hie-man rauhoittunut. Se sai nuorena hyvän kuviokoulutuksen ja sen saattoi panna juoksemaan haettavan alueen vaikka sarka saralta. Kun koira myöhemmin on tullut itsenäisemmäksi, näyttäytyy tuo alkukuvio siten, että sen voi osoittaa juoksemaan kauaksikin jollekin määrätylle alueelle, jota se luovii itsenäisesti ja melko järjestelmällisesti kunnes katsoo sen hakeneensa. Senjälkeen sille voi osoittaa uuden peltoalueen. Ohjaus on siten suurilla kentillä mukavaa ja helppoa. Sensijaan pensaikossa ja metsässä se on raskas ohjattava. Se pyrkii alati ylläpitämään liian kovaa — ja siis meluisaa — vauhtia, josta on seurauksena, että linnut tahtovat karkoittua ennenkuin koira on ennättänyt saada niistä vainun. Itsenäiseen työskentelyyn siitä ei näissä oloissa ole lainkaan, vaan sitä on, jottei se metsässäkin laajahakuisena häipyisi näköpiiristä, koko ajan vihellyksin ohjattava. Tästä aiheutuvaa melua välttän viheltämällä suulla. Mutta aina silloin tällöin se kuitenkin metsässä tahtoo häipyä, ja kun se ei tiedota, on se näköpiiristä kadottuaan

metsässä „poissa pelistä”. Näkyvissä ollen sen kyllä saa viheltämällä pois seisonnalta.

Epäilin kauan, ja niin tekivät muutkin, että Jerillä olisi huono nenä. Yksinäisiä lintuja se saattoi silloin tällöin sivuuttaa melko edullisissakin olosuhteissa ja toisaalta se taas oli herkkä valheseisonnalle, jonka se itse tosin usein jätti. Kun se toisaalta taas osoitti jopa hyvinkin hyvää vainua, koetin panna merkille, olisiko se jonkun „määrätyn sään hais-taja”. Viime syksynä päädyin viimein siihen käsitykseen, että sen innokas juoksu on tähän „nenä-ilmiöön” syynä. Innossaan se ei ennätä ottaa kyllin perusteellisesti hajuja ja siten se silloin tällöin sivuuttaa lintuja. „Vahingosta viisastuneena” se sitten jälkihajunkin sieraimiin tullessa saattaa varovaisuudesta ottaa valheseisonnan. Vauhdin vanhemmiten hiljennyttyä on tämä heikkous selvästi parantunut.

Jeri oli nuoruudessaan kaikkea muuta kuin „luontainen seisoja”. Opettaessani sitä pellolla se paineli haukkuen lintujen perään. Käytin silloin ruotsalaisen Folke Andrén, Sifsjö-Friggan isännän ja Lillsvan-kasvattajan neuvomaa tapaa: vihelsin pitkään lintujen lähtiessä lentoon ja koiran syöksyynsä. Saatua vihdoin koiran kiinni, vein sen makaamaan sille kohtaa, jossa sen olisi pitänyt painua maahan, ja vihelsin jälleen pitkään sen korvan juuressa. Viikolla kaupungissa harjoitin erityisesti tätä pillistä maahanmenoa. Kun koira lähti painu-maan jonkun toisen koiran perään, sain tilaisuuden vastaavanlaisessa tilanteessa viheltää sitä maahan. Pyhäisin käytiin taas hyökkäämässä pellolla. Viimein päästiin useamman viikon harjoituksen jälkeen siihen, että koira heittäytyi itsestään maahan kun linnut lähtivät lentoon. Tästä ei ollut kuin kukonaskel siihen, ettei se heittäytynytkään maahan, vaan pysähtyi ennen lintujen lähtöä ja jäi seisomaan. Sittenmin on seisonta ollut varma. Otaksun, että johtuen siitä, ettei Jeriä täten ole millään tavoin kohdeltu väkivallalla seisontaa koulutettaessa, sen eteneminen on aina ollut silmäänpistävän nopeata. Aikaisemmin oli pyssymiehen jopa pantava reippaasti juoksuksi koiran saatua etenemiskäskyn. Perään syöksymiseen se ei tee itseään syypääksi. Jos se sattuu ilman seisontaa karkoittamaan lintuja, mistä edellä oli puhetta, jää se syylli-syytensä tuntien seisomaan paikalleen.

Ensi kertaa lintua tuodessaan piti Jeri edessäni istuessaan sitä hampaissaan kuin ruuvipenkissä ja kaikki muut keinot turhaan koetetuani minun vihdoin oli pakko sytyttää tupakka ja puhaltaa aika satsi savua sieraimiin, ennenkuin leuat heltisivät. Sittenmin on nouto muodostunut kokolailla hyväksi. Kieltämättä on koiralla kuitenkin taipu-musta pureskeluun ja vastenmielisyyttä luovuttamiseen, mikä „hauk-kumisistani” huolimatta vanhemmiten on pahentunut. Haavoitetun linnun Jeri on mestari noutamaan, mikä erityisesti metsässä on tuot-

tanut kauniita suorituksia. Kokeissa se tekee laahausjälkityön ilmainua käyttäen, ja katseellaan ja ilmasta vainuten se pyrkii kadonneen, haavoittuneen linnunkin ottamaan esiin. Veteen se syöksyy noutamaan niin, että vaahto käy, ja lietteisilläkin vesillä se sorsajahdissa räpiköi himokkaasti ja uupumatta tuoden sekä omat että vanhat vieraitten sorsat.

Kissaan se ei — koulutuksen tuloksena — käy taloissa eikä piholla kiinni, mutta seisoo niille pelloilla ja metsässä. Lampuriksi sillä oli taipumusta, mutta siitä sen vieroitin kovalla kädellä. Varsinaisia petoeläimiä tai siihen verrattavaa riistaa en sillä toistaiseksi ole metsästännyt, mutta nyt, kun koira on niin vanha ja vakiintunut, että riskeeratakin hyvin voi, on tarkoitukseni ruveta kokeilemaan sen käyttömahdollisuuksia ainakin hirvijahdissa. Tässä yhteydessä voin mainita, että syksyllä 1952 sain siltä ammutuksi kaksi metsähanhea niin, että usutin sen ajamaan parven pelloilta ilmaan, jolloin linnut koiraan „härnätesään” matalalla lentäen ylittivät suojapaikkani. Toisen hanhen putoamista en kyennyt näkemään, mutta koira toi sen hetimiten elkein, jotka 100 %:sesti olisivat olleet filmaamisen arvoisia.

Derby 1948 loppui siihen, että Jeri haukkui teeriä puihin. Erikoiskokeissa syksyllä 1949 se sai tohtori Levannon tuomitsemana 1 al:n (143 pist.) ja 2 vl:n (176 pist.). Syksyllä 1950 olin sen kanssa Vaasassa kokeissa, jolloin ripulia potien jäi palkinnotta (133 pist.) ja Kärkölässä, jossa se maisteri Mikkosen tuomitsemana sai 3 vl:n (168 pist.). Syksyllä 1951 Porissa mekanikko Anttila tuomitsi Jerille 1 vl:n (186 pist.) ja syksyllä 1952 tuomitsivat niinikään 1 vl:n luutnantti Ketola Munakassa (189 pist.) ja majuri Renvall Jämijärvellä (188 pist.)

Jerin kanssa on otettu pentue kuudesta eri nartusta, joista kuitenkin yksikään ei ole näyttelyssä kohonnut huomattavan korkealle. Yksi nartuista on voittajaluokan koira kokeissa. Tämän käytettävissä olevan materiaalin perusteella on varsin vaikeata mennä sanomaan, mikä on Jerin siitosarvo. Näyttelyissä ovat pennut menestyneet epätasaisesti. Vain yhden hyvästä nartusta olevan Jerin jälkeläisen olen tavannut, joka on näyttelytähden luokkaa, mutta tietoni keväältä 1953 ovat tätä kirjoittaessani perin puutteelliset. Jälkeläisten joukossa on kolme lyhytkarvaista yksilöä kahdesta eri nartusta, mutta epätietoista on, tuleeko tuo lyhytkarvaisuus nartuista vaiko Jeristä — ainakin toinen narttu on eräässä toisessakin pentueessa jättänyt lyhytkarvaista jälkeä. Kokeissa ei Jerin jälkeläisiä ole esitetty eikä tiedossani ole, että mitään niistä olisi muutenkaan käytetty varsinaisena käyttökoirana. Mainitulla näyttelytähdellä tiedän olevan loistavat lahjat ja olisi siitä varmasti siinä tapauksessa, että se olisi ajoissa koulutettu, kehitynyt korkealle noussut metsästyskoira.

Miten minusta tuli saksanseisojien harrastaja.

*Tavallisen miehen
mietteitä tuhattaiturista.*

*Nouto on saksanseisojan bra-
vuurinumero. Donna Zita ja
Koivuluodon kirjava lintu.
Valok. A. Jokinen.*

Huhtikuun 26. päivänä 1950 syntyi kauppias Mauno Jaukkuri-vainajan karkeakarvaiselle saksanseisojanartulle Ryssbergets Dolly Zitalle pentue, jonka isä oli kuuluisan Trymin poika. Samoihin aikoihin minulta kuoli irlanninsetterin pentu 4 kuukauden ikäisenä pentutautiin. Tämän setterinpenikan kasvattaja isänn. A. H. Lahti Tornioista oli se primus motor, joka sysäsi minut kanakoirametsästäjien ahtaaseen, vaikeapääsyiseen, hikiseen ja myös jonkin verran jaloön karsinaan. Hänen Lylynä kanssa minä kävin joitakin kertoja tervehtimässä teeriä ja riekkoja. Punaisella setterinartulla oli sangen kiinteä seisonta, erinomainen vainu ja mainio linnun paikallistamiskyky. Sitävastoin se vielä ainakin tuossa vaiheessa meni käsistä ammuttaessa seisonnalta nousevaa lintua, eikä se myöskään noutanut.

Olin kovasti pohtinut, minkä rotuisen kanakoiran hankkisin itseleni. Pointteri ei sovellu tänne pohjoiseen, missä koiralla voi metsästää ainoastaan metsässä; sitäpaitsi se on kylmänarka eikä mene veteen muuten kuin sillä tyylillä, jota nähdään esitettävän eräässä viime vuosisadan loppupuolella ilmestyneessä „Tidskrift för Jägare och Fiskare” numerossa: mies on heittämässä koiraansa veteen karjaisten „apport, din fan”... Tietenkin on pointtereita, joilla erinomaisen hyvin voi metsästää sekä metsässä että kentällä, ja jotka menevät veteenkin. Mutta en uskonut, että sellaisen yksilön löytämisen onni seuraisi minua,

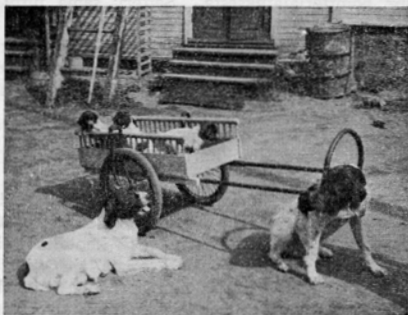
ja niin luovuin pointteriajatuksesta. Setteri: sama juttu, vaikkakin pitkä karvapeite ehkä poistaa kylmänarkuutta.

Vähällä olin luiskahtaa irlanninsetterimieheksi, ja vaikka saamani Lylyn pentu kuolikin, olisin ehkä sittenkin hankkinut uuden irlantilaisen, ellei Dolly Zita olisi sopivasti pyöräyttänyt 11 kappaletta pieniä iloisia karvanaamoja. Tiesin saksanseisojasta m.m. sen, että se on hidas ja rauhallinen, ja että nouto on sen spesialiteetti. Melkein kuin sormi suussa kävelin eräänä iltana Jaukkuriin. Pentue oli silloin parin kuu-kauden ikäinen.

Mauno heti näyttämään, mitä Dolly Zita osaa. Emä oli tullut Ruot-sista, jossa se mm. oli ollut parin metsästäjän (riistanhoitajan) luona. Sillä oli kuulemma paljon metsästetty sekä kentällä että metsässä. Mauno näyttää „fot” (takana, sivulla), „plats” ja „plats på plats”, „sitt”, „ge skall” ja niin pois päin ja niin pois päin. Sitten hän myhäi-levän näköisenä vie hattunsa pihan toiseen päähän, vilkaisee minuun palatessaan ja karjaisee „apport”. Hattu tuli että mäsähti. Puhdistaes-saan sitä kuolasta ja korsista Mauno kysyy, että „jokos uskot?” Minä en sanonut mitään, mutta menin kotiin hyvin mielteliäänä.

Sitten salaperäinen Johdattaja tutustutti minut dipl.ins. Ragnar Branderiin. Ei liene tämän taivaan kannen alla niin sitkeää, taitavaa, innostunutta ja kaikkietietävää metsästäjää kuin hän. Hänellä oli ajo-koira, kuten minullakin, ja karkeakarvainen saksanseisoja Rudis Marko. Minusta viimeksimainittu esitti tottelevaisuudessa jotakin kertakaik-kiaan uskomatonta... jotakin sellaista, josta en ollut osannut unek-siakaan. Dolly Zitan ja Lylyn sekä perheemme nuorena kuolleen Raijan (schäferinarttu) tottelevaisuudesta ei samana päivänä kannattanut puhuakaan. Näin myöskin Markon noutavan variksia sekä esittävän „verloren apportia” — jotakin, joka sai ihoni kananlihalle ihailusta. „Man ska’ ha en pointer eller en vorsteh”, Brander sanoi. „Pointer för fält och vorsteh för skogsjakt och änder”. Hänen lausuntonsa avasi minulle mielenkiintoisia perspektiivejä. Ensiksikin, että eri rotujen aiheuttama kiista näyttää olevan kova. Toiseksi, että saksanseisojien saama suosio oli suuri maassamme. Svensk Jakt, jota olin joinakin vuosina tilannut, oli jo aikaisemmin saanut minut kuvillaan ja kirjoi-tuksillaan ihmettelemään, onko saksanseisoja tosiaankin noin kauhean suosittu koira pohjoismaissa.

En halua tässä yhteydessä lainkaan kajota herkuttelijoiden tyyli-vaatimuksiin. Olen metsämies, haluan koiran, joka on mahdollisimman monipuolinen, joka kestää kylmää ja kosteutta, joka noutaa kaikissa olosuhteissa mitä tahansa, joka on uskollinen ja hyvä toveri, kun jaetaan petipaikkoja kämpissä ja ladoissa. Ja ennen kaikkea: koiran, jota EI TARVITSE YHTENÄÄN OLLA KOMENTAMASSA JA VAL-

Näiden joukosta valikoin yhden.
Valok. O. Norio.

VOMASSA; joka siis antaa minulle tilaisuuden nauttia luonnosta, katsella katseltavat ja ajatella ajateltavat. Päivä on ehdottomasti pilalla, jos jokaisen hakuluovin päästä joutuu pillillä palauttamaan koiransa. Metsästys ei saa mennä juoksuharjoitusten pidoksi. Jos pelkästä juok-susta ja tyylistä ja sen semmoisesta on kysymys, silloin on paras hankkia joku isompi elukka, esimerkiksi hevonen.

Kun olin tarpeekseni seurailut Markoa, keskustellut aikani Brand-
derin kanssa ja tuuminut omat tuumittavani, kävelin eräänä iltana Jaukkuriin. „Joko nyt tehdään kaupat?” Mauno sanoi ja tarjosi toivo-
rikaana minulle grogin.

Teimme kaupat.

Kodissani olevan penikkataudin tartunnanvaaran vuoksi vein pienen Donna Zitan mukanani vasta, kun se oli 3,5 kk:n ikäinen. Kuu-
kauden päivät kävin pentua joka ilta katsomassa ja vähän jo opetta-
massakin. Olin hankkinut pillin — saman, mikä vieläkin on yhtä tärkeä
mukaanotettava kuin pyssy — ja huvittavaa oli nähdä, miten koko
pentue, niitä oli muistaakseni 4 kappaletta jäljellä, tulla rapisteli por-
taita alas kilvan luokseni, kun saapuessani vihelsin portin luona.
Minulla oli aina mukanani makkaraa, ja sen penikat sangen hyvin
tiesivät — tai haistoivat. Piloillani pakotin koko katraan syömään
makkaraani makuuasennossa, eikä kestänyt kauan, ennenkuin kaikki
menivät maahan komennosta. Viedessäni Donna Zitan eräänä iltana
mukanani, — se muuten seurasi jo minua vapaaehtoisesti — se oli

*Parta-Killa on löytänyt kesyn riekon.
Etsikää. niin löydätte linnunkin
kuvasta. Valok. A. Jokinen.*

oppinut maahanmenon kaikilla kolmella tavalla, istui ja haukkui käskystä.

Niin alkoi yhteinen taipaleemme.

Elokuun lopulla pennun ollessa 4,5 kk:n ikäinen otin sen mukaani eräälle marjastusretkelle. Koko perhe kuukki mustikkametsässä, Donna siellä missä muutkin, parta sinisenä mustikoista. Perheen ryhtyessä keittämään kahvia rannalle rakentamamme nuotion ääressä otin kameran, kutsuin pennun mukaani ja lähdin kuljeskelemaan rantalepikon laitaa, koska tiesin, että linnut näin päivällä hakeutuivat juomaan ja kylpypaikoilleen. Donna haki ahkerasti edessäni... mitähän lie hakenut, linnuistahan se ei vielä tiennyt mitään... ja viheltäessäni kokeeksi pilliin, se tuli heti. Siellä on, Koivuluodossa, vanha muistorikas lahdelma, jota en liene koskaan sivuuttanut siivelenousua kuulematta. Saavuimme vähitellen tämän lahdelman tuntumiin. Oikealta paistoi aurinko kuumana kuin sula rauta, vasemmalla oli rannaton Perämeri kivikkoriuttoineen ja edessä valossa välähtelevä lepikko ja lehmien lyhyeksi syömä nurmimatto...

Silloin Donna Zita, 4,5 kk:n ipana, seiso. Tunsin ihon nousevan kananlihalle... onko mokomaa nähty, penikka seisoo kuin vanha koira, etujalka koholla, liikkumattomana, pää tähdättynä viistoon alas jotakin närettä kohti. Se on näky, joka lyö minut kuin nuijittuna paikalleni... Kuulen valtimoni lyönnit, sääski nenänpäässäni on syönyt itsensä kiiltävänpunaiseksi, se irroittaa hitaasti kärsänsä ja lentää tiehensä...

Sitten muistan, että minullahan on kamera olallani. Nopeasti toimien saan otetuksi seisonnasta kuvan, mutta valitettavasti filmiin oli päässyt valoa, joten kuvasta ei tullut hyvää. Siinä kuitenkin pennun asento näkyv. ja vain kuvan alapuoli on valottunut.

Näreen suojassa piileskellyt teerikana oli saanut tarpeeksensa salaperäisistä puuhailuistamme ja lentää pauhasi pois. Donna Zita liikahti, mutta jäi käskyttä paikalleen. Muistan aina koiran hermoreaktion seisonnan lauettua. Se istuutui, katsahti minuun ja nuoli huuliaan. Ynnä pieni, melkein kuin nolo hännänpäräys tannerta vasten.

Kiersimme sitten metsän kautta takaisin kahvitulille. Sillä lenkillä saimme vielä kaksi hyvää seisontaa. Olimme kaksi hyvin iloista oliota palatessamme perheemme luokse. Miten pienistä aiheista ihminen saattaakaan tulla onnelliseksi... ajatella nyt, jonkin koiranpenikan toiminnasta ja edistymisestä.

Mutta onneni kohosi huippuunsa pari, kolme päivää myöhemmin, syyskuun ensimmäisenä, jolloin kaksipiippuinen kainalossa menin katsomaan Sellön riekkoja. Ajoimme linja-autossa päämääräämme, erään maantiestä lähtevän polun suulle. Pienen kuriharjoituksen jälkeen sukeltauduimme metsän varjostoon. Pentu oli iloinen ja riehakas, paineli hännäntypykkä ja selkä kaarella pitkin rinnettä, seisoi hetkisen isolle perhoselle, kunnes katosi näkyvistäni eräässä suonotkelmassa, jossa joukko hämähäkinseittejä kiilui aamuauringossa puitten välissä.

Kun näin Donnan seuraavan kerran, se seisoi. Vakavana, jännittyneenä, takajalka koholla. Siellä aaltoili korkeata heinää, ja ylitse kulki vanha sähkölinja. Pääsin koiran taakse, odotimme hetkisen jyskyttävin valtimoin... sitten komensin etenemään ja pukkasin koiraa polvellani. Donna otti pari, kolme korkeata hyppyä heinän seassa, riekkopoikue pärähti lentoon, ammuin, ja yksi kierähti liikkumattomana rätinän maahan.

Näin alkoi yhteinen erätaipaleemme, jota jatkuu vieläkin. Paljon on sen taipaleen varteen jäänyt hikeä ja manauksia, mutta sitä laatua kuitenkin vähän verrattuna iloon ja onneen. Monasti on koira ollut viisaampi kuin minä. Monasti on sen uskollisuus ollut suurempi kuin minun. Ja aina se on leppynyt nopeammin kuin minä. Epäoikeudenmukaisenkin kohtelun jälkeen. Uskon vuorenvarmasti, että saavutamamme tulokset ovat ainoastaan koiran ansiota... Donna ehkä on se ainoa koira, joka yleensä olisi pystynyt tekemään minusta kana-koirametsästäjän.

Ensimmäisen metsästyssyöksyn jälkeisenä talvena opetin Donnan noutamaan n.s. pakkomenetelmän mukaan. Pukista siirryin harakoihin ja variksiin, ja opetuksessa seurasin sitä linjaa, että paukkunouto oli sallittu HAUN aikana, mutta ei silloin, kun koira oli miehen luona tai

seisoi. Näin rupesi haavoittunutta riistaa kertymään reppuuni. Voisin kirjoittaa kirjan kaikista niistä tapauksista, jolloin selvän ohilaukauksen jälkeen olen saanut vastaanottaa linnun koiran leuoista. Veteenmenohalu näyttää olevan pieni, mutta sorsan ollessa kysymyksessä koira menee vaikka jääritteeseen järveen. Talvikylmää se kestää ihmeteltävästi; muistelen huuhkaja-aamuja ladoissa 20 asteen pakasessa...

Nyt, 3-vuotiaana, Donna Zita tietää käskyttänikin, mitä tahdon. Jos päästän sen vapaaksi pihalle kanojen joukkoon, minun ei tarvitse kieltää sitä hätyyttämästä niitä. Jos kuovi tulee poikastensa luota nyhtämään koiralta selkäkarvoja minun ei tarvitse sanoa mitään, ja Donna tulee etsimään suojaa luotani. Naapurin kissa saa rauhassa kävellä omalla pihallaan, ja vaikka välillä ei ole aitaa, Donna vain seuraillee sen puuhia meidän puoleltamme pihaa. Portailla ja piholla olevat mirrit saavat niinikään olla rauhassa, mutta auta armias, jos kissa löytyy metsästä. En ole koskaan nähnyt yhdelläkään koiralla Donnan tyylistä armotonta päälleikäymisvimmaa, kun kulkumirristä on otettava nirri pois. Monasti ystäväni naamataulu on ollut niin rikki-revitty, että olen peljännyt pahinta. —

Annettakoon minulle anteeksi, että suurin piirtein vain olen ker-tonut omasta koirastani, vaikka tarkoitukseni oli kertoa kaikista niistä tuntemistani saksanseisojista, joiden kehitystä olen saanut seurata. Mutta koska näiden koirien kehitys on ollut samanlainen kuin omani, olisi niistä kirjoittaminen jo kerrotun toistamista.

Vähäpätöisen kokemuksen pohjalta haluaisin tässä yhteydessä sanoa sanottavani saksanseisojien nykyisestä koetoinnista. Koetointia tietysti sellaisenaan on a ja o, ja kohotan hattua Saksanseisoja-Kerholle, jonka jäsenyydestä olen ylpeä, koska ilmeisesti on kerhon ansiota, että meikäläisten saksanseisojien pentuja kysellään jopa Ruot-sista saakka. (Tänä kesänä allekirjoittaneelta on tiedusteltu kahta pentua, joista toisen toimitin). Mutta onko ihan oikein, että saksan-seisoja yleensä kokeillaan vain avoimilla kentillä ja meidän maas-samme niinkin harvinaisella riistalla kuin peltopyyllä? Maamme on metsien maa, metsästys tapahtuu täällä 99 tapauksessa 100:sta met-sässä. Tarvitsemme rauhallista, kestävää ja älykästä koiraa, sellaista koiraa, joka tiedoittaa ja noutaa. Jos saksanseisoja jatkuvasti polvesta polveen kokeillaan avoimilla lakeuksilla sellaisten tuomarien arvos-telemina, jotka pitävät pointterien ja setterien tyyliä, rohkeutta ja juoksupataa esikuvinaan — silloin meillä ei lopulta olekaan saksan-seisojaa, tuota erinomaista metsäkoiraa, jonka ilmiömäinen, niin, „saksanseisojamainen” linnunottotyyli antaa reppuumme arinta lintu-riistaamme, teeriä, vielä marraskuun lumikelilläkin. Saksanseisojien

koetoiminta metsään, riekkojen, teerien, metsojen ja metsäpyyten pariin! Viimemainittu saa varmaan monen kohottamaan kulmakarvoaan, mutta ei ole syytä, metsälintuspesialistiksi kehittynyt saksanseisoja käsittelee metsäpyykin niin, että sen saa reppuun. Entä hirvikoe? Minusta näyttää, että saksanseisojasta saisi vähällä vaivalla hirvenhaukkujan, ainakin omat kokemukseni (ev.luutn. Koppisen kai myös?) puhuvat sen puolesta.

Koetoiminta enemmän käytännöllistä metsästystä muistuttavaksi — ei ainoastaan Pohjanmaan, vaan koko Suomen olosuhteita silmälläpitäen! Älkää tehkö tuhattaiturista yhden riistan koiraa, älkää tehkö siitä pointteria. (Tuhattaituruudesta puheen ollen: oletteko huomanneet, miten innokkaasti saksanseisoja pyydystää rottia? Rotanpyydyttäjäksi erikoistunutta koiraa voidaan menestyksellisesti käyttää myös karpän kaivamiseen esille juurakan tai kannon alta.) Saksanseisoja on erinomainen metsäkoira, synnynnäinen tiedoittaja *metsässä*, mainio noutaja ja suurenmoinen kotikoira. Väärällä käsittelyllä siitä voi tulla vihainen — hämmästyttävän monet seurakoiran lohduttoman kohtalon saaneet saksanseisojat ovat vihaisia.

Tästä syystä kehoittaisin tarkoin harkitsemaan, kannattaako saksanseisoojaa ottaa sylikoiraksi. Se, joka on nähnyt, mikä valtava ja kaikkivoittava metsästysinto vorsteherillä on, se ymmärtää, miksi toimettomuuteen tuomitusta koirasta tulee abnormi housunpurija.

S A T U T T E K O T I E T Ä M Ä Ä N ,

että SKK:n rotukirjan I osaan merkittiin vv. 1889—93 6 lyhytkarvaista, 1 pitkäkarvainen ja 1 karkeakarvainen „saksalainen kanakoira”.

S A T U T T E K O T I E T Ä M Ä Ä N ,

että Suomen Kennelklubin ensimmäisessä koiranäyttelyssä Helsingissä 23.—25. 5. 1891 palkittiin

- lk.n. LOLA SKK 114 I, om. vapaaherra O. Wrede, Kymi, Moisio, 2. palkinnolla,
- lk.n. CORA SKK 112 I, om. vapaaherra O. Wrede, Kymi, Moisio, 3. palkinnolla sekä
- kk.u. MUFFI SKK 116 I, om. eläinlääk. A. Bärlund, Helsinki, 1. palkinnolla.

Saksanseisoja yleiskoirana.

*Kirjoittaja saksanseisojallaan tuntureita
valtaamassa. Valok. R. Aumo.*

Metsästyskauden ensimmäinen kaksoislaukaus oli juuri kajahtanut ja kahden heinäisorsan hätäinen lentoonnousu korkean kaislikon takaa päättyi läiskähdykseen ja hiljaisuuteen. Olipa hyvä onni näin alkajaisiksi!

„Päästä koira irti!” huusin pojalle, joka piteli ketjuissa saksanseisoojaa taempana metsässä. Nyt se saisi näyttää, onko noutamisope-
tuksesta ollut tosi hyötyä. Sieltä se tulikin tuulispäänä, törmäillen sinne tänne sorsan- ja ruudinhajun hämäänyttämänä, olihan ensimmäinen kerta kysymyksessä silläkin. „Nouda!” Koira vain jatkaa rajua laukkaansa rapakossa ja rannan suopurseikossa. „Tänne! — Seuraa!” Kahlaa veteen muutaman askeleen. Koira seuraa vierellä, joskin melko lailla vielä päästään pyörällä. „Nouda!” — Jo lähtee viitattuun suuntaan, saa ilmeisesti hajua ruohikosta, koska vauhti kiihtyy ja laukka muuttuu uinniksi. Ruohojen latvoista näkyy, missä koira menee, mutkia näkyy tekevän, jo lähenee ensimmäistä, ja kaulasta kiinni! „Tuo se sen”, riemuitsen pojalle, ja kyllä sitä tuotiinkin, ensimmäistä sorsaa koiran yksivuotisella elämäntaipaleella. Antaminen kävi vielä mallikelpoisesti, mutta sitten unohtuivat käyttäytymistavat. Saalis piti saada takaisin suuhun ja siinä käytettiin sekä suurta ääntä että korkeita hyppyjä. Kaikki komentaminen oli turhaa vielä pitkän aikaa senkin jälkeen, kun sorsa jo oli reppuun kätkeyty. Tässä olisi yhtä paljon kiittämisen kuin torumisenkin aihetta, joten en tehnyt kumpaakaan, vaan sensijaan komsin uudestaan noutoon.

Taas piti kävellä ensin veteen, ennenkuin koira lakkasi hyppimästä reppua vasten ja lähti uimaan. Toinen sorsa kellui kaukana avovedellä ja kesti kauan, ennenkuin koira sen sieltä keksi. Päätin nyt pitää varani, jottei äskeinen jälkinäytös uudistuisi. Koira toi taas saaliinsa valtavalla vauhdilla, mutta pudotti sen jalkoihini ja syöksyi salamana takaisin järveen! Uusi yllätys ja pelisääntöjen karkea rikkomus! Myöhäistä minun oli enää puuttua asiaan, se meni vesi roiskuen mitään kuulematta ja näkemättä. Kaipa se luuli sieltä vielä uusia sorsia löytävänsä.

Sellainen oli tämän koiran ensimmäinen puolitutintinen pyssyn ja repun parissa.

Kymmenkunta päivää oli kulunut, sorsasaalis kohonnut lähelle pariakymmentä kolmen retken yhteistuloksena ja nyt piti yrittää kuivan maan lintujen metsästystä. Matkan varrella oli hyvä haukivesi, josta oli tarkoitus saada eväät sekä miehelle että koiralle. Haulikko toisessa kädessä, heittovapa toisessa ja koira kantapäillä mentiin pitkin jokivartta. Nousipa metso siivilleen hyväisen matkan päästä, ja vähän epäröiden lähti laukaukseni, jolla ei näyttänyt vaikutusta olevan. Varmuuden vuoksi komensin koiran hakuun linnun lentosuuntaan. Se paineli sinne suoraan ja joutui heti näkymättömiin tiheässä metsässä. Juosten yritin pitää tuntumaa, mutta turhaan. Koira oli kadonnut eikä tullut vihellykselläkään. Siispä oli ryhdyttävä etsimään. Jatkoin matkaa yhä kauemmaksi ja viimein näin koiran liikkumattomana seisovan kuollut metso muutaman metrin päässä edessään. Kelpasipa sitä katsoa!

Jälleen oli kulunut pari kuukautta ja metsälintujahti oli vaihtunut hirvijahdiksi. Seisoja oli mukana siltä varalta, että hirvi haavoittuisi ja sen etsintä kävisi vaikeaksi. Hirviin ei oltu saatu kosketusta, mutta eräs maastonkohta päätettiin vielä tutkia ja osa seurueesta kävi passiin, minä niiden mukana. Seisoin kalliolla koira vieressäni ja suolla edessäni ravaakin pian suuri hirvihärkä. Matka oli sopiva, mutta ampumalinja oli hyvin vesaikkoista ja hirven kulkusuunta kävi suoraan naapuriani kohti, jonka passipaikka oli näkyvissäni. Päätin olla ampu-matta ja nenäliinamerkillä koetin kiinnittää toverini huomion saapuvaan hirveen. Yhtäkkiä huomasin koiran olevan laukkaamassa kohti hirvettä, se lienee luullut innokkaan viittoiluni tarkoittavan lupaa lähteä eteenpäin. En voinut tehdä mitään, hirvi oli jo melkein näkymättömissä tiheässä saarekkeessa toverini passipaikan edessä ja toivoin sen ryntäävän koiran ajamana toverini ammuttavaksi. Kiivas haukku raukku kohta saarekkeessa ja tuntuu nopeasti painuvan pois päin. Laukausta ei kuulu, ja haukku etääntyy etääntymistään ainakin kilometrin päähän ennenkuin taukosi. Lähtiessäni sitä seuraamaan, koira palasi ajojälkiä takaisin. Ilta oli pimenemässä, joten jahti oli lopetettava,

mutta hirven menetyks ei harmittanut. Olihan koira jälleen yllättänyt isäntänsä odottamattomalla tavalla.

Seuraavana sunnuntaina koira oli kolmipäisen hirviparheen verkkosilla jäljillä, mutta tällä kertaa ketjussa isäntänsä pitelemänä. Seuraaminen kävi vaivattomasti ja silloin tällöin isännänkin silmiin sattulselviä merkkejä hirvien kavioiden polkaisuista. Ajo kävi kohti erästä miehittyä passipaikkaa ja pian sieltä kuuluvat laukaukset julistivat jahdin päättäneeksi. Perillä oli nuori seisoja tukehtua nuorehkon hirvihärän karvoihin näykyessään saalista hampaillaan.

Talvi kului ja kevät toi tullessaan Lapin erämaihin hiihtäjän, jota koira seurasi vetäen täyteen lastattua ahkiota perässään. Hyvä oli hiihtäjän hiihdellä hyvällä kelillä ja ilman kantamuksia, eikä valittanut koirakaan kohtaloaan. Ensimmäisen päivän nelipeninkulmainen taival katkesi 5 tunnissa ja niinpä olivatkin ihmisasunnot selän takana ja korpi edessä. „Mikä se tuo on?“, kysyivät jätkät matkan varrella kämpässä katsellessaan kirjavaa lorppakorvaista töpöhäntää, mikä valjaat selässä työntyi isäntänsä kantapäillä sisään ja kiersi miesmieheltä tuvan jokaista nuuhkaisemassa käyden. Viikkoa myöhemmin palattiin samaa tietä takaisin ja poikettiin jälleen samassa kämpässä. Nyt jo tiedettiin, että tuo ruma otus on koira, joka on tapellut ahmojen kanssa. Selkosten kulkijat olivat jo ehtineet sellaista kertoa. „Voisiko tuolta saada pentuja?“, kyseltiin samalla kun tarkasteltiin ahmanahkoja, jotka välttämättä piti päästää kääreistään ja levitellä kämpän lattialle.

Tässä on kerrottu joukko sattumuksia erään saksanseisojan ensimmäiseltä metsästyskaudelta.¹⁾ Myöhemmin on riistaluetteloon tullut vielä lisää nimikkeitä. Kun tähän lisätään saksanseisojan omaamat hyvät taipumukset vartio- ja palveluskoiran tehtäviin, on todettava, että kyseessä on mitä monipuolisin yleiskoira, joka sopii lähes kaikkiin niihin tarkoituksiin, mihin erirotuisia koiria yleensä käytetään. Sen riistavietti, palvelemisen halu, sisukkuus, pelottomuus, voima, nopeus ja kestävyys sekä kaikkien aistien tarkkuus luovat vankan perustan ja mahdollisuudet sellaisen erä- ja kotikoiran kasvattamiselle, jonka lopullisen kuntoisuuden huippua tuskin osaamme aavistaakaan.

¹⁾ Kun tässä kirjoituksessa mainitulla koiralla on sen ensimmäisenä metsästyskautena kyetty läpiviemään ohjelma, joka laajuudeltaan on erittäin harvinainen, on syytä muutamalla rivillä asiaan puuttua. Eräs niistä tekijöistä, jotka pahimmin vaikuttavat koirien pilallemenoon, on metsästyksen aloittaminen sorsajahdilla. Tavallisesti käy niin, ettei koirasta senjälkeen enää ole seisojaksi, vaan se kehittyy auttamattomaksi hyökkääjäksi. Vasta kun työskentely maalla on ehdottoman varmaa ja koiralta on siellä runsaasti ammuttu ja annettu sen noutaa, vasta sitten voidaan sorsajahti aloittaa. Vain harvinaisen

lahjakas ja tottelevainen koira voi kokeneen ja erittäin taitavan kouluttajan käsissä saavuttaa sen, mistä tässä kirjoituksessa on puhuttu.

Tässä yhteydessä suosittelemme seuraavaa harjoitus- ja metsästysohjelmaa, joka suurin piirtein on samanlaisena esitetty myöskin kirjassa „Saksan seisojan koulutus — Saksanseisoja-Kerhon julkaisu N:o 1”:

Ennen metsästyskautta:

1. Ehdoton tottelevaisuuskoulutus, joka käsittää istumisen, maahanmenon (käskyllä, vihellys- ja käsimerkillä), seuraamisen, luoksetulon (käskyllä ja vihellysmerkillä), paikoilleen jäämisen, harjoituskapulan (myös kätketyn) noudon sekä kuivalla maalla että vedestä sekä juoksemisen osoitettuun suuntaan ja suunnanmuutoksen lyhyellä vihellyksellä.
2. Totuttaminen laukaukseen.

1. metsästyskausi:

1. Hakukuvio. Niin täydellinen opetus kuin mahdollista.
2. Seisonta ja lintutyö (harjoitetaan avoimessa maastossa, pellolla tai suolla) niin, että koiran seisonta on kiinteä ja että se pysyy rauhallisesti paikallaan kaikenlaatuisen riistan lähtiessä pakoon ja laukauksen kajahtaessa. Jos tämä on saavutettu, voidaan muutaman linnun ampumisen jälkeen koiran antaa maalla noutaa. Suositellaan mahdollisimman lukuisia seisontoja ennen ampumista.
3. Työskentely vedessä sen verran, että koira noutaa sille sinne takaa heitettyjä kuolleita lintuja. Jos on todettu, että koira pysyy aivan varmasti paikallaan, voidaan heittohetkellä koiran takana ampua.
4. Paikallaan pysyminen ja vartioiminen ammuttaessa koiran näköpiirissä ja näköpiirin ulkopuolella.
5. Haavoitetun riistan jälkien seuraamista sen verran, että koira seuraakin näihin tai jäniksen laahausjälkeä. Senkin voi jättää pois, jos on merkkejä siitä, että koirasta saattaa tulla jälkien „puurtaja”.

2. metsästyskausi:

1. Ennen opittu perusteellisesti kerrattava.
2. Seisonta, lintutyö ja nouto. Täydellinen opetus.
3. Metsälintutyöskentely. Täydellinen opetus.
4. Työskentely vedessä. Nouto vain käskystä. Täydellinen opetus.
5. Haavoittuneen riistan jälkien seuraaminen ja nouto. Täydellinen opetus.
6. Vetokoiratyö (suurriistan jälkien seuraaminen) alustavasti. Mikäli koiralla on taipumuksia, täydellinen opetus.

3. metsästyskausi:

1. Ennen opittu perusteellisesti kerrattava.
2. Vetokoiratyö. Täydellinen opetus.
3. Noudon salliminen oma-alotteisesti (sorsajahdissa ja metsässä), jos koira — ilman, että se on seissyt — kuulee laukauksen. Suositellaan varovaisuutta.
4. Petoeläintyö. Petoeläinten oma-alotteisen kiinniottamisen salliminen. Suositellaan varovaisuutta.
- (5. Jäniksen ajon salliminen käskystä ”AJA”, mutta sen lopettaminen maahanmenokäskyllä tai merkillä. Ei suositella tähänastisten kokemusten pohjalta.)

Toim. huom.

Silmäys aukeille¹⁾.

Sinisenkuulas kesäpäivä herää kasteiseen aamuunsa. Kaikkialla vallitsee vihreä vehmaus. Silmä lepää laajalla lakiolla: peltoja, niittyjä, viljelyksiä. Ikäänkuin rajoittajiksi on sinne tänne sijoitettu metsiköitä, joskus laajempiakin alueita muodostaen, sekä tiheitä pensasturikoita. Ladot kyyhöttävät harmaina ja matalina rajattomana kaartuvan siniholvin alla, aivankuin maanpinnasta suojaa etsien, ja risteilevät aita-ajonot yhdessä sarkaojien kanssa jakavat koko laajuuden pikkukarsinoin. Auringon kultainen kehrä ei ole ehtinyt pitkään lepoon, vaan ensimmäiset säteet heijastuvat kultapurppuraisina yli lakeuden ja herättävät mukaansa hetkeksi vaienneen luonnonkin. Jo kuuluu kiu-run aamukonsertti, viimeisiä taas tälle suvelle. Jo on keltasirkku pensaston laidassa hyvää huomentaan toivottomassa. Veris lentää kah-nustaa aukeiden yllä, ahneelle pesueelleen aamiaista hakemassa. Ja kohta kuuluu myöskin kuovin tuttu tervehdys. Ennenpitkää on luonnon aamukuoro täydessä vahvuudessaan esiintymässä samalla vaimentaen hiljaisten yöhiipijöiden askeleet ja tuudittaen ne päivän uneen.

Siellä heinä-sarkojen ja kauramaan tienoilla kasvoi myöskin run-saslukuinen peltopyy-perhe. Kevätkylvöjen aikoihin oli pyypariskunta valinnut pesäpaikkansa heinäpellon ojan pientareelta, ja siinä oli sitten muuttaman viikon uskollisen hautomisen jälkeen nähnyt päivänvalon uljas sisarusparvi. Kilpaillen työpäivänsä pituudessa auringon kaaren kanssa ne kasvoivat ja kehittyivät nopeasti. Peltojen ja halmeiden

¹⁾ Toimitus pyysi kirjoittajalta „oodia Voltille”. Se sai — mikä parempi — oodin koko Etelä-Pohjanmaan lakeudelle, peltopyy-aitallemme.

rehevä kasvillisuus tarjosi tarpeeksi ruokaa ja suojaa, eikä perheen tarvinnut kulkea kauaskaan kotisaraltaan askareitansa toimittaessaan.

Naurismaan pientareilta löytyi sopivia kylpypaikkojakin, joissa päivän kiireitten keskellä sopi levähtää, ja pajupehkojen ympäröimä savikuoppa oli suojainen juomapaikka. Nopeasti linnut kasvoivat, mutta seikkailuita ne eivät selvinneet. Milloin hälyyttivät vanhemmat ilmasuojaan tarkoilta haukan silmiltä, milloin saatiin paeta henkensä edestä hiljaa vaanivaa kissaa, milloin taas ahdisti pitkähäntäinen kettu, joka tosin harvoin osui paikalle laajalla lakialla. Oman lukunsa muodostivat ne ajat, jolloin ihminen koneineen leikkasi poikki tiheän, suojaisen heinikon ja ennenpitkää viljankin. Onneksi olivat siivet jo kasvaneet ja taito kehittynyt, että paremmin pääsi turvaan, ja ruokaa oli nyt yltäkyllin. Veronsa vaativat nämä seikkailut kuitenkin, ja syksyn tultua oli perhe muutamaa siipiparia pienempi kuin alussa, mutta toiset olivat sitä oppineempia ja kehittyneempiä.

Kun auringonkaari taas rupeaa lyhenemään, alkaa lakeuskin muuttaa väriään. Silmälle ei synny rajoja, mutta entinen vihreys kellastuu. Ladot saavat täytteensä ja lainehtivat viljapellot muuttuvat lyhdejonoiksi. Välistä on taivas pitkiä aikoja harmaassa pilvessä, ja musta yö peittää monta sadetta. Kun sitten viljankorjuuaika on parhaimmillaan, lähtee kanakoiramieskin liikkeelle. Suuri Luonto on kypsyttänyt ja kehittänyt monipuoliset antimensa ja niistä riittää osansa myöskin hänelle. Lakeus kaikkine pikku-muotoineen tarjoaa loistavat kehykset saksanseisijan ja sen ohjaajan kiinteään, saumattomaan yhteistyöhön, joka on todellista, kuntoa ja taitoa vaativaa urheilua. Ei tarvita suuria, meluisia seurueita. Vain isäntä nelijalkaisen toverinsa kanssa astelee avaran, runsassisältöisen pyhättönsä äärelle. Hän tunnustelee tuulen kulkua, käskee toverinsa valmistautumaan riemukkaaseen työhönsä, jolloin tämä hännäntypykkä innosta väristen paneutuu maahan ja malttamattoman innokkaana odottaa isännän lakimaisen järkkymätöntä liikkeellelähtökäskyä. Se tulee — ja silloin on tumma viiru liikkeessä yli aitojen, läpi pensaiden, ja kuitenkin herkät sieraimet tutkaakin tarkemmassa toiminnassa. Pieni vihellys isännän pillistä, niin kohta ollaan menossa toiseen suuntaan. Mutta ei summittaisesti ja yltiöpäisesti, vaan saksanseisijan suurta syntymälahjaa, järkeä, käyttäen kaikki pensaikot ja sänkimaat tuulen alta kiertäen, silti sellaisella vauhdilla, että kun pilli taas tavoittaa kiitäjän, näkyy se vain mustana läiskänä.

Nyt tuuli tuo sen nenään viestinsä, vauhti pysähtyy äkkiä, hännäntypy heilahtelee, nousu tuuleen on tarkkaa ja varovaista, kuono painuu hetkeksi alas — jälkiä! Sen totesi toveri itsekin heti ja taas on vauhti päällä, käännös ja takaisin samaa lentoa. Kaksiosaisen lauta-

ladon nurkalla tulee yht'äkkiä pysäys. Koira pysähtyy täydestä vauhdista, kääntyy salamana tuuleen ja jähmettyy veistokselliseksi kuva-patsaaksi. Tumma silhuetti piirtyy kullankeltaista sänkeä vastaan kuin mestarimaalaus. Seisonta on tyypillinen saksanseisojalle: kiinteä, varma ja rauhallinen. Isäntä siirtyy rinnalle — eteenpäin! Rauhallinen, hätäilemätön eteneminen ja laukaus. Toveri painuu rauhallisena maahan odottamaan seuraavaa käskyä, ja noutaa sitten vakavana omistajan ottein saaliinsa. Se saa kiitoksen palkakseen ja isännän viitattua käskyn tutkia se pensaikkomaasto, johon äskenen parvi häipyi, se jatkaa innokasta työskentelyään. Tumma varjo katoaa pensaikkoon.

Nyt annetaan luotettavalle toverille työrauha, saksanseisoja osoittaa kyllä isännälleen saaliin. Kuluu hetki, toinen. Sitten ilmestyy koira pensaitten joukosta silmissään salaperäisen nöyrä ilme, heiluttaen hännäntypyä innoissaan ja kääntyy sitten katsomaan tulosuuntaansa. Siellä on tiput, on vastaus isännän kysymykseen. Ja niin lähdetään vetämään takaisin läpi pensaikon, kunnes taas ollaan kiinteällä seisonnalla. Korkealla kaartuvan taivasholvin alla kellertäväseinäisessä lehtimajassa on taas metsästäjällä juhlahetki! Eteenpäin ja laukaus. Lehtiverho suojaa pakoon yrittäjää ja tulos on vaillinainen — haavoittunut, valitettavaa, mutta totta. Onneksi on toveri, joka taitaa työnsä. Noutokäsky, nopea pyöräys oletetulla putoamispaikalla, senjälkeen kuono maahan ja vauhdilla juoksevan linnun perään. Haavoittuneen vaivat loppuivat pian isännän sormien varmoilla liikkeillä.

Lakeuden rajat ovat kaukana toisistaan ja aitta on runsas, mutta se tuntee ystävän ja vihamiehen. Joskus se antaa runsain käsin. Joskus sensijaan saat tallata tunnin sinne, toisen tänne, mutta luonto suojaa ja pitää omansa niin, että mieli käy raskaaksi toverin harrasta yritystä seuratessa. Palkinnotta syyspäivän kulkija ei kuitenkaan jää, sillä Suuri Luonto tuhlaa runsain mitoin sitä, minkä avoimin aistein kulkeva osaa omakseen ottaa, sitä, mikä vetää yhä uudestaan ja uudestaan meidät toverimme kanssa entisten ja uusien aukeiden ja tureikkojen tienoille.

Koiran
kiikarista.

— Kas, noin sen pitää käydä!
Piirt. A. Liuksiala.

— Ken koiran kanssa makaa, hän koiran karvat jakaa, on isännälläni tapana sanoa antaakseen puheelleen n.s. sivistyneen sävöksen.

Kunpa koiraparka pääsisikin sillä, että jakaa kauniita karvojaan pöyristyttävän paljaspintaiselle isännälleen, mutta kun täytyy jakaa älyäänkin ja vieläpä kirjallista apuakin, kuten nytkin.

— Unerhört, murahtanee saksalainen isoisänikin sukukuopassaan. Enkös vain sujauttanut näpsästi tähän väliin tuota vihjausta sukupuuhuni? Tein sen isäntäni mieliksi. Hän nähkääs on kovin leuhka sukupuustani. Se näet on ainoa puu, mitä hänellä on.

Kyllä meillä koirilla olisi oikeat koiranpäivät ilman sekarotuisia isäntiämme, joiden seurassa meidän täytyy viettää kurjaa ihmiselämää, jossa ei juuri ole muita valopilkkuja kuin esimerkiksi koirapäivät.

Tarkoitan Jämin koirapäiviä, joille kerran keksin viedä isäntäni. Jämiä en keksinyt. Sen keksi Patruuna ¹⁾. Se olikin keksintöjen keksintö.

Minä haukun käskystä. Mutta Jämiä en haukkuisi käskystäkkään enkä sen kihokompleksitonta Ylikihoa ²⁾, saatikka Jämin vieraanvaraisia emäntiä, vaikka yksi heistä luulikin minua villakoiraksi, sillä tie-

¹⁾ Grönlund. ²⁾ Pakarinen.

sinhän minä ja huomasinhan sen Jämälläkin, että naiset pitävät villakoirista kuin hullu perunavoista.

Niin se on! Jokaisen täytyy heiluttaa häntäänsä jollekin. Minunkin Patruunalle. Hän muistutti mielestäni Vanhaa Saaraa, ei Kalliovuorten harmaata karhua samanlaisine lempinimineen ja parsinneulan pituisine kynsineen eikä sitä raamatullista nauravaa Saaraa, vaan hellän emollista isoemääni Saaraa von und zu, jonka vieressä oli niin turvallista päivää paistatella.

Kerhomme Nuijamiehelle¹⁾, jolla oli askel kuin hirvellä ja katse kuin vikurilla varsalla, en myöskään voinut olla häntääni heiluttamatta.

Ihmisten partakarvoja näytti äärettömästi kutittavan, kun hän ensimmäistä yhteisateriaa nautittaessa nousi tuolilleen seisomaan piimälasi kourassa ja komensi jokaisen seuraamaan esimerkkiään, jotta sinunmaljat tulivat kerralla juoduiksi.

Meidän koirien partakarvoja kutkutti myöhemmin, kun koirakurssien aikana kuulimme Nuijamiehen opettavan:

— Vihainen koira täytyy lannistaa koirien tapaan heittämällä se alleen ja käymällä sitä kurkkuun — ei kuitenkaan hampain.

Luuleeko hän todellakin meidän koirien ihmisten hampaita säikkyvän, paitsi sellaisia, jotka ovat vesilasissa. Ne ovat suorastaan kamottavat.

Luentonsa lopussa Nuijamies sanoi:

— Mutta mennään nyt ulos. Käytäntö on paras opettaja sekä meille että koirillemme. Olen ottanut mukaani tämän Vanhan Tekijäni²⁾, jotta näkisitte millainen koira on silloin, kun se täysin koulutettuna on kuin ihmisen mieli.

Ulkona sitten me näimme Vanhan Tekijän raikkaan aamuilman piristämänä painelevan jonnekin ja palaavan iltailman ramaisemana komeasti autokyydissä kuten Vanhan Tekijän arvolle sopiikin.

Ei tuo Vanhan Tekijän pinnaaminen silti kurssien pitoa kyennyt estämään. Ei Nuijamies opettamiseen koiransa apua tarvinnut, koska kerran osasi puhua, vaikka kirjoittamisen laita taisi olla vähän niin ja näin. Sen suorittikin hänen puolestaan kerhon Pännätyttö.³⁾

Vähän Vanhan Tekijän paluun jälkeen saapui ylipalkintotuomari⁴⁾ tyylikkäästi kuin Haile Selassien fitaurari ja sai äikäisen vastaanoton lapselliselta Sirri pennulta, joka puolestaan sai siitä kättentaputuksia ja rohkaisuhuutoja:

— Hyvä, Sirri, hyvä hyvä! Oikeata miestä haukut.

Se olikin sitten ainoa kerta, jolloin Fitauraria haukuttiin ennen

1) Virkkunen. 2) Jeri. 3) Arvela. 4) Renvall.

kokeita tai niiden aikana. Mutta sitä auliimmin hänelle jaeltiin neuvoja sekä ennen kokeita että niiden aikana. Mutta hän kulki tietään oman päänsä mukaan, aivan kuin ei olisikaan ollut vain Fitaurari vaan itse Haile Selassie.

Silti ei Fitaurari koskaan haissut kuonooni itserakkaalta riikin-kukolta, mutta kylläkin joskus samantapaiselta kuin Nuijamiehen Vanha Tekijä.

Kerran hän sentään haisi muultakin. Se tapahtui silloin, kun muuan alkuasukas väitti, että on paljoa taloudellisempaa metsästää peltopyyitä rysällä kuin seisovalla koiralla.

— Kyllä varmaankin, vastasi Fitaurari suopeasti hymyillen.

Silloin tunsin ilmassa viekkaan ketun hajua, joka kuitenkin näytti jäävän vastauksen saajalta huomaamatta.

On se kummaa, ettei ihminen mitään itse haista, vaikka saattaakin itse haista.

Mutta me ymmärsimme toisiamme, Fitaurari ja minä. Hän silitti päätäni ja minä heilutin häntääni.

Kaikkein herkimmin kuitenkin vipatti jokaisen koiran häntä meidän kaikkien saksanseisojien ainokaiselle Mummelille¹⁾. Voi hurmaava ydinluu!

Tämä täytyy tekstata suurta ja harvaa:

hän koirien mielen jo katseesta arvaa,
hän vaivamme vaistoo ja lääkkeet tietää,
hän leikkiä laskee ja leikkiä sietää.

Yksi sentään on puute, naisille aito —

Kovin keho on Mummelin vihellystaito.

Kas noin sitä karkeakarvaisenkin kieli käy sileäksi Mummelia muistellessa. Ihan täytyy mielihyvystä kuononpäästäni nuolaista.

Niistä varsinaisista kokeista kai ei koira saa mitään puhua, koska niissäkään ei koira saa mitään puhua.

Mutta ihmiset niissä puhuivat sitä enemmän, saipa eräs heistä korkeimman pistemääränkin vesityöstä, koska oli ylen innokas menemään koiransa edestä veteen.

Eikä yhdenkään koiran tapa selviytyä piikkilanka-aidoista herätänyt niin suurta ihastusta Fitaurarissa kuin erään leveälahkeisiin samettihousuihin pukeutuneen rouvan¹⁾ tyyli. Nuijamieskään ei voinut olla ihailematta niitä samettilipuilla varustettuja lippusiimoja, joita rouva jätti jälkeensä kettujen pään menoksi.

Koirat tietenkin sentään niittivät eniten mainetta ja saivat useim-

¹⁾ Aino Kostamus.

mat palkinnot. Sain itsekin sellaisen pienen eikä minulla koskaan ole toivoakaan suurista, ei siksi että olen muka villakoira, vaan koska koiran kunnostautuminen kuulemma etupäässä riippuu sen isännän älykkyydestä.

Tuollaiset koirapäivät ovat muuten omiaan vapauttamaan kaikki osallistuvat koirat alemmuuskompleksistaan ja tuntemaan oman arvonsa. Sillä niin se on, että koko koirapäivistä tulisi fiaskojen fiasko, jos me koirat kerrankin päättäisimme purnata.

Ja vaikka karvat hännästä lähtisivät, niin sen me vielä joskus teemmekin, jos koirapäiviä jatkuvasti ryhdytään pitämään niin mahdollotomassa paikassa kuin Jämillä.

Se on kuin koirien helvetti — kai sieltäkin puuttuvat koivennostopuut.

KAUPANTEKOA

Puolalainen kartanonherra kutsutti luokseen Jankele Kohnin.

— Jankele, sanoi hän, tarvitsen apuasi pienessä asiassa.

— Palvelijanne, herra!

— Tarvitsen pari saksanseisojaa.

— Mikään ei ole helpompaa, herra. Minulla sattuu olemaan kaksi sellaista kaupan. Paljonko maksatte, herra?

— Sata ruplaa.

— Sata ruplaa, herra! Teette varmaan pilaa. Sata ruplaa. Mieluummin lähden paikalla!

— No, no, Jankele, rauhoitu! Paljonkos sinä tahdot?

— Kaksisataa.

— Olkoon menneeksi! Mutta ovatkos ne sinun saksanseisojasi kauniita?

— Suurenmoisia!

— Milloin minä saan ne?

— Muutaman päivän päästä, herra.

— Luotan sinuun. Saat mennä.

Jankele meni. Tiellä hän kohtasi ystävänsä Salomon.

— Sanohan minulle, velihopea, mitä saksanseisijat ovat!

Erästä yksityiskirjeestä 7. 1. 1947.

(Julkaistu lupaa pyytämättä)

Kirjoitan Sinulle hyvin ikävästä asiasta. Tuntuu helpommalta, kun saa jollekin ihmiselle avata sydämensä. Olin eilen metsällä Kaverin kanssa ja kun Kaveri yritti hypätä erään kaatuneen aidan yli, niin aidan seiväs meni ruumiin keskikohdalta sisään. Tapausta en nähnyt, totesin jälkepäin jäljistä, että seiväs oli katkennut ja että Kaveri oli sen itse hampain vetänyt ulos ja tullut senjälkeen luokseni. Vein sen kotiin ja koetin lääkittää sitä. En tiennyt, että seiväs oli ulottunut suolistoon asti. Kaveri makasi rauhallisesti paikallaan eikä ollut kärsivän näköinen eikä valittanut. Yöllä Kaveri oli ihan hiljaa ja kun menin katsomaan sitä aamuyöstä, oli se samassa asennossa petillään, mutta kuolleena. Minusta tuntui silloin kuin olisin kadottanut jonkun äärimmäisen hyvän ystävän, jonkun omaisistani. Kyynelet tulivat väkisinkin silmiini.

Minulla on ollut paljon koiria, mutta koskaan ei yhdenkään menetyks ole tuntunut niin raskaalta kuin tämän. Kaveri ei ollut mikään erikoinen metsästyskoirana, mutta kaikki sen muut ominaisuudet olivat niin äärettömän hyvät, että en usko koskaan saavani sellaista enää. Kaveri oli kovan onnen koira. Jo Laukossa ollessaan se sairasti vaikean suolistotaudin ja minulla tämä oli jo kolmas tapaus sen elinaikana. Olen aavistanut, että Kaveri tulee kuolemaan tapaturmaisesti. Jo hirvijahdissa pelkäsin menettäväni sen. Jäljitimme haavoittunutta hirveä hyvin heikoilla verijäljillä, joita ilman hyvää koiraa ei olisi pystynyt seuraamaan. Löysimme hirven ja ammuin sitä, mutta hirvi lähti menemään. Kaveri pysäytti sen ja kävi sen kimppuun niin rohkeasti, että tuskin pystyi väistämään sen potkut.

Toivottavasti kaveri nyt pääsi paremmille ja autuaammille metsästysmaille, joilta ei puutu peltopyitä eikä metsälintuja ja joilla ei tarvitse kauan juosta niitä löytääkseen.

SAKSANSEISOJA-KERHO r.y:n

S Ä Ä N N Ö T

(Oikeusministeriön hyväksymät 27 p:nä helmikuuta 1952)

Yleisiä määräyksiä.

1 §.

Yhdistyksen nimi on Saksanseisoja-Kerho r.y. ja sen kotipaikka on Helsinki.

Yhdistyksen tarkoituksena on toimia Suomen Kennel-Liiton (SKL) r.y:n alaisena, kaikkien saksalaisten seisovien lintukoirarotujen, „Vorstehehund”, harrastajien keskuselimenä ja koettaa kehittää näistä koirista sekä ulkomuodoltaan jaloja että olosuhteisiimme sopivia, mahdollisimman monipuolisia ja käyttökelpoisia metsästyskoiria.

2 §.

Yhdistys pyrkii toteuttamaan päämääräänsä toimeenpanemalla näyttelyitä ja kokeita, järjestämällä palkintotuomarikursseja, kokoomalla ja julkaisemalla näitä rotuja koskevia tietoja sekä ohjaamalla ja auttamalla jäseniään siitoseläinten valinnassa, koirien kasvatuksessa ja opetuksessa.

Toimintaansa varten hankkii yhdistys tarvittaessa asianomaisen luvan.

Jäsenyys.

3 §.

Varsinaisiksi jäseniksi pääsevät kaikki saksanseisojia harrastavat yksityiset henkilöt ja rekisteröidyt yhdistykset, jotka yhdistyksen johtokunta jäseniksi hyväksyy. Jäsenet suorittavat yhdistykselle jäseniksi liittyessään liittymismaksun ja vuosittain jäsenmaksun, joitten suuruus määrätään yhdistyksen vuosikokouksessa.

Kunnia- tai kirjeenvaihtajajäsenekseen voi yhdistys kokouksessaan tehdyllä päätöksellä johtokunnan ehdotuksesta kutsua yhdistyksen toiminta-alalla erikoisesti ansioituneita henkilöitä.

Yhdistyksen tuomarijäseneksi voi yhdistyksen johtokunta kutsua jokaisen Suomen Kennel-Keskuselimen tai sen valtuuksin vastaisuudessa mahdollisesti toimivan elimen saksanseisojarotujen ulkomuototuomariksi tai saksanseisojien erikoiskokeitten koetuomariksi valtuuttaman henkilön.

Kunnia-, kirjeenvaihtaja- ja tuomarijäseneltä ei peritä liittymiseikä jäsenmaksua.

4 §.

Jos jäsen haluaa erota yhdistyksestä, ilmoittakoon siitä kirjeellisesti johtokunnalle tahi sen puheenjohtajalle taikka suullisesti yhdistyksen kokouksen pöytäkirjaan.

5 §.

Johtokunta voi eroittaa jäsenen, joka on toiminut yhdistyksen tarkoituksia tai sääntöjä vastaan, rikkonut hyviä tapoja tai lain määräyksiä. Lievistä rikkomuksista voi johtokunta jäsentä varoittaa tai pidättää määräajaksi luottamustoimista tai tuomita menettämään näyttely- tai kilpailuoikeuden.

Talous.

6 §.

Tilit päätetään kalenterivuositain. Tilit ovat jätettävät ennen tammikuun loppua tilintarkastajille, joiden on ne lausunnollaan varustettuna palautettava takaisin johtokunnalle ennen helmikuun 15 päivää.

Hallinto.

7 §.

Yhdistyksen johdosta ja hallinnosta vastaa johtokunta, johon vuosikokous valitsee puheenjohtajan ja kahdeksan (1+8) jäsentä. Näistä eroaa vuosittain vuorollaan puheenjohtaja ja kaksi jäsentä tai kolme jäsentä siten, että kahtena ensimmäisenä vuotena eroaa kolme jäsentä ja kolmantena vuotena puheenjohtaja ja kaksi jäsentä. Ensimmäisenä ja toisena vuotena eroamisen määrää arpa. Johtokunnan jäsenistä tulee ainakin neljän olla Helsingistä tai sen ympäristöstä. Johtokunta valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan ja ottaa tarpeelliset virkailijat.

Johtokunta, jonka puheenjohtaja on kutsunut koolle, on päätösvaltainen vähintään kolmen jäsenen läsnäollessa. Johtokunta, joka on yhdistyksen hallitus, edustaa yhdistystä oikeus- ja muissa virastoissa sekä huolehtii kaikista yhdistystä koskevista asioista.

Yhdistyksen nimen kirjoittavat puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja jompikumpi yhdessä sihteerin tai rahastonhoitajan kanssa.

8 §.

Jäseniensä ohjaamiseksi ja auttamiseksi siitoseläinten sekä mahdollisimman rotupuhtaitten ja tyyppikkäitten pentujen valinnassa toimii yhdistyksessä erityinen siitosneuvosto. Siitosneuvoston jäsenluku on kolme (3). Näistä on vuosittain yksi vuorollaan erovuorossa. Kahtena ensimmäisenä vuotena eroamisen määrää arpa. Siitosneuvosto valitsee keskuudestaan puheenjohtajan ja ottaa tarpeelliset virkailijat.

Kokoukset.

9 §.

Vuosikokouksessa, joka vuosittain pidetään koiranäyttelyiden tai syksyllä koirakokeitten yhteydessä lokakuun loppuun mennessä, käsitellään seuraavat asiat:

1. kokouksen puheenjohtajan vaali,
2. todetaan kokouksen laillisuus,
3. kahden pöytäkirjantarkastajan vaali,
4. johtokunnan vuosikertomus, tilintarkastajien lausunto ja vastuuvapauden myöntäminen,

5. määrätään liittymis- ja jäsenmaksun suuruus ja toimihenkilöiden mahdolliset palkkiot,
6. käsitellään tulo- ja menoarvio,
7. käsitellään johtokunnan ehdotus vuoden toimintaohjelmaksi,
8. suoritetaan johtokunnan täydennysvaali,
9. valitaan kaksi tilintarkastajaa ja kaksi varatilintarkastajaa,
10. suoritetaan siitosneuvoston täydennysvaali,
11. käsitellään muut yhdistystä koskevat asiat, joiden tulee olla esitettyinä johtokunnan valmisteltaviksi viimeistään kaksi viikkoa ennen vuosikokousta, kuitenkin huomioonottaen yhdistyslain 14 §:n määräykset.

10 §.

Ylimääräisiä kokouksia pidetään milloin johtokunta katsoo siihen olevan syytä tai vähintään 1/4 yhdistyksen jäsenistä sitä kirjallisesti on johtokunnalta anonut erityisesti ilmoitettua asiaa varten.

Kutsu kaikkiin yhdistyksen kokouksiin toimitetaan vähintään 14 päivää ennen Suomen Kennel-Liitto (SKL) r.y:n julkaisussa tai kirjallisesti jokaiselle jäsenelle.

Äänestys.

11 §.

Asiat ratkaistaan yhdistyksen kokouksissa avoimella äänestyksellä mikäli ei 1/10 läsnäolevista vaadi lippuäänestystä ja yksinkertaisella äänten enemmistöllä, mikäli ei näissä säännöissä toisin määrätä. Äänen langetessa tasan ratkaisee vaaleissa arpa ja muissa asioissa puheenjohtajan kannattama mielipide.

Kokouksissa on jokaisella jäsenellä yksi ääni, jota hän käyttää joko läsnäolevana tai valtuutettunsa kautta. Jäsen voi kuitenkin äänestää korkeintaan kolmella äänestyslipulla.

Sääntöjen muutos.

12 §.

Näihin sääntöihin voidaan tehdä muutoksia yhdistyksen vuosikokouksessa, jos 3/4 kokouksessa annetuista äänistä muutosta kannattaa.

Yhdistyksen purkaminen.

13 §.

Ehdotusta yhdistyksen purkamisesta on johtokunnan kannatettava ja on siitä vähintään kuukauden väliajalla pidettävässä yhdistyksen kokouksessa, joista toinen on vuosikokous, tehtävä päätös, jota vähintään 3/4 annetuista äänistä on kannattanut.

Puretun yhdistyksen omaisuus luovutetaan Suomen Kennel-Liitto (SKL) r.y:lle.

14 §.

Muuten noudatetaan, mitä voimassa olevassa laissa yhdistyksistä määrätään.

SAKSANSEISOJEN KASVATTAJISTA

maassamme, jotka ovat käyttäneet kasvattajanimeä.

Aavan, rouva Mirjam Lindfors, Porvoo.

av Bergvrå, konsuli Felix Lundberg, Vaasa.

von Bär, maanmittausinsinööri Artturi Kontio, Kuopio—Turku.

Ha-Ko, poliisimestari Eino Havas, Kotka.

von Hardy, eläinlääkäri B. Åström, Karjaa

von Jonien, eläinlääkäri Johan Brünig, Hämeenlinna.

Karvos—, kauppias Timo T. Karvonen, Helsinki.

Kelo—, everstiluutnantti V. Immonen, Helsinki—Hattula.

av Korsholm, kirkonisännöitsijä Verner Labbart, Mustasaari.

Költin, hammaslääkäri Yrjö Parrukoski, Hämeenlinna.

Lakian, urkuri Yrjö Ketola, Lapua.

av Maraskär, herra Rolf W. Roden, Kokkola.

Metsän, palopäällikkö J. Sirola, Kuopio.

von Mirzby, eläinlääkäri A. Liljeblad, Lauttakylä.

af Munksnäs, herra Birger af Forselles, Munkkiniemi.

Paria—, metsänhoitaja T. K. Ketonen, Lieksa.

R, insinööri R. Calamnius, Jyväskylä.

von Riefenstahl, dipl.ins. Risto Vuori, Hyvinkää—Helsinki.

Ritan, johtaja N. Ritamaa, Tampere.

Rudin — Rudis, majuri G. R. Renvall, Vaasa.

von Schwarzhügel, rautatievirkamies Manne Jonsson, Mustamäki.

von Sessan, neiti Eva Lönngren, Helsinki.

av Skäribo, pääkonsuli Sigurd Blomqvist, Helsinki.

av Söderdal, insinööri Wilhelm Nordfors, Turku.

Taiston, koirakoulunjohtaja Pentti Luotola, Helsinki.

W, herra Eero Westerberg, Salo.

von Westen, rouva Aino Kostamus, Pori.

of Woollen Mills, dipl.ins. Väinö Donner, Hyvinkää—Turku.

von Wüste, kapteeni A. J. Salonen, Helsinki.

av Ödmark, herra Filip Krokfors, Kruunukylä.

Luettelo
VALIONARVON

saavuttaneista saksanseisojista maassamme.

- Lk.n. **Tiina** SKL 521/I. Om. rva Elle Ryti. Muotovalio 1938.
- Lk.u. **Köitin Rai** SKL 1763/III. Om. hammaslääkäri Y. Parrukoski. Muotovalio 1940.
- Kk.u. **Sifsjö-Blücher** SKL 4606/V. Om. laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki. Muotovalio 1944.
Koira tuotettu Ruotsista.
- Lk.n. **Jutta** SKL 2486/IV. Om. prof. Aarno Turunen. Muotovalio 1944.
- Kk.n. **Arla von Westen** SKL 5258/VII. Om. rva Aino Kostamus. Muotovalio 1945. Koira myyty sittemmin Ruotsiin, jossa niinkään tullut muotovalioksi.
- Lk.n. **Veera** SKL 6679/VIII. Om. luutn. Heikki Ketola. Muotovalio 1946.
- Kk.u. **Trolle von Westen** SKK 18116 XXIV. Om. os.joht. M. Tamelander, sittemmin joht. L. Suominen. Näyttelychampioni 1946.
- Kk.u. **Karu von Westen** SKL 9969/X. Om. maist. O. Kanerva. Muotovalio 1947.
Kaksoisvalio 1949.
- Kk.u. **Hasse** SKL 13337/XI. Om. maj. Timo Koponen. Muotovalio 1949.
- Kk.n. **Reila von Westen** SKL 8364/X. Om. rva Aino Kostamus. Muotovalio 1949.
- Kk.n. **Friidu** 1243 A. Om. metsänhoitaja T. K. Ketonen. Muotovalio 1950.
- Kk.n. **Carry** SKK 22288 XXX Om. majuri G. R. Renvall ja hra F. Krokfors. Käyttöchampioni 1951.
- Lk.u. **Sutki** SKL 7264/IX. Om. pankinjohtaja Olavi Talas. Muotovalio 1951.
- Kk.u. **Falk** 3194 A. Om. ylliluutn. H. Sarparanta. Muotovalio 1951.
- Lk.u. **Timo** 1080/50 C. Om. dipl.ins. S. Silander. Muotovalio 1952.
- Kk.u. **Jeri** 1869 A. Om. majuri A. H. Virkkunen. Kaksoisvalio 1953.

Kk.narttu VALIO FRIIDU 1243 A.
Om. metsänhoitaja T. K. Ketonen.
Yhtä kokeitten voittajaykköistä
vaille kaksoisvalio.

KANAKOIRIEN ERIKOISKOKEIDEN SÄÄNNÖT

1 §.

Metsästyskokeiden tarkoitus on saada esille kilpailuun osallistuvien koirien metsästysominaisuudet, jotta siitostyön harrastajat voisivat saada luotettavia tietoja kehittääkseen mahdollisimman hyviä käyttö-koiria.

Kokeet järjestää SKL tai sen jäsenyhdistykset. Toimeenpanevan järjestön valitsema toimikunta huolehtii niiden järjestämisestä ja ohjaamisesta. Sama järjestö ehdottaa SKL:n hyväksyttäväksi palkintotuomarit ja heidän varamiehensä.

Koetoimikunnan velvollisuus on mikäli mahdollista kuukautta ennen kokeita tehokkaalla tavalla tiedottaa kokeiden ajasta, paikasta ja muista tarpeellisista seikoista.

Palkintotuomarin loppuarvostelusta ei voida vedota. Muista syistä syntyneet erimielisyydet on heti ilmoitettava palkintotuomarille. Valituksen ratkaisee toimeenpanevan järjestön johtokunta ja ne on, jotta ne otettaisiin huomioon, kirjallisesti esitettävä kahdeksan päivän kuluessa viimeisestä koepäivästä lukien. Valitusmaksu on 500 mk, joka maksetaan takasin, jos valitus huomataan oikeaksi.

Toimeenpanevan järjestön ratkaisusta voi tyytymätön vedota kirjallisesti Suomen Kennel-Liittoon kahdeksan päivän kuluessa ratkaisusta tiedon saatuaan.

2 §.

Osanottoilmoitus on tehtävä kirjallisesti koeilmoituksessa mainitulle henkilölle sen ajan kuluessa, joka kutakin eri koetta varten on määrätty, ja tällöin on, jotta ilmoittautuminen olisi pätevä, määrätty ilmoittautumismaksu myötäliitettävä sekä sitäpaitsi rotukirjailmoitus ja -maksu koirasta, jota ei ole merkitty SKL:n rotukirjaan. Ilmoittautumismaksu palautetaan, ellei koiraa hyväksytty kokeisiin. Jälki-ilmoittautumisia on koetoimikunnalla oikeus hyväksyä kaksinkertaisesta ilmoittautumismaksusta. Jos koiraa kokeiden aikana siirtyy luokasta toiseen, maksettakoon yksinkertainen lisämaksu. Lähtömaksu maksetaan arvontatilaisuudessa. Jos ilmoitettu koiraa ei saavu kokeisiin, ei maksua palauteta.

3 §.

Oikeutetut ottamaan osaa kokeisiin ovat kaikki seisovat lintukoirat, jotka ovat täyttäneet 10 kk ja saaneet palkinnon SKL:n hyväksymissä näyttelyissä avoimessa luokassa, lukuunottamatta nuorten luokassa kilpaillevia koiria, joilta ei näyttelypalkintoa vaadita.

Palkintotuomarin koirat eivät saa kilpailla niissä luokissa, mitkä hän itse arvostelee.

Palkintotuomari alkoon myöskään arvostelko koiraa, jota hän on itse opettanut vuoden kuluessa koepäivästä lukien.

Kokeisiin ei saa tuoda kiimaista narttua tai tarttuvaa tautia sairastavaa koiraa. Tietävästi siitoskyvytön koira ei saa kilpailla.

4 §.

Kilpailu tapahtuu seuraavissa luokissa:

I. Nuorten luokassa koirat, jotka eivät ole täyttäneet 22 kuukautta.

II. Avoimessa luokassa kaikki 10 kk täyttäneet koirat, jotka eivät aikaisemmin ole saaneet 1 palkintoa tässä luokassa. Nuorten luokassa 1 palkinnon saanut koira voi samoissa kokeissa siirtyä kilpailemaan myös tähän luokkaan, jollei sen suorituksen arvostellut palkintotuomari katso olevan syytä sen kieltämiseen.

III. Voittajaluokassa koirat, jotka ovat saaneet 1 palkinnon avoimessa luokassa.

Kaikissa luokissa noudatetaan laatuarvostelua.

5 §.

Kokeet pidetään niin monena päivänä kuin tarve vaatii. Ensiksi arvostellaan kokeissa, mikäli mahdollista, nuorten luokka, sitten avoin luokka ja viimeiseksi voittajaluokka.

Kilpailujärjestys kussakin luokassa ratkaistaan arvonnalla, jonka toimikunta järjestää.

Koirat kilpailevat yksitellen, mutta palkintotuomarilla on oikeus avoimella kentällä kokeilla niitä myös parihakua käyttäen.

Kokeet on järjestettävä mahdollisimman vaihtelevassa maastossa tapahtuviksi. Jokaisen koiran yltä on ammuttava ja pyrittävä riistaa kaatamaan. Palkintotuomari käyttää mikäli mahdollista erikoista „tarkka-ampujaa”.

KANAKOIRIEN ERIKOISKOKEIDEN PALKINTOTUOMARIN OHJEET

Palkintotuomari huolehtikoon parhaansa mukaan siitä, että kaikki samoissa luokissa kilpailevat koirat joutuvat maaston ja riistan puolesta samanlaiseen asemaan. Nuorten luokassa kilpailevia koiria on koeteltava helpommassa maastossa kuin avoimessa luokassa kilpailevia.

Palkintotuomari laskee koiralle ansioksi ja viaksi vain sen, minkä itse toteaa. Hänen on sen takia seurattava mahdollisimman tarkasti koiran työskentelyä kaikissa tilanteissa, mutta sillä tavoin, ettei hän sitä häiritse. Palkintotuomari saa ainoastaan koiran ohjaajan välityksellä puuttua sen toimintaan. Koiran ohjaaja ei saa kokeen aikana koiraa muuten koskea kuin kytkiessään ja laskiessaan sen vapaaksi palkintotuomarin määräyksestä.

Palkintotuomari noudattaa arvostelussaan seuraavaa palkitsemisen menetelmää ja pistelaskutapaa:

Nuorten luokka	Vaikeus kerr.	Korkein piste- määrä	Korkein mahd. p.määrä
Haku	5	7	35
Riistatyö	5	7	35
Vainu	3	7	21
Noutaminen	2	7	14
Uinti	1	7	7
Tottelevaisuus	2	7	14

126

1 palkinto vähintään 97 pisteellä

2 " " 77 "

3 " " 63 "

Avoin luokka	Vaikeus kerr.	Korkein piste- määrä	Korkein mahd. p.määrä
Haku	5	7	35
Riistatyö	5	7	35
Vainu	3	7	21
Noutaminen	2	7	14
Vesityö	3	7	21
Tottelevaisuus	3	7	21
Tiedoittaminen	4	7	28

175

1 palkinto vähintään 132 pisteellä

2 " " 105 "

3 " " 88 "

Voittajaluokka	Vaikeus kerr.	Korkein piste- määrä	Korkein mahd. p.määrä
Haku	5	7	35
Riistatyö	5	7	35
Vainu	3	7	21
Noutaminen	2	7	14
Vesityö	3	7	21
Tottelevaisuus	3	7	21
Tiedoittaminen	4	7	28
Laahausjälkityö	4	7	28
Paikalleen jääminen ja vartiointi	2	7	14
Vetokoiratyö	4	7	28
Petoeläinkoe	2	7	14

259

1 palkinto vähintään 221 pisteellä

2 " " 208 "

3 " " 195 "

Tullakseen palkituksi voittajaluokassa on koiran joka lajissa saatava vähintään vaikeuskertoimen suuruinen pistemäärä.

Voittajaluokan koe voidaan järjestää ilman vetokoiratyö- ja petoeläinkoetta, jos niiden toimeenpaneminen tuottaa ylivoimaisia vaikeuksia. Tällöin koira palkitaan seuraavasti:

Jos molemmat kokeet puuttuvat:

1	palkinto vähintään	185	pisteellä
2	"	174	"
3	"	163	"

Jos vetokoiratyö puuttuu:

1	palkinto vähintään	197	pisteellä
2	"	185	"
3	"	174	"

Jos petoeläinkoe puuttuu:

1	palkinto vähintään	209	pisteellä
2	"	196	"
3	"	184	"

Koetta jatkamasta on estettävä koira, joka karkoittaa seisonnatta riistan suotuisissa olosuhteissa (esim. lintuparven tai poikueen hyvässä vastatuuleessa), joka syöksyy pakoon lähtevän riistan jälkeen ja ajaa sitä ominpäin eikä pysähdy ohjaajan käskystä, joka ensin seisottuaan etenee ominpäin kiinteästi lymyvää riistaa kohti niin, että se karkoittuu, joka tekee useita valheseisontoja, joka ei tottele ohjaajan käskyjä, vaan alkaa toimia ominpäin, joka on sairas tai jonka työskentely muuten vaikuttaa niin haluttomalta ja heikolta, ettei palkintotuomari pysty sitä arvostelemaan.

Haku ja riistatyö.

Haun on oltava säännöllistä, määrätietoista ja tarmokasta. Koiralle lasketaan ansioksi, mitä itsenäisemmin se kykenee työskentelemään. Sen on kuitenkin kaikissa tilanteissa toteltava ohjaajan käskyjä. Haun on pyrittävä mukautumaan maastoon, oltava yleensä helpossa ja aukeassa maastossa nopeampaa ja laajempaa kuin esim. tiheässä metsässä. Koiran työskentelyn on vaikutettava innokkaalta. Metsässä koiran on sallittava työskennellä riistan tuoreilla jäljillä, vieläpä niille kiinteästi seisoakin. Kentällä jälkien seuraaminen ja niille kiinteästi seisominen on katsottava virheeksi.

Seisonnan on oltava kiinteä ja jännittynyt. Jos linnut juoksevat, on koiralle laskettava ansioksi, jos se niitä seuraa niin, etteivät ne karkoitu. Koira saa jättää lymyvän riistan seisonnan vain ohjaajan käskystä tai tiedoittaakseen siitä ohjaajalle.

Lymyvän riistan koira saa karkoittaa vain ohjaajan käskystä, ja on etenemisen tällöin oltava tarmokasta ja nopeaa ja johdettava riistan luo. Jos koira edetessään kadottaa yhteyden riistaan, on sillä oikeus tehdä lyhyitä luoveja sen uudelleen löytämiseksi. Jos riista tällöin karkoittuu, ei tapausta ole laskettava koiralle sellaiseksi virheeksi kuin riistan seisonnatta karkoittaminen.

Riistan karkoittuessa on koiran jäätävä rauhallisesti paikoilleen. Samoin sen on meneteltävä laukauksen aikana.

Valheseisonta on sellainen seisonta, joka ei tapahdu riistalle eikä muillekaan eläimille.

Ohjaajan käskystä koira saa ajaa, myös haukkuen, jänistä, kettua ja peto- ja vahinkoeläimiä. Koiran on kuitenkin keskeytettävä tämä ajo joko ohjaajan käskystä tai ominpäin riistan karkoittuessa kauaksi. Ajaessaan riistaa takaa koira ei saa karkoittaa ajomaastossa lymyvää riistaa. Seisonta jänikselle ja ketulle sekä niiden lyhyt käskystä ajaminen on katsottava koiralle huomattavaksi ansioksi.

Vainu

Vainua arvostellaan sellaisten seikkojen perusteella kuin miten kaukaa, millaisissa olosuhteissa ja miten varmasti koira riistaa vainuaa. Esim. yksinäisen lymyvän linnun ja jäniksen löytäminen suotuisissa olosuhteissa todistaa hyvää vainua. Palkintotuomarin on arvostelua suorittaessaan otettava huomioon sääsuhteet, koiran luonne ja työskentelytapa, metsästystottumus jne. Riistan varmalli vainuamisella tarkoitetaan vainun tasaisuutta. On tarkatava, toimiiko se koko ajan samalla tavalla vai onko se vuoroin hyvä ja epävarma tai huono.

Noutaminen

Koiran on käskystä noudettava ammuttu riista. Koira ei saa pureskella noutaessaan suuhunsa ottamaa riistaa eikä luovuttaa sitä muuta kuin ohjaajan käskystä. On tutkittava koiran taitoa järjestää kantamistapa riistan painon ja laadun mukaan. Ansioksi on luettava koiran kyky riista suussa ylittää esteitä.

Uinti ja vesityö

Koiran on nuorten luokassa uitava ohjaajan käskystä.

Avoimessa ja voittajaluokassa on koiran noudettava avovedellä oleva kuollut sorsa ja kaislikkoon ammuttu tai heitetty sorsa, jonka putoamisen se näkee. Etäisyyden lintuun täytyy kummassakin kokeessa olla koiran lähtiessä liikkeelle n. 40 m. On katsottava ansioksi, jos koira seuraa rantaa pitkin ohjaajan kiertäessä sitä veneellä ja käskystä ui veneeseen.

Tottelevaisuus, paikalleen jääminen ja vartiointi

Koiran on kytkemättömänä ohjaajan käskystä kuljettava joko hänen takanaan tai sivullaan. Koira ei saa tällöin jättää paikkaansa muuta kuin ohjaajan käskystä. Koiran on vihellysmerkillä keskeytettävä hakunsa ja tultava ohjaajan luo. Koiran on keskeytettävä riistan ajo ohjaajan käskystä.

Avoimessa ja voittajaluokassa on koiran lisäksi avoimessa maastossa käsi- tai vihellysmerkillä keskeytettävä hakunsa ja pantava maata ja jäätävä paikoilleen ohjaajan näkyvissä ollessa, kunnes saa luvan poistua.

Voittajaluokassa on koiran lisäksi maata pantuna pysyttävä paikoillaan, vaikka ohjaaja poistuu ja ampuu näkymättömissä ollessaan, ja tultava sitten käskystä ohjaajan luo.

Koiran on vartioitava käskystä ohjaajan ampumaa riistaa, reppua tai asetta. Koira ei saa jättää vartiopaikkaansa vieraiden koirien houkuttelemana.

Tiedoittaminen

Koiran on ohjaajan käskystä, olipa hän näkyvässä tai näkymättömissä, jätettävä seisonta ja tultava hänen luokseen. Suureksi ansioksi on koiralle laskettava, jos se ohjaajan näkymättömissä ollessa oma-aloitteisesti tulee hänelle ilmoittamaan löytämästään lymyävästä riistasta. Tiedoittavalle koiralle sallitaan metsässä tavallista laajempi haku ja yleensä omintakeisempi toiminta.

Laahausjälkityö

Koiran kykyä seurata haavoittuneen riistan jälkiä kokeillaan hyötyriistalla (kelpaa myös kani). Äsken tapetusta riistasta juoksutetaan veri laahauksen aikana. Lähtöpaikka merkitään. Laahaus tapahtuu mutkitellen myötätuuleen. Laahausjälki tehdään välittömästi ennen koetta jokaista kokeeseen osallistuvaa koiraa varten. Jäljen on oltava 400—500 askelta pitkä ja paikoitellen 120 askelta alkusuunnasta sivussa. Jäljen päähän jätetään riistaeläin, mieluummin toinen kuin se, millä laahausjälki tehtiin, mutta samaan lajiin kuuluva. Laahattu otus on hyvin niiloitettava ojaan tai kuoppaan ja peitettävä risuilla t.m.s. Laahausjäljen tulee loppua juuri niilopaikan viereen. Koiran tulee ilman eri käskyä noutaa riistaeläin ohjaajalle. Ohjaajalla on oikeus uudistaa koe kaksi kertaa. Hän saa kuljettaa koiraa ensimmäiset 50 askelta taluttimessa, mutta sen jälkeen on koira laskettava irti ja annettava sen ominpäin suorittaa tehtävänsä; ohjaajan on palattava lähtöpaikalle.

Jos koira suoriutuu kokeesta ensi kerralla, saa se arvosanan 7, toisella kerralla 5 ja kolmannelle 3, jotka kerrotaan vaikeuskertoimella.

Vetokoiratyö

Tässä kokeessa tutkitaan koiran kykyä johtaa kuljettaja veri-jälkiä pitkin ammutun hirven luo. Seuraavat kaksi menetelmää ovat sallitut, ja ohjaajan on ennen kokeen alkua ilmoitettava, kumpaa hän niistä aikoo käyttää.

1. Koira vie kytkettynä 5 m. pitkässä taluttimessa ohjaajan veri-jälkiä pitkin hirven luo.

2. Ohjaaja kuljettaa koiraa kytkettynä ensimmäiset 100 askelta jälkiä pitkin, minkä jälkeen koira lasketaan irti ja sen on ominpäin verijälkiä seuraamalla hirvi löydettävä ja siitä tiedoitettava joko haukkumalla (seisontahaukku) tai palaamalla ohjaajan luo ja opastamalla hänet kaatopaikalle.

Mikäli keinotekoisia jälkiä käytetään, on ne tehtävä välittömästi ennen koetta jokaista kokeisiin osallistuvaa koiraa varten, laimentamattomalla hirven verellä, mutkitellen myötätuuleen, vähintään 500 askelen pituisiksi ja erikoisesti valmistettua kojetta tai ruiskua käyttäen. Viimeiset 100 askelta ne kulkekoot metsämaastossa.

Palkintotuomarin on tarkattava jälkien tekoa sekä koiran jälkityöskentelyä.

Ohjaajalla on oikeus uusia koe kaksi kertaa sekä päästää uusies- saan koira irti jo lähtöpaikalla.

Jos koira suoriutuu kokeesta ensi kerralla, saa se arvosanan 7, toisella kerralla 5 ja kolmannelle 3, jotka kerrotaan vaikeuskertoimella.

Petoeläinkoe

Koiran on siekailematta käytävä maastossa liikkuvan kissan tai ketun kimppuun ja kiinni saadessaan ne tapettava. Koira saa haukkumalla tiedoittaa ohjaajalle puuhun ajamastaan kissasta.

K O E T U L O K S E T

SKK:n kenttäkokeet Ruissalossa 21. 9. 1895.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomarit kapt. E. W. R. Brander, kapt. E. B. Löfström, varat. N. v. Wendt.

Nl. —, al. 1 saksanseisoja, jota ei palkittu.

Tämä uranuurtaja oli lk.u. **Sport**, om. ja ohj. el.lääk. L. Fabritius.

SKK:n kenttäkokeet Porvoossa 26.—27. 9. 1905.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomari apt. A. Ljungberg, Ruotsi.

Nl. al. — saksanseisoja, jota ei palkittu.

SKK:n kenttäkokeet Porvoossa 26.—26. 9. 1905.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomarit kaup. K. G. Fazer, kaupungin kirj. Janpitäjä O. Paldani, isänn. Axel Uddström.

Nl. 1, al. — saksanseisoja, jota ei palkittu.

Yksityiset metsäkokeet Vuoksenniskalla 25. 8. 1918.

Palkintotuomari metsänhoitaja Henry Hackman.

Al. 2 saksanseisojaa, joista palkittiin:

Al. Kk.u. **Heiduk von Jonen** SKK , om. ins. Ch. Wolff, ohj. koirankoul. W. Hagman, 2 al. (paras 4 kilpailleesta koirasta).

Kenttäkokeet Hämeenlinnassa 28.—29. 9. 1918.

Järjestäjä: SKK:n Kanakoiraosasto. Palkintotuomari rev. Valter Herlin.

Nl. —, al. 1 saksanseisoja, joka palkittiin:

Al. Kk.u. **Heiduk von Jonen** SKK , om. ins. Ch. Wolff, ohj. koirankoul. W. Hagman, 2 al.

Kenttäkokeet Hämeenlinnassa 1.—2. 10. 1921.

Järjestäjä: SKK:n Kanakoiraosasto. Palkintotuomari vapaaherra B. Seb. Gripenberg.

Nl. —, al. 2 saksanseisojaa, joita ei palkittu.

SKK:n kenttäkokeet Porvoossa 27.—28. 9. 1925.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomari kontt.pääll. C. E. Pacius.

Nl. —, al. 1, vl. — saksanseisoja, jota ei palkittu.

SKK:n metsäkokeet Kemiössä 9. 9. 1934.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomari maj. J. Schauman.

Nl. —, al. 1, vl. — saksanseisoja, joka palkittiin:

Al. Kk.n. **Monna von Hardy** SKK 10061 XIX, om. ja ohj. tri Ivar Wallgren, 2 al.

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Hämeenlinnassa 4. 9. 1937.

Järjestäjä: Hämeenlinnan Erämiehet. Palkintotuomari maist. V. I. Mikkonen.

Nl. —, al. 4, vl. — koiraa, joista palkittiin:

Al. 1. Lk.n. **Tiina (Valio)** SKL 521/I, om. rva Elle Ryti, ohj. kaup. U. Harjula, 2 al.

2. Kk.n. **Nopsa von Westen** SKL 1366/II, om. rva Aino Kostamus, ohj. kart.om. Aarno Parkku, 2 al.

SKL:n kenttäkokeet Järvenpäässä 26. 9. 1937.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari eestiläinen L. Frese.

Nl. —, al. 2, vl. saksanseisojaa, joista palkittiin:

Al. Kk.n. **Nopsa von Westen** SKL 1366/II, om. rva Aino Kostamus, ohj. kart.om. Aarno Parkku, 3 al.

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Hyvinkäällä 5. 9. 1958.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari prof. E. Becker.

Nl. —, al. 3, vl. — koiraa, joista palkittiin:

- Al.** 1. Lk.u. **Köitin Rai (Valio)** SKL 1763/III, om. hammaslääkäri Y. Parrukoski, ohj. kaup. U. Harjula, 19 pist. 2 al.
2. Lk.n. **Valio Tiina** SKL 521/I, om. rva Elle Ryti, ohj. kaup. U. Harjula, 13 pist. 3 al.

SKL:n metsäkokeet Hyvinkäällä 4. 9. 1958.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari varat. L. Rähä.

Nl. —, al. 2, vl. — saksanseisoojaa, joista palkittiin:

- Al.** Lk.u. **Köitin Rai (Valio)** SKL 1763/III, om. hammaslääkäri Y. Parrukoski, ohj. kaup. U. Harjula, 2 al.
Kk.n. **Nopsa von Westen** SKL 1366/II, om. rva Aino Kostamus, ohj. kart.om. Aarno Parkku, 3 al.

SKL:n kenttäkokeet Vantaalla 1.—2. 10. 1958.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari maist. V. I. Mikkonen.

Nl. —, al. 2, vl. — saksanseisoojaa, joista palkittiin:

- Al.** Kk.n. **Nopsa von Westen** SKL 1366/II, om. rva Aino Kostamus, ohj. kart.om. Aarno Parkku, 2 al.

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Porissa 6. 10. 1940.

Järjestäjä: Porin Kennel-Kerho. Palkintotuomari maist. V. I. Mikkonen.

Nl. 4, al. 4, vl. — koiraa, joista palkittiin:

- Nl.** 1. Kk.n. **Reima von Westen** SKL 3710/V, om. ja ohj. joht. Toivo Lehti, 16 pist. 2 nl.
2. Kk.u. **Karma von Westen** SKL 4258/V, om. ja ohj. teht. T. Gröndahl, 10,5 pist. 3 nl.
Al. 1. Lk.n. **Valio Tiina** SKL 521/I, om. rva Elle Ryti, ohj. rak.mest. U. Ryti, 21,5 pist. 1 al.
2. Lk.u. **Köitin Rai (Valio)** SKL 1763/III, om. hammaslääkäri Y. Parrukoski, ohj. kaup. U. Harjula, 20 pist. 1 al.
2 Kk.n. **Nopsa von Westen** SKL 1366/II, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 20 pist. 1 al.

SKK:n kenttäkokeet Seinäjoella 26. 9. 1945.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomari majuri J. Schauman.

Nl. —, al. 1, vl. — saksanseisooja, joka palkittiin:

- Al.** Kk.u. **Sifsjö-Blücher (Ch.)** SKK 14501 XXIV, om. ja ohj. laivauspääll. S. Lapinjoki, 2 al.

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Kauhavalla 2.—3. 10. 1945.

Järjestäjä: Kauhavan Metsästysseura. Palkintotuomari maist. V. I. Mikkonen.

Nl. 5, al. 4, vl. 1 koiraa, joista palkittiin:

- Nl.** 1. Kk.u. **Turo I von Westen** SKL 5257/VII, om. ja ohj. mek. A. Anttila, 20 pist. 1 nl.
2. Kk.n. **Aria von Westen (Valio)** SKL 5258/VII, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 13 pist. 3 nl.
3. Kk.u. **Turo II von Westen** SKL 5697/VII, om. ja ohj. joht. Y. Honkanen, 12 pist. 3 nl.
4. Kk.u. **Patsi von Westen** SKL 5566/VII, om. ja ohj. sähköas. Paavo Vähämaa, 11,5 pist. 3 nl.
5. Kk.n. **Caloola von Westen** SKL 5677/VII, om. ja ohj. kept. J.-E. Masalin, 11 pist. 3 nl.
Al. 1. Lk.u. **Touhu** SKL 2431/IV, om. ja ohj. urkuri Yrjö Ketola, 21 pist. 1 al.
2. Kk.u. **Sifsjö-Blücher (Valio)** SKL 4606/V, om. ja ohj. laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki, 20,5 pist. 1 al.
3. Kk.u. **Turo I von Westen** SKL 5257/VII, om. ja ohj. mek. A. Anttila, 20 pist. 1 al.
4. Kk.n. **Teri von Westen** SKL 3741/V, om. ja ohj. kauppaed. Jaakko Tiainen, 17 pist. 2 al.
VI. 1. Kk.u. **Sifsjö-Blücher (Valio)** SKL 4606/V, om. ja ohj. laivauspääll. Solmu Lapinjoki, 22 pist. 1 vl.

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Kauhavalla 30. 9.—1. 10. 1944.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomari tri E. Levanto.

Nl. —, al. 5, vl. 3 koiraa, joista palkittiin:

- AI.** 1 Lk.n. **Veera (Valio)** SKL 6679/VIII, om. ja ohj. luutnantti Heikki Ketola, 19 pist. 2al.
2 Lk.n. **Jutta (Valio)** SKL 2486/IV, om. prof. A. Turunen, ohj. urkuri Yrjö Ketola, 18 pist. 2 al.
3 Kk.n. **Arla von Westen (Valio)** SKL 5258/VII, om. rva Aino Kostamus, ohj. mek. A. Anttila, 16 pist. 2 al.
- VI.** 1 Kk.u. **Valio Sifsjö-Blücher** SKL 4606/V, om. ja ohj. laivauspääll. Solmu Lapinjoki, 23 pist. 1 vl.
2 Kk.u. **Turo I von Westen** SKL 5257/VII, om. ja ohj. mek. A. Anttila, 23 pist. 2 vl.
3 Lk.n. **Touhu** SKL 2431/IV, om. ja ohj. urkuri Yrjö Ketola, 21 pist. 3 vl.

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Lapualla 15.—16. 9. 1945.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomari tri E. Levanto, mek. A. Anttila, laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki.

Nl. 4, al. 5, vl. 2 koiraa, joista palkittiin:

- NI.** 1 Lk.u. **Vekku** SKL 7877/IX, om. ja ohj. joht. H. Bottenhoff, 76 pist. 2 nl. yl.koe.
2 Kk.n. **Kate von Jonien** SKL 7626/IX, om. tekn. Terho Hukka, ohj. kauppaed. Jaakko Tiainen, 56 pist. 3 nl. yl.koe.
- AI.** 1 Kk.n. **Rolla von Westen** SKL 5344/VII, om. ja ohj. ev. G. Melin, 130 pist. 1 al. yl.koe.
2 Kk.u. **Trolle von Westen (Ch.)** SKK 18116 XXIV, om. os.joht. M. Tamelander, ohj. rva Aino Kostamus, 107 pist. 2 al. yl.koe.
3 Kk.n. **Heta** SKL 1606/II, om. ja ohj. vphra Ch. Palmén, 106,5 pist. 2 al. yl.koe.
- VI.** 1 Kk.n. **Rolla von Westen** SKL 5344/VII, om. ja ohj. ev. G. Melin, 108,5 pist. 1 vl.

SKL:n kenttäkokeet Lapualla 22. 9. 1945.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari dos. E. Becker.

Nl. 1, al. 2, vl. — saksanseisojaa, joista palkittiin:

- NI.** Lk.u. **Sutki (Valio)** SKL 7264/IX, om. ja ohj. urkuri Yrjö Ketola, 2 nl.
- AI.** Lk.n. **Veera (Valio)** SKL 6679/VIII, om. ja ohj. luutn. Heikki Ketola, 2 al. (paras koirat al:ssa).

SKK:n kenttäkokeet Seinäjoella 30. 9. 1945.

Järjestäjä: Suomen Kennelklubi. Palkintotuomari ev. Ake Wahren.

Nl. —, al. 1, vl. 1 saksanseisoja, joka palkittiin:

- AI.** Lk.n. **Veera (Valio)** SKL 6679/VIII, om. ja ohj. luutn. Heikki Ketola, 1 al. (paras 8 avoimessa luokassa kilpailleesta koirasta).

Metsäkokeet Kihniössä 7. 9. 1946.

Järjestäjä: SKK:n Kanakoiraosasto. Palkintotuomari ins. R. Kreuger.

Nl. —, al. 3, vl. — saksanseisojaa, joista palkittiin:

- AI.** Lk.u. **Sutki** SKK 1962 XXVIII, om. pankinjoht. O. Talas, ohj. luutn. Heikki Ketola, 2 al.
- Kk.n. **Siro-Tyttö von Westen** SKK 21026 XXIX, om. ja ohj. maj. J. Schauman, 2 al.

SKL:n kenttäkokeet Lapualla 22.—23. 9. 1946.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari varat. L. Rähä.

Nl. —, al. 3, vl. 1 saksanseisojaa, joista palkittiin:

- AI.** Lk.n. **Veera (Valio)** SKL 6679/VIII, om. ja ohj. luutn. Heikki Ketola, 1 al.
- VI.** Lk.n. **Veera (Valio)** SKL 6679/VIII, om. ja ohj. luutn. Heikki Ketola, 2 vl. (vl:n paras koirat).

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Härmässä 28.—29. 9. 1946.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomarit maist. V. I. Mikkonen, hammaslääk. Y. Parrukoski.

NI. 7, al. 9, vl. — koiraa, joista palkittiin:

- NI. 1. Lk.n. **Ulla** SKL 13076/XI, om. ja ohj. joht. H. Buttenhoff, 86 pist. 1 nl.
2. Kk.u. **Karu von Westen (Kaksolsvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maist. O. Kanerva, 78 pist. 2 nl.
3. Kk.n. **Ledi von Westen** SKL 10174/X, om. rva Anna-Liisa Malja, ohj. kaup. A. V. Malja, 72 pist. 2 nl.
4. Kk.n. **Heku** SKL 9987/X, om. ja ohj. kapt. A. Kauppinen, 69 pist. 2 nl.
5. Kk.n. **Reila von Westen (Valio)** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 66 pist. 3 nl.
6. Kk.n. **Taru von Westen** SKL 9610/X, om. ja ohj. maanvilj. E. Koskivirta, 60 pist. 3 nl.
- AI. 1 Lk.u. **VEKKU** SKL 7377/IX, om. maj. V. Bromer, ohj. joht. H. Buttenhoff 92 pist. 2 al.
2. Lk.u. **Ha-Ko-Hokki** SKL 6520/VIII, om. pol.mest. V. Havas, ohj. kirjuri V. Piha, 85 pist. 2 al.
3. Kk.n. **Lisse von Jonien** SKL 9561/X, om. ja ohj. kauppaed. Kaj Sundholm, 62 pist. 3 al.

(Avoimen luokan huonoon tulokseen vaikutti se, että linnut olivat „kiven takana”).

SKL:n saksanseisojien metsästyskokeet Lapualla 25.—26. 9. 1947.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomarit maj. E. E. Malmgren (Ruotsi), tri E. Levanto, maist. V. I. Mikkonen.

NI. 6, al. 10, vl. 2 koiraa, joista palkittiin:

- NI. 1. Lk.u. **Rollo** SKK 21687 XXX, om. ja ohj. vphra Ch. Palmén, 93 pist. 1 nl.
2. Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 78 pist. 2 nl.
- AI. 1. Kk.u. **Karu von Westen (Kaksolsvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maist. O. Kanerva, 142 pist. 1 al. yl.koe, 1 al. saksanseisoja-koe.
2. Kk.n. **Carry (Käyttöch.)** SKK 22288 XXX, om:t maj. G. Renvall ja hra F. Krokfors, ohj. hra F. Krokfors, 129 pist. 1 al. yl.koe, 1 al. saksanseisoja-koe.
3. Lk.n. **Geisteds Stella** SKL 9583/X, om. ja ohj. isänn. B. Voght, 114 pist. 1 al. yl.koe.
4. Lk.u. **Ha-Ko-Hokki** SKL 6520/VIII, om. pol.mest. E. Havas, ohj. asemapääll. V. Piha, 105 pist. 2 al. yl.koe.
5. Lk.n. **Wilku** SKL 8074/IX, om. ja ohj. joht. H. Buttenhoff, 83 pist. 3 al. yl.koe.
- VI. 1. Kk.u. **Karu von Westen (Kaksolsvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maist. O. Kanerva, 114 pist. 1 vl.
2. Kk.n. **Carry (Käyttöch.)** SKK 22288, om. maj. G. R. Renvall ja hra F. Krokfors, ohj. hra F. Krokfors, 106,5 pist. 2 vl.

SKL:n kenttäkokeet Lapualla 27.—28. 9. 1947.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomarit al. maist. V. I. Mikkonen, nl. luutn. J. Hankajärvi.

- NI. Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 1 nl.
- AI. Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 2 al.
Kk.n. **Carry (Käyttöch.)** SKK 22288 XXX, om:t maj. G. R. Renvall ja hra F. Krokfors, ohj. hra F. Krokfors, heikko 2 al.
Kk.u. **Karu von Westen (Kaksolsvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maist. O. Kanerva, 3 al.
Lk.n. **Wilku** SKL 8074/IX, om. ja ohj. joht. H. Buttenhoff, 3 al.

SKL:n metsäkokeet Hyvinkäällä 4. 9. 1948.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomarit luutn. J. Hankajärvi ja ins. R. Kreuger.

NI. —, al. 1, vl. — saksanseisoja, jota ei palkittu.

Metsäkokeet Lapualla 7.—8. 9. 1948.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomarit dos. E. Becker ja toht. W. Ekman.
Ni. —, al. —, vl. — saksanseisoojaa, joista palkittiin:

Al. Lk.u. **Sutki (Valio)** SKL 7264/IX, om. pääjoht. O. Talas, ohj. luutn. Heikki Ketola, 2 al.

Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 3 al.

Kk.u. **Valio Karu von Westen (Kaksoisvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maist. O. Kanerva, 3 al.

Suomen Kultamaljakilpailu Kauhavalla 17. 9. 1948.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari maist. V. I. Mikkonen.

2 saksanseisoojaa, joista palkittiin:

Lk.n. **Kultamaljan voittaja 1948 Raila** SKK 21260 XXX, om. ja ohj. luutn. Heikki Ketola.

SKL:n kenttäkokeet Lapualla 19.—21. 9. 1948.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari maist. V. I. Mikkonen.

Ni. —, al. — saksanseisoojaa, joista palkittiin:

Al. Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 3 al.

Kk.n. **VEERA** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 3 al.

SKL:n kanakoirien erikoiskokeet Voittissa 25.—27. 9. 1948.

Järjestäjä: Saksanseisooja-Kerho. Palkintotuomarit maist. V. I. Mikkonen, luutn. Heikki Ketola, joht. H. Buttenhoff, kauppaed. Jaakko Tiainen.

Jäsentenväl. Derby-koe 2, ni. 1, al. 14, vl. 4 koiraa, joista palkittiin:

Ni. 1. Kk.n. **Pia 772 A**, om. ja ohj. joht. E. Sägfors, pist. 1 ni.

Al. 1. Engl.sett.u. **Taru** SKL 10527/X, om. ja ohj. joht. T. T. Karvonen, 131 pist. 1 al.

2. Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 125 pist. 1 al.

3. Kk.n. **Senta** SKK 19983 XXIX, om. maist. J. V. Snellman, ohj. kapt. T. Koponen, 121 pist. 1 al.

4. Lk.n. **Wilku** SKL 8074/IX, om. ja ohj. joht. H. Buttenhoff, 111 pist. 2 al.

5. Kk.n. **Reila von Westen (Valio)** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 110 pist. 2 al.

6. Kk.n. **Rolla von Westen** SKL 8365/IX, om. ja ohj. varat. A. Saikkonen, 109 pist. 2 al.

7. Kk.n. **Friidu (Valio)** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 88 pist. 3 al.

8. Kk.n. **Ledi von Westen** SKL 10174/X, om. rva Anna-Liisa Malja, ohj. kauppa. A. V. Malja, 85 pist. 3 al.

8. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 85 pist. 3 al.

10. Kk.u. **Hic av Korsholm** SKK 17708 XXVII, om. yliopp. Åsa Labbart, ohj. kirkon-isänn. W. Labbart, 81 pist. 3 al.

VI. 1. Kk.u. **Valio Karu von Westen (Kaksoisvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maisteri O. Kanerva, 178 pist. 1 vl.

2. Kk.n. **Carry (Käyttöch.)** SKK 22288 XXX, om:t maj. G. R. Renvall ja hra F. Krokfors, ohj. hra F. Krokfors, 170 pist. 1 vl.

3. Lk.n. **Geisteds Stella** SKL 9583/X, om. ja ohj. isänn. B. Voght, 167 pist. 1 vl.

4. Kk.u. **Hasse (Valio)** SKL 13337/XI, om. ja ohj. kapt. T. Koponen, 143 pist. 2 vl.

SKL:n metsäkokeet Hyvinkäällä 3.—4. 9. 1949.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomarit prof. E. Becker, tri E. Anttinen.
Ni. —, al. 3, vl. — saksanseisoojaa, joista palkittiin:

Al. Kk.n. **Friidu (Valio)** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 3 al.

Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 3 al.

Kanakoirien erikoiskokeet Sulvalla 17.—18. 9. 1949.

Järjestäjä: Vasa Kennelförening. Palkintotuomarit laivauspääll. Solmu Lapinjoki, maj. G. R. Renvall.

Nl. 2, al. 4, vl. 4 saksanseisoojaa, joista palkittiin:

Nl. 2. Kk.u. **Rudis Napoleon** 4713 A, om. joht. Ake Lindeman, ohj. hra F. Krokfors, 99 pist. 1 nl.

Al. 1. Kk.n. **Friidu (Valio)** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 143 pist. 1 al.
2. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 141 pist. 1 al.

3. Kk.u. **Buster (Tomi)** SKL 7972/IX, om. opisk. Ukko Lapinjoki, ohj. joht. Veikko Väisänen, 110 pist. 2 al.

✓ VI. 1. Kk.u. **Valio Karu von Westen (Kaksoisvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maisteri O. Kanerva, 205 pist. 1 vl.

2. Kk.n. **Carry (Käyttöch.)** SKK 22288 XXX, om. maj. G. R. Renvall ja hra F. Krokfors, ohj. hra F. Krokfors, 185 pist. 1 vl.

2. Kk.n. **Friidu (Valio)** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 185 pist. 1 vl.

4. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 183 pist. 2 vl.

SKL:n kanakoirien erikoiskokeet Hyvinkäällä 30. 9.—2. 10. 1949.

Järjestäjä: Saksanseisooja-Kerho. Palkintotuomarit tri E. Levanto, kauppaed. Jaakko Tiainen.

Jäsentenväl. Derby-koe 1, nl. 1, al. 6, vl. 6 koira, joista palkittiin:

Al. 1. Kk.u. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 143 pist. 1 al.
2. Kk.n. **Reila von Westen (Valio)** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 134 pist. 1 al.

VI. 1. Kk.u. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 176 pist. 2 vl.
2. Kk.u. **Valio Karu von Westen (Kaksoisvalio)** SKL 9969/X, om. ja ohj. maisteri O. Kanerva, 174 pist. 2 vl.

3. Kk.n. **Friidu (Valio)** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 172 pist. 3 vl.

4. Kk.n. **Reila von Westen (Valio)** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 164 pist. 3 vl.

Palveluskoirien tottelevaisuuskokeet Turussa 1949.

Kk.u. **Sokrates** 1446 A, om. rva Ruth Sarrus, 89 pist. 2 alokasl.

Sokeain opaskoirain opastuskokeet Helsingissä 1949.

Kk.n. **Aavan Ruffe** SKK 23022 XXX, om. hra Erkki Vakkala, 83,5 pist. 2 al.

Kk.n. **Aavan Ruffe** SKK 23022 XXX, om. hra Erkki Vakkala, 91,5 pist. 1 al. 79 pist. 2 vl.

Kenttäkokeet Oulun ympäristössä 16.—17. 9. 1950.

Järjestäjä: Oulun Erä- ja Kennelkerho. Palkintotuomari tri W. Ekman.

Nl. —, al. 1 saksanseisooja, joka palkittiin:

Al. Kk.u. **Falk (Valio)** 3194 A, om. ja ohj. luutn. H. Sarparanta, 3 al.

Kanakoirien erikoiskokeet Sulvalla 23.—24. 9. 1950.

Järjestäjä: Vasa Kennelförening. Palkintotuomarit joht. H. Buttenhoff ja maj. G. R. Renvall.

Nl. —, al. 3, vl. 4 saksanseisoojaa, joista palkittiin:

Al. 1. Lk.n. **Christa vom Terheider Moor** 89 B, om. ja ohj. merikapit. F. Lundberg, 127 pist. 2 al.

VI. 1. Kk.n. **Carry (Käyttöch.)** SKK 22288 XXX, om. maj. G. R. Renvall ja hra F. Krokfors, ohj. hra F. Krokfors, 189 pist. 1 vl.

2. Kk.n. **Friidu (Valio)** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 182 pist. 2 al.

3. Kk.n. **Valio Reila von Westen** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 169 pist. 3 vl.

Kenttäkokeet Munakassa 25. 9. 1950.

Järjestäjä: Suomen Kanakoirakerho. Palkintotuomari tri E. Anttinen.

Nl. —, al. 1, vl. — saksanseisvoja, joka palkittiin:

Al. Lk.u. **Timo (Vallo)** 1080/50 C, om. ja ohj. dipl.ins. S. Silander, 3 al.

Kanakoirien erikoiskokeet Kauhajoella 30. 9.—1. 10. 1950.

Järjestäjä: Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus. Palkintotuomari maj. G. R. Renvall.

Nl. —, al. 1, vl. 3 koiraa, joista palkittiin:

Al. 1. Kk.u. **Falk (Vallo)** 3194 A, om. ja ohj. luutn. H. Sarparanta, 133 pist. 1 al.

Vi. 1. Kk.n. **Vallo Reila von Westen** SKL 8364/IX, om. rva Aino Kostamus, ohj. maisteri O. Kanerva, 174 pist. 2 vl.

Kenttäkokeet Ilmajoella 8. 10. 1950.

Järjestäjä: Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus. Palkintotuomari tri W. Ekman.

Nl. —, el. saksanseisovaa, joista palkittiin:

Al. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 3 al.

Kanakoirien erikoiskokeet Kärkölässä 15. 10. 1950.

Järjestäjä: Saksanseisova-Kerho. Palkintotuomarit maist. V. I. Mikkonen, joht. H. Buttenhoff, kauppaed. J. Tiainen.

Nl. —, al. 3, vl. 5 koiraa, joista palkittiin:

Al. 1. Lk.n. **Taiston Peki** 1685 A, om. ja ohj. rak.mest. R. Helin, 136 pist. 1 al.

Vi. 1. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 180 pist. 2 vl.
2. Kk.n. **Vallo Reila von Westen** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 168 pist. 3 vl.

2. Kk.u. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 168 pist. 3 vl.

Kanakoirien erikoiskokeet Sulvalla 29. 9. 1951.

Järjestäjä: Vasa Kennelförening. Palkintotuomari joht. H. Buttenhoff.

Nl. 1, al. 1, vl. 3 saksanseisovaa, joista palkittiin:

Nl. 1. Lk.n. **Annikki av Bergvra** 3331/51 D, om. ja ohj. merikapt. F. Lundberg, 107 pist. 1 nl.

Al. 1. Lk.n. **Christa vom Terheider Moor** 89 B, om. ja ohj. merikapt. F. Lundberg, 134 pist. 1 al.

Vi. 1. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 172 pist. 3 vl.

2. Lk.n. **Christa vom Terheider Moor** 89 B, om. ja ohj. merikapt. F. Lundberg, 167 pist. 3 vl.

3 Kk.n. **Vallo Friidu** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 166 pist. 3 vl.

Kanakoirien erikoiskokeet Porissa 6.—7. 10. 1951.

Järjestäjä: Saksanseisova-Kerho. Palkintotuomarit mek. A. Anttila, maj. G. R. Renvall.

Nl. 2, al. 1, vl. 7 koiraa, joista palkittiin:

Nl. 1. Kk.n. **Erra von Westen** 2106/50 D, om. rva Aino Kostamus, ohj. maisteri O. Kanerva, 99 pist. 1 nl.

Al. 1. Lk.u. **Timo (Vallo)** 1080/50 C, om. ja ohj. dipl.ins. S. Silander, 132 pist. 1 al.

Vi. 1. Kk.u. **Kaksoisvalio Karu von Westen** SKL 9969/X, om. ja ohj. maist. O. Kanerva, 187 pist. 1 vl.

2. Kk.u. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 186 pist. 1 vl.

3. Kk.n. **Vallo Friidu** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 185 pist. 1 vl.

4. Kk.n. **Vallo Reila von Westen** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 167 pist. 3 vl.

Kanakoirien erikoiskokeet Munakassa 13. 10. 1951.

Järjestäjä: Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus. Palkintotuomari luutn. Heikki Ketola.

Nl. —, al. —, vl. 4 saksanseisovaa, joista palkittiin:

Vi. 1. Kk.n. **Vallo Friidu** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 178 pist. 2 vl.

2. Kk.n. **Veera** SKL 10541/X, om. ja ohj. sahatekn. A. J. Hiipakka, 167 pist. 3 vl.

Kanakoirien erikoiskokeet Maalahdella 30. 9. 1952.

Järjestäjä: Vasa Kennelförening. Palkintotuomari joht. H. Buttenhoff

Nl. 2, al. 1, vl. 2 koiraa, joista palkittiin:

- Nl. 1. Kk.n. **Röja av Ödmark** 3051/53 F, om. ja ohj. joht. H. Sandström
pist. 1 nl.
2. Kk.n. **Prinsessan av Ödmark** /52, om. ja ohj. hra F. Krokfors
pist. 1 nl.

- Al. 1. Lk.n. **Annikki av Bergvå** 3331/51 D, om. ja ohj. kons. F. Lundberg,
pist. 1 al.

- VI. 1. Lk.n. **Christa vom Terheider Moor** 89 B, om. ja ohj. kons. F. Lundberg,
pist. 2 vl.

Kanakoirien erikoiskokeet Munakassa 3.—4. 10. 1952.

Toimeenpanija: Saksanseisoja-Kerho Järjestäjä: Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus.

Palkintotuomarit luutn. Heikki Ketola ja joht. Veikko Väisänen.

Nl. —, al. 2, vl. 3 koiraa, joista palkittiin:

- Al. 1. Kk.n. **Erra von Westen** 2106/50 D, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 130 pist. 2 al.

- VI. 1. Kk.u. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 189 pist. 1 vl.

Kenttäkokeet Ylistarossa 6.—7. 10. 1952.

Toimeenpanija: Suomen Kanakoirakerho. Järjestäjä: Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus.

Palkintotuomarit trit J. ja E. Anttinen.

Nl. —, al. 1, vl. — saksanseisoja, joka palkittiin:

- Al. Lk.u. **Vallo Timo** 1080/50 C, om. ja ohj. dipl.ins. S. Silander, 2 al.

Kanakoirien erikoiskokeet Ilmajoella 8.—9. 10. 1952.

Järjestäjä: Etelä-Pohjanmaan Kennelkeskus. Palkintotuomarit joht. Veikko Väisänen
ja mek. A. Anttila.

Nl. —, al. 1, vl. 3 koiraa, joista palkittiin:

- VI. 1. Kk.u. **Vallo Falk** 3194 A, om. ja ohj. yllluutn. H. Sarparanta, 185 pist. 1 vl.
2. Kk.n. **Vallo Friidu** 1243 A, om. ja ohj. metsänh. T. K. Ketonen, 182 pist. 2 vl.
3. Lk.u. **Timo (Valio)** 1080/50 C, om. ja ohj. dipl.ins. S. Silander, 180 pist. 2 vl.

Kanakoirien erikoiskokeet Jämsjävellä 18.—19. 10. 1952.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomarit maj. G. R. Renvall ja joht. Veikko Väisänen.

Nl. 5, al. 5, vl. 2 koiraa, joista palkittiin:

- Nl. 1. Lk.n. **Nobby** , om. ja ohj. asetekn. H. Nygrén, 116 pist. 1 nl.
2. Kk.u. **Mons (Vingtor)** 606/52 E, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 113 pist. 1 nl.
3. Kk.u. **Morri von Westen** 2111/51 E, om. ja ohj. ekon. K. Lehtonen, 77 pist. 2 nl.
Al. 1. Kk.n. **Erra von Westen** 2106/50 D, om. ja ohj. rva Aino Kostamus, 139 pist. 1 al.
2. Kk.n. **Aavan Pupsi-Huki** 497 A, om. ja ohj. kontt. U. Marttinen, 130 pist. 2 al.
3. Kk.u. **Mons (Vingtor)** 606/52 E, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 129 pist. 2 al.
VI. 1. Kk.u. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen, 188 pist. 1 vl.

SAKSANSEISOJAIN TOTTELEVAISUUSKOKEIDEN SÄÄNNÖT

Koirat arvostellaan samojen periaatteiden mukaisesti kahdessa eri luokassa:

A. Nuorten luokka koirille, jotka ovat täyttäneet 10 kk, mutta eivät 18 kk.

B. Avoin luokka 18 kk vanhoille tai sitä vanhemmille koirille.

1. Koiran käyntiä kytkettynä) ohjaajan sivulla käyden (nopeus
2. Koiran käyntiä vapaana) palkintotuomarin määrättävissä)
3. Istumaan.
4. Maahanmeno: käskystä, käsimerkein ja pilliä käyttäen.
5. Luoksetulo: (vapaana ollessa ja maatessa) käskystä ja pilliä käyttäen.
6. Paikalleen jäämistä: komennosta ohjaajan näkyvissä ollen ja hetkeksi poistuessa koiran näköpiiristä.
7. Heitetyn esineen noutoa ja luovuttamista ohjaajalleen.
8. Kätketyn esineen noutoa.

Oikeutetut ottamaan osaa ovat sellaiset saksanseisijat, jotka ovat saaneet ulkomuotinäyttelypalkinnon tai jotka ulkomuototuomari katsoo palkinnon arvoisiksi.

Saksanseisija-Kerho r.y:n johtokunta määrää palkintotuomarin, jonka arvostelusta ei voida vedota.

Kulujen peittämiseksi peritään vuosittain määrättävä osanotto-maksu.

Palkintotuomarin koirat eivät saa osallistua kilpailuun, jota hän arvostelee. Älköön hän myöskään arvostelko koiraa, jota on itse opettanut vuoden kuluessa koepäivästä lukien.

Kokeisiin ei saa tuoda kiimaista narttua tai tarttuvaa tautia sairastavaa koiraa. Tietävästi siitoskyvytön koira ei saa kilpailla.

Kummassakin luokassa kolme parasta koiraa palkitaan.

TOTTELEVAISUUSKOKEIDEN TULOKSET

Tampere 28. 5. 1948.

Järjestäjä: Hämeen—Satakunnan Saksanseisija Harrastajat. Palkintotuomari toim.joht. Henry Buttenhoff.

Ni. 2, al. 6 koiraa, joista palkittiin:

Ni. 1. Kk.u. **Pörri von Westen** 185 A, om. ja ohj. rva Aino Kostamus.

Al. 1. Kk.n. **Rolla von Westen** SKL 8365/IX, om. ja ohj. varal. A. Saikkonen.

2. Kk.u. **Dick von Westen** SKL 1256/X, om. ja ohj. ekon. O. Söderström.

3. Kk.n. **Reila von Westen** SKL 8364/IX (**Vallo**), om. ja ohj. rva Aino Kostamus

4. Kk.n. **Ami** SKL 11532/X, om. ja ohj. agrol. B. Kingelin.

Helsinki 22. 5. 1949.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomari toim.joht. H. Buttenhoff.

Nl. 1, al. 5 koiraa, joista palkittiin:

Nl. 1. Lk.u. **Cay 3111 B**, om. ja ohj. luutn. E. Kaarlas.

Al. 1. Kk.n. **Ledi von Westen** SKL 10174/X, om. rva Anna-Liisa Maija, ohj. kaupp. A. V. Maija.

2. Kk.u. **Trym** SKL 10181/X, om. rva Aino Kostamus, ohj. maj. A. H. Virkkunen.

3. Kk.n. **Rollo von Westen** SKL 8365/IX, om. ja ohj. varat. A. Saikkonen.

4. Kk.n. **Tari von Wüste** SKL 11861/X, om. ja ohj. kauppaed. Jaakko Tiainen.

5. Kk.u. **Jeri 1869 A (Kaksoisvalio)**, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen.

Turku 7. 5. 1950.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomari tri Erik Anttinen.

Nl. 2, al. 3 koiraa, joista palkittiin:

Nl. 1. Kk.u. **Jyry 29/50 C**, om. ja ohj. kauppaed. Jaakko Tiainen.

2. Lk.n. **Glory 117 B**, om. ja ohj. luutn. E. Kaarlas.

Al. 1. Kk.u. **Jeri 1869 A (Kaksoisvalio)**, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen.

2. Kk.u. **Rudi von Westen** SKL 13384/XI, om. ja ohj. joht. Heikki Kuusava.

3. Kk.u. **Ch. Trolle von Westen** SKL 6205/VIII, om. joht. L. Suominen, ohj. rva Aino Kostamus.

Helsinki 16. 6. 1951.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomari luutn. evp. Heikki Ketola.

Nl. —, al. 6 koiraa, joista palkittiin:

Al. 1. Kk.u. **Jeri 1869 A (Kaksoisvalio)**, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen (45 pist.)

2. Lk.n. **Talston Peki 1685 A**, om. ja ohj. rak.mest. R. Helin (44 pist.)

3. Lk.n. **Glory 117 B**, om. ja ohj. kapt.luutn. E. Kaarlas (42 pist.)

4. Kk.u. **Tomi 31/51 D**, om. ja ohj. pankinjoht. Arvi Meurman (36 pist.)

5. Lk.u. **Cay 3111 B**, om. ja ohj. kapt.luutn. E. Kaarlas (35 pist.)

6. Kk.u. **Jyry 29/50 C**, om. ja ohj. kauppaed. Jaakko Tiainen (28 pist.)

Hämeenlinna 22. 5. 1952.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomari kartanonom. Aarno Parkku.

Nl. 2, al. 3 koiraa, joista palkittiin:

Nl. 1. Kk.u. **Morri von Westen 2111/51 E**, om. ja ohj. ekon. Kalervo Lehtonen.

2. Kk.u. **Mons (Vingtor) 606/52 E**, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen.

Al. 1. Kk.n. **Valio Reila von Westen** SKL 8364/IX, om. ja ohj. rva Aino Kostamus.

2. Kk.u. **Jeri 1869 A (Kaksoisvalio)**, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen.

3. Kk.u. **Jyry 29/50 C**, om. ja ohj. kauppaed. Jaakko Tiainen.

Pelpohja 25. 5. 1953.

Järjestäjä: Saksanseisoja-Kerho. Palkintotuomarit kartanonom. Aarno Parkku ja maist. Ossi Kanerva.

Nl. 3, al. 5 koiraa, joista palkittiin:

Nl. 1. Kk.n. **Sirri von Westen 471/53 F**, om. ja ohj. vet.kulj. Arvo Grönblom (25 pist.)

2. Kk.u. **Rake von Westen 472/53 F**, om. ja ohj. hra Kaarlo Ruohonen (16 pist.)

3. (kilpailun ulkopuolella) Kk.n. **Kjulsbjergs Dot**, om. kartanonom. E. E. Grönlund, ohj. metsänvart. U. Rouvinen.

Al. 1. Kk.u. **Mons (Vingtor) 606/52 E**, om. ja ohj. maj. A. H. Virkkunen (32 pist.)

2. Kk.n. **Erra von Westen 2106/50 D**, om. ja ohj. rva Aino Kostamus (30 pist.)

3. Kk.u. **Morri von Westen 2111/50 D**, om. ja ohj. ekon. Kalervo Lehtonen (29 pist.)

4. Kk.u. **Jyry 29/50 C**, om. kauppaed. Jaakko Tiainen, ohj. yliopp. Jussi Tiainen (28 pist.)

5. Kk.u. **Kraemmergaardens Danny 2471/52 F**, om. ja ohj. kartanonom. E. E. Grönlund.

JOHTAJA Y. HONKASEN KIERTOPALKKINNON SÄÄNNÖT

1944

1 §.

Kiertopalkinnon on lahjoittanut johtaja Y. Honkanen parhaalle Saksan seisojalle niiden erikoiskokeissa annettavaksi.

2 §.

Kiertopalkinnon saa omakseen se koira, joka sen kolmasti voittaa.

3 §.

Voittaja saa palkinnon haltuunsa seuraaviin kokeisiin saakka ja on velvollinen kaiverruttamaan siihen voittaneen koiran nimen ja kilpailupaikan ja -ajan ja tuomaan sen seuraaviin kokeisiin.

VOITTAJAT

- 1943 Kauhava 1.—2. 10. **Sifsjö-Blücher (Valio)** SKL 4606/V. Om. ja ohj. laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki.
- 1944 Kauhava 30. 9.—1. 10. **Valio Sifsjö-Blücher** SKL 4606/V. Om. ja ohj. laivauspäällikkö Solmu Lapinjoki.
- 1945 Lapua 15.—16. 9. **Rolla von Westen** SKL 5344/VII. Om. ja ohj. eversti G. Melin.
- 1946 Härmä 28.—29. 9. **Vekku** SKL 7877/IX. Om. majuri V. Bremer, ohj. joht. H. Buttenhoff.
- 1947 Lapua 23.—25. 9. **Karu von Westen (Kaksoisvalio)** SKL 9969/X. Om. ja ohj. maisteri O. Kanerva.
- 1948 Voitti 23.—25. 9. **Valio Karu von Westen (Kaksoisvalio)** SKL 9969/X. Om. ja ohj. maisteri O. Kanerva.
- 1949 Hyvinkää 30. 9.—2. 10. **Jeri (Kaksoisvalio)** 1869 A. Om. ja ohj. majuri A. H. Virkkunen.
- 1950 Kärkölä 15. 10. **Veera** SKL 10541/X. Om. ja ohj. sahateknikko A. J. Hilpakka.
- 1951 Pori 6.—7. 10. **Kaksoisvalio Karu von Westen** SKL 9969/X. Om. ja ohj. maisteri O. Kanerva.

Kiertopalkinnon on saanut omakseen sen kolmasti, vv. 1947, 1948 ja 1951 voittanut **Kaksoisvalio Karu von Westen**.

„PARHAIMMAN KOIRAN PALKINNON”

S Ä Ä N N Ö T

Palkinnon on Saksanseisoja-Kerho r.y:lle 18. 10. 52 lahjoittanut
Keskinäinen Vakuutusyhtiö SAMPO

1 §.

Palkinto on kiertopalkinto, josta kilpaillaan vuosittain Saksanseisoja-Kerho r.y:n johtokunnan määräämissä kanakoirien erikoiskokeissa.

2 §.

Palkinnon saa vuodeksi haltuunsa se koira, jonka kokeitten ylituomari katsoo kokeitten parhaaksi.

3 §.

Voittajakoiran omistaja on velvollinen kaiverruttamaan palkintoon kokeitten paikan ja päivämäärän, voittajakoiran nimen ja rotukirjanumeron, voittoon oikeuttaneen sijoituksen tai pistemäärän sekä koira kokeissa ohjanneen nimen.

4 §.

Palkinnon saa omakseen se koira, joka sen kolmasti on voittanut.

VOITTAJAT

1952 Jämsijärvi 18.—19. 10. Jeri (Kaksoisvalio) 1869 A. Om. ja ohj. majuri A. H. Virkkunen.

KENNEL von WESTEN'in KIERTOPALKINTO

1 §.

Kiertopalkinnosta kilpaillaan vuosittain avoimessa luokassa Saksanseisoja-Kerhon järjestämässä kanakoirien erikoiskokeissa. Saksanseisoja-Kerho voi kuitenkin määrätä siitä kilpailtavaksi jonkin muun yhtymän järjestämässä vastaavissa kokeissa.

2 §.

Kiertopalkinto annetaan avoimen luokan parhaan saksanseisojan omistajalle. Koiran on kuitenkin saatava vähintään 2. palkinto.

3 §.

Kiertopalkinnon saa lopullisesti haltuunsa se koiranomistaja, jonka koira on sen kolmasti voittanut.

4 §.

Voittaneen koiran omistaja on velvollinen kaiverruttamaan kiertopalkintoon nimensä ja vuosiluvun.

VOITTAJAT

1950 Kärkölä 15. 10. **Taiston Peki** 1685 A. Om. ja ohj. rakennusmestari R. Helin.

1951 Pori 6.—7. 10. **Timo (Valio)** 1080/50 C. Om. ja ohj. dipl.insinööri Seth Silander.

1952 Jämijärvi 18.—19. 10. **Erra von Westen** 2106/50 D. Om. ja ohj. rouva Aino Kostamus.

SAKSANSEISOJIENTEN KOULUTTAJAKANNUN 1945 SÄÄNNÖT

1 §.

Kouluttajakannu 1945 on perustettu Saksan seisojien kasvatuksen ja koulutuksen edistämiseksi.

2 §.

Kannusta kilpailevat vuosittain kouluttajat Kennel-Liiton ja Saksanseisoja-Kerhon metsästyskokeissa yhdellä tai useammalla kouluttamallaan Saksan seisojalla.

3 §.

Koiraa saa ohjata kokeissa sen kouluttaja tai joku muu henkilö. Jälkimmäisessä tapauksessa on kuitenkin ennen kilpailuja kilpailevan kouluttajan esitettävä palkintolautakunnalle koiran omistajan todistus, josta käy ilmi, että hän kilpailee myös kysymyksessä olevalla koiralla.

4 §.

Kannun saa vuodeksi haltuunsa se kouluttaja, joka saa yhteensä enimmän pisteitä Suomen Kennel-Liiton ja Saksanseisoja-Kerhon syksyisissä metsästyskokeissa. Pisteet lasketaan erikseen eri luokissa siten, että paras koira saa 10 pistettä, seuraava 9 ja sitä seuraava 8 ja niin edelleen — kymmenes koira 1 pisteen. (Sama koira voi siis tuottaa kouluttajalleen pisteitä useammassa luokassa).

5 §.

Kannuun liittyy myös vuosittaisia rahapalkintoja kannustamaan varattomiakin koirankouluttajia seisojien kouluttamiseen. Palkintojen lukumäärän ja suuruuden määrää vuosittain Saksanseisoja-Kerho sekä saattaa ne julkisuuteen hyvissä ajoissa ennen syksyn kilpailuja.

6 §.

Kannun vuosivoittaja on velvollinen kaiverruttamaan nimensä, pistemääränsä sekä vuosiluvun kannuun sekä palauttamaan sen hyvässä kunnossa ja hyvissä ajoin ennen syksyn kilpailuja Saksanseisoja-Kerholle.

7 §.

Kannun saa lopullisesti haltuunsa se kouluttaja, joka 5:n vuoden aikana on useammin palkinnon voittanut tai, voittojen mennessä tasan, on saanut enimmän voittopisteitä.

8 §.

Mahdollisia lisäyksiä tai muutoksia näihin sääntöihin voi Saksanseisoja-Kerhon vuosikokous tarpeen vaatiessa tehdä.

VOITTAJAT

- 1945 1. Erik Pajarinen, 20 pist. Lisäksi mk. 5.000:— rahapalkinto.
2. Heikki Ketola, 10 pist. Lisäksi mk 3000:— rahapalkinto.
3. Henry Buttenhoff, 10 pist. Lisäksi mk 2.000:— rahapalkinto.
- 1946 1. Henry Buttenhoff, 20 pist.
2. Heikki Ketola, 10 pist.
3. Väinö Piha, 9 pist.

1947 1. **Ossi Kanerva, 30 pist.**

2. Filip Krokfors, 30 pist.

3. Timo Koponen, 29 pist.

1948 1. **Timo Koponen, 45 pist.**

2. Ossi Kanerva, 19 pist.

3. A. J. Hiipakka, 12 pist.

1949 1. **A. H. Virkkunen, 20 pist.**

2. Aino Kostamus, 16 pist.

3. T. K. Ketonen, 15 pist.

Maljan kierrettyä 5 vuotta sai sen omakseen majuri Timo Koponen, jolla siihen voittonsa perusteella vuonna 1948 oli enimmät voittopisteet.

SAKSANSEISOJIIEN KOULUTTAJAKANNUN SÄÄNNÖT

1 §.

Kouluttajakannu on kiertopalkinto, jonka tarkoituksena on edistää saksanseisojien koulutusta ja siten osaltaan vaikuttaa rodun kohottamiseksi.

2 §.

Kannusta kilpaillaan määrätyn kalenterivuoden aikana maassamme järjestettyjen kanakoirakokeiden tulosten perusteella.

3 §.

Kannu annetaan Saksanseisoja-Kerhon vuosikokouksessa sille kerhon jäsenelle, jonka kouluttamat saksanseisojat ovat päättäneenä koekautena keränneet eniten pisteitä. Voittaja on velvollinen kaiveruttamaan kannuun vuosiluvun, nimensä ja saavuttamansa pistemäärän.

4 §.

Pisteet lasketaan siten, että voittajaluokan 1. palkinnosta saa 10 pistettä, 2. palkinnosta 8 ja 3. palkinnosta 6 pistettä, avoimen ja nuorten luokan 1. palkinnosta saa 7, 2. palkinnosta 5 ja 3. palkinnosta 3 pistettä. Sama koira voi kerätä pisteitä erikois-, metsä- ja kenttäkokeiden niissä luokissa, joissa se on oikeutettu kilpailemaan, kuitenkin niin, että vain paras tulos eri kokeiden kussakin luokassa otetaan huomioon.

5 §.

Kouluttajakannusta kilpaillaan kolmena vuotena, jonka jälkeen se luovutetaan eniten voittoja saaneelle. Voittojen mennessä tasan ratkaisevat voittopisteet.

6 §.

Saksanseisoja-Kerho r.y:n johtokunnalla on oikeus muuttaa näitä sääntöjä lahjoittajaa kuultuaan.

VOITTAJAT

1951 1. **Felix Lundberg, 20 pist.**

2. Ossi Kanerva, 17 pist.

3. T. K. Ketonen ja A. H. Virkkunen, 10 pist.

1952 1. **A. H. Virkkunen, 22 pist.**

2. Felix Lundberg, 15 pist.

3. Seth Silander, 13 pist.

„MUMMELIN MALJAN” SÄÄNNÖT

1 §.

Kiertopalkinnosta kilpailevat saksanseisojien kasvattajat Saksanseisoja-Kerho r.y:n järjestämissä kanakoirien erikoiskokeissa.

2 §.

Palkinnon saa vuodeksi haltuunsa kokeiden parhaan saksanseisojan kasvattaja. Parasta koiraa määrättäessä katsottakoon voittajaluokassa palkittu avoimessa luokassa palkittua arvokkaammaksi sekä nuorten luokan 1. palkinnon saanut avoimen luokan 3. palkinnolla palkittua paremmaksi.

3 §.

Voittaja on velvollinen kaiverruttamaan maljaan voittovuoden sekä nimensä ja palauttamaan sen seuraaviin kokeisiin.

4 §.

Jos voittaja on ulkomaalainen, huolehtii Saksanseisoja-Kerho maljan säilytyksestä, eikä sitä saa viedä pois maasta.

VOITTAJAT

1951 **Aino Kostamus**, Kaksoisvalio Karu von Westenin SKL 9969/X kasvattaja.

1952 **E. W. Winberg** († 1950), Kaksoisvalio Jerin 1869 A kasvattaja.

TOTTELEVAISUUSKOEITTEN KIERTOPALKINTO

Tottelevaisuuskoeitten kiertopalkinnon, rotua esittävän rouva Alli Väisäsen porsliinimaalauksen, on kerholle vuonna 1952 lahjoittanut johtaja Veikko Väisänen. Palkinto annetaan vuodeksi kerrallaan palkintotuomarin harkinnan mukaan kerhon tottelevaisuuskoeitten parhaasta suorituksesta.

VOITTAJAT

1952 **Morri von Westen** 2111/51 E. Om. ja ohj. ekonomi Kalervo Lehtonen.

1953 **Mons (Vingtor)** 606/52 E. Om. ja ohj. majuri A. H. Virkkunen.

**TÄMÄN 10-VUOTISJULKAISUN ILMESTYMISEN OVAT TEHNEET
MAHDOLLISEKSI ILMOITUKSILLAAN TAI MUULLA
TALOUDELLISELLA TUELLAAN:**

GUNNAR AMINOFF,

Ruhalan kartano, Ruovesi

LENNART BACKMAN,

laivanselvitys- ja huolintaliike sekä puutavaranvälittäjä,
Vaasa, Rantakatu 3, puh. 2003 ja 2040.

ERIK BERG,

metseenhoitaja, Pori.

OY. BLOMBERG STEVEDORING AB.,

Vaasa, puhelin 2830.

URHEILULIIKE H. BLOMQVIST,

Helsinki, Siltasaarenkatu 20, puhelin 77 64 20.

FRIITALAN NAHKA OY.,

Ulvila, puhelin Pori 1801.

RAF. HAARLA OY.,

Tampere, puhelin 7108 ja 3742.

HELKAMA OY.,

konealan tukkuliike, Pori, Yrjönkatu 17, puhelin 3679.

INNANEN & K:NIT,

ompelimo, Helsinki, Erottajankatu 1—3, puhelin 34 467.

JUSSILA & K:NI,

vaatetustehdas, Helsinki, Kumpulankatu 4, puhelin 73 518.

JÄMIN ILMAILUKOULU,

Jämijärvi, puhelin 33 ja 54.

OSUUSTEURASTAMO KARJAPOHJOLA r.l.,

Rovaniemen konttori, Koskikatu 25, puhelin 3691.

KAUSE OY.,

puunjalostustehdas ja saha, Pori, Karjaranta, puhelin 1281.

KINOSTO OY.,

Helsinki, Vänr. Stoolinkatu 11 B, puhelin 49 56 69.

KOOMAN KENNEL,

om. E. E. Grönlund, Peipohja, Kokemäen kartano,
puhelin Kokemäki 3.

LAAKSO & VÄISÄNEN,

vaatetustehdas, Vaasa, Hovioikeudenpuistikko 20, puhelin 1804.

JULIUS LAGUS,

varatuomari, Kaarlo Castrénin asianajotoimisto, Helsinki,
Aleksanterinkatu 36, puhelin 26 383.

AB. AINO LINDEMAN OY.,

mallastehdas, kalaverkkotehdas, agentuuriliike,
Vaasa, Vaasanpuisto 18, puhelin 4444.

LÄNSI-SUOMEN URHEILUKAUPPA OY.,

Turku, Humalistonkatu 7, puhelin 14 790 ja 18 279.

URHEILULIIKE MARTTI MATILAINEN,

Valkeakoski, puhelin 639.

MIELIKIN KENNEL,

om. A. H. Virkkunen, Turku, Sirkantie 2 A, puhelin 18 128.

V. PIRTTILÄ,

Voikka.

POHJOLAN LIHA OY.,

Rovaniemi, Varastotie 9, puhelin 3596.

PORIN OLUTTEHDAS OY.,

Pori, Valtakatu 17, puhelin 1881.

KAARLO RUOHONEN,

Valkeakoski.

KIRJA- JA SEKATAVARALIIKE VILJO RUOKO,

Jämijärvi, puhelin 28.

VAKUUTUSYHTIÖ SAMPO,

Turku, puhelin 10 321.

SATAKUNNAN METSÄNHOITOLAUTAKUNTA,

Pori, Antinkatu 29, puhelin 2916 ja 3380.

OY. WAASA WOOD AB.,

höyläämö ja lautatarha, Vaskiluoto, puhelin Vaasa 2967 ja 3607.

VASA SPARBANK — VAASAN SÄÄSTÖPANKKI,

Vaasa, Vaasanpuistikko 15, puhelin 2424, 2270 ja 3133.

VALKEAKOSKEN APTEEKKI,

om. M. E. Paasikoski, puhelin 453.

KENNEL von WESTEN,

om. rouva Aino Kostamus, Pori, Samulintie 8, puhelin 2844.

Huomattavia kasvattejamme

Nopsa von Westen SKL 1366/II.

Valio Arla von Westen SKL 5258/VII.

KENNEL von WESTEN

omist. rouva Aino Kostamus
Pori, Samulintie 8, puh. 2844.

KOOMAN KENNEL

Om. E. E. Grönlund

Os. PEIPOHJA, Kokemäen kartano,

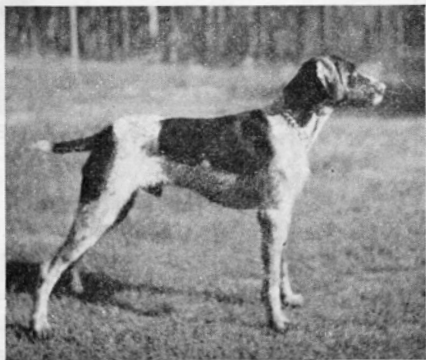
Puhelin Kokemäki 3.

Hyvää jälkeä jättänyt kk.siitosuros

Kraemmergaar-
dens Danny
2471/52 F.

Useita I palkintoja ja sertifikaatteja Tanskassa ja Suomessa.

Lupaava
kk.narttu

Satu von Westen
2565/50 D.

I palkintoja ja sertifikaatti näyttelyissä.

YLLÄS-ASU-YLLÄS

Yllästuotteiden valmistaja

LAAKSO & VÄISÄNEN OY.

Vaasa

Puhelin 1804.

JUSSILA K:ni

VAATETUSTEHDAS

Helsinki

Kumpulankatu 4

Puhelin 73 518

KENNELVÄLINEIDEN

ERIKOISLIIKE

H. Blomqvist

Helsinki

Siltasaarenkatu 20

Puh. 77 64 20

Lähetää jälkivaatimuksella
maaseudulle.

**Tarjoamme palveluksiamme
meriliikenteelle**

Vaasa
Puhelimet:

Konttori	2830
Johtaja	3595
Konttori sisäsatamassa	2760
Konttori Vaskiluodossa {	2702
	2957

Vuosikymmenien kokemus
viennin ja tuonnin avainase-
missa Vaasan satamissa.

KENNELVÄKI!

Sivuuttaessanne Rovaniemen
varustautukaa eväslikkees-
sämme herkullisilla tuotteil-
lamme.

Osnusteurastamo
KARJAPOHJOLA r.l.

**Kanakoira-
miehet!**

Eväät tuntureille ja riekko-
maille sekä itsellenne että
koirillenne saatte meiltä.

POHJOLAN LIHA OY

Rovaniemi

LÄNSI-SUOMEN
Urheilukauppa Oy

Turku

Puhelimet:

Konttori 14 790
Myymälä 18 279

**KOIRA- JA METSÄSTYS-
TARPEITA**

OMISTAJAILLANI ON
**KOIRANOMISTAJAN
VASTUUVAKUUTUS**
SAMMOSSA

Vakuutusyhtiö
SAMPO

Pelo-, murto-, auto-,
tapaturma-, metsä-,
pelo-, vastuu-, sade-,
lasi-, vesijohto- ym.
vakuutuksia.

KONTTORIT:

**Turku, Helsinki, Tampere, Pori, Lahti, Vaasa, Jyväskylässä,
Kuopio, Oulu, Rovaniemi**

ASIAMIEHIÄ KAIKKIALLA MAASSA

